

Anketë norvegjeze pro bashkëjetesës me muslimanë	3
Vetëdija e dobët... defekt pengues	4
Administrata e Bushit dhe shoqatat fetare krishtere	7
A janë të shëndosha këto terme?	8
A e ke lexuar këtë hadith.....	9
Qëndro i mprehtë!	11
"Dhe kur detet të shpërthehen (ose të thahen)" (El-Infitar: 3).....	12
Kundërthënia mes adhurimit dhe sjelljes	14
Rruga deri në xhennet dhe rrugicat që shpiejnë në xhehenem.....	18
Qëndrimi i muslimanit ndaj katastrofave natyrore.....	21
Pushimi dimëror dhe shfrytëzimi i kohës	25
Ajetet mekase dhe medinase	29
Ademi, alejhis selam	31
Tërmeti mësim dhe këshillë	35
Dhuratë gruas muslimane	37
Dhurata e dytë për gruan muslimane.....	38
Merjemeja, alejhassalam, një frymëzim për në besim.....	39
Es Sebi'i.....	45
El Kadi Ibën El Arabi El Endelusi	46
El Hafidh El Mundhiri	47
Jeta e Shejh Abdul Aziz Ibn Abdullah Ibn Bazit	48
Tema: Haxhxi	58
Porosi haxhilerëve	59
18. Falja e gabimeve	62

edicion i botuar / viti i parë / nr: 18

botues: ALBISLAM

kryeredaktor: Ramadan Ramadani

redaksia: Bekir Halimi, Talha Kurtishi,
Alajdin Idriz, Fatmir Zaimi

www.albislam.com

albislam@albislam.com

str: 386 no: 11 lokal: 44

1000 Shkup

fax: +389 2 3290 408

Anketë norvegjeze pro bashkëjetesës me muslimanë

40% e norvegjezëve autoktonë kanë thënë se ata nuk nuk i pranojnë muslimanët në vendin e tyre e as paraqitjen e xhamiave e as simbolet fetare sikur hixhabi etj.

Ndërsa 60% e pjesmarësve në anketën që e zhvilloi një institucion i posaçëm studimesh në bashkëpunim me gazetën e përditshme "VK", kanë thënë se ata pranojnë që muslimanët të jetojnë në mesin e tyre dhe gjithashtu nuk kanë kundër paraqitjes së simboleve fetare islame.

Zhvilluesit e anketës thanë se ata në anketën e tyre i kanë përfshirë vetëm norvegjezët autoktonë dhe se në të nuk janë të përfshirë të huajt dhe emigrantët, duke vazhduar se 60% e të anketuarve që kanë refuzuar bashkëjetesën me muslimanët janë të moshuarit apo pensionistët apo ata që janë të paafte për punë për shkak të moshës së shtyrë apo të ndonjë shkaku tjetër.

Ky studim këta të anketuar i etiketoi me: "jo...faleminderit... nuk kemi nevojë për xhamia..."

Studimi në fjalë tha se shumica e atyre që shprehën vullnet për bashkëjetesë me muslimanët janë prej të rinjve, mosha e të cilëve sillet ndërmjet "16-39"-vjet dhe këtë grupë të të anketuarve studimi e shkallëzoi nën emrin: "po...i pranojmë muslimanët dhe xhamiat e tyre" dhe se ky studim e kaploi tërë Norvegjinë me të gjitha shkallët arsimore.

Poashtu doli në pah se qytetet dhe fshatrat e veriut kishin më pak vullnet të mirë për

pranimin e muslimanëve dhe Ofe Sajstin, njëri nga ata që e zhvilluan anketën i shpaloi kanalit arab nga Katari, tashmë shumë të njohur në botë "al Jazeera. net" (el Xhezire), se shkaqet e këtij mospranimi në qytetet dhe fshatrat veriore të Norvegjisë janë ato se banorët e tyre janë me "më pak fërkim dhe përzierje me të huajt dhe emigrantët, prandaj edhe refuzimi i tyre është logjik dhe i pranuar".

Anketa tregoi se kryeqyteti norvegjez – Oslo, ka treguar vullnet më të madh për pranimin e muslimanëve në mes tyre dhe bashkëjetesës me ta dhe Sajstin ka vazhduar duke thënë se "një e treta e banorëve të kryeqytetit e përshëndesin prezencën e muslimanëve nga të cilët çdo i treti person nga të anketuarit është pajtuar me idenë e paraqitjes së xhamiave në Norvegji dhe lirisë së veshjes islame dhe e kanë thirrë shtetin që t'i respektojë ata".

Nga ana tjetër, Basim Gozlan, kryetari i Lidhjes islame në Oslo, "el Xhezire. net"-it i ka konfirmuar se rezultati është në favor të muslimanëve nëse krahasohet me atë se muslimanët ka një kohë të shkurtër që janë me banim në Norvegji. Ai vazhdoi duke thënë se shumica e atyre që refuzojnë prezencën e muslimanëve dhe të xhamiave janë të moshuarit të cilët në esencë e refuzojnë bashkimin me Bashkimin europian dhe se ata në të shumtën e rasteve nuk dëshirojnë të futen në eksperimente dhe se i frigohen çdo gjëje të re. Prandaj Gozlani e konsideroi rezultatin si racional dhe të kënaqshëm.

marë nga : "al Jazeera. net"

Përktheu: Emin Limani, 17.12.2004

Vetëdija e dobët... defekt pengues

Sfidat civilizuese të cilat i përballon ummeti islam, ato politike, ekonomike, ideologjike dhe shoqërore, janë të shumta. Prej problemeve më të dukshme, nga i cili vuajnë disa prej nesh është: vetëdija e dobët në perceptimin e këtyre sprovave të mëdha dhe dimensioneve të tyre të thella për realitetin dhe ardhmërinë e ummetit.

Manifestimet e vetëdijes së dobët janë të shumta, prej tyre këtu do t'i përmendim:

Një: Angazhimi i shumë nxënësve të dijes (hoxhallarëve), studiuesve dhe njerëzve që mirren me thirjen islame me çështje më pak të vlefshme në llogari të çështjeve më të vlefshme. Në këto projekte harxhohet shumë kohë dhe shumë energji, ndërsa projektet tjera janë më meritore. Çështjet madhore për të cilat ka nevojë të madhe ummeti, mbeten si çështje të mungueshme, drejt të cilave përmirësuesit nuk e kthejnë shikimin e tyre.

Shumë burra të mirë e neglizhojnë këtë defekt, sepse mendojnë për vete se ose janë të angazhuar me vepra të mira, mirëpo nuk kanë kuptuar se kjo i ka larguar nga disa vepra që janë më të mira dhe më të dobishme për ummetin se ato që janë duke i vepruar.

Imam El-lz ibën Abduselami, rahimehull-llah, thotë:

"Nuk i jep përparësi të mirës para asaj më të mirës, askush pos atij që është injorant për vlerën e më të mirës, ose i keq, i cili shtiret si injorant, e i cili nuk shikon dallimin që ekziston mes këtyre dy gradave"

Dhënia përparësi të vlefshmes, para

asaj që është më e vlefshme, është prej kurtheve të shejtanit, në të cilën binë disa burra të mirë. Sepse shejtani e ka urdhëruar këtë njeri me punë që janë më pak të vlefshme "ia zbukuron ato në syrin e tij, ia stolis, ia bën të mundshme të sheh vlerën dhe fitimin që ka në to, për ta angazhuar me to dhe për ta larguar nga ato që janë më të mira dhe më fitimprurëse, sepse pasi që ishte i paaftë për të shkaktuar humbjen e bazës së shpërblimit, ai synoi humbjen e plotësisë dhe vlerës së këtyre dhe gradave të larta duke e angazhuar me vepra të vlefshme e duke e larguar nga ato më të vlefshmet, me vepra të dashura të All-llahu duke e larguar nga ato ende më të dashura, me ato me të cilat janë dakord nga ato të cilat janë ende më dakord...".

Madje edhe disa qendra shkencore, nga të cilat pritet udhëheqja dhe prija e ummetit, siç janë universitetet islamike, akoma i përpunojnë disa tema klasike dhe i analizojnë ato me një spitullim të dukshëm, larg nga çdo inovacion shkencor. Përndryshe si mund ta sqarojmë mungesën e kontributit të studentëve të Usuli Dinit, drejtimit e akides dhe daves mbi rrymat ideologjike dhe apologjetike bashkëkohore, të cilat e kanë vërshuar ummetin dhe ia ndryshkin bazën me afetarinë e tyre?! Ku është kontributi i studentëve të sheriatit dhe degëve të fikhut për çështjet fikhore bashkëkohore dhe ato ekonomike?! Edhe nëse gjindet diç e tillë, ajo nuk është bërë realitet i umetit dhe nuk është shndëruar nga kornizat teorike të

ngushta dhe filozofike në ato për zbatim të gjërë praktik.

Kujdesi për prioritetet është prej rregullave të qarta, të cilat i ka konfirmuar she-riati në shumë tekste dhe janë premisa logjike, rreth të cilave janë tubuar vizionet e vetëdijshme, mirëpo ka nevojë për kultivim dhe përjetim praktik, të cilat do të udhëhiqen nga shembujt.

Dy: Shpikja e betejave të vogla ideologjike, partiake dhe personale që i kanë rëzuar shumë ambicje të përmirësuesve dhe bijve të thirrjes, i kanë larguar nga dhënia dhe arritjet dhe ua kanë harxhuar atyre energjinë në thashethëme.

Nëse dëshiron ti shohish shembujt e kësaj që themi, shiko një pjesë të asaj që rrihet në shumë qarqe pedagogjike dhe tubime të njerëzve të devotshëm. Vështro disa shkrime në forumet e ndryshme në internet. Në kohë kur toka e bekuar në Palestinë është në flakë nga kurthet e çifutëve dhe krimet e tyre, i shohim disa djem të ummetit dhe mendjet e tyre inovuese, se i analizon disa çështje sekondare, që nuk të çojnë as para e as mbrapa, për to krijon armiqësi, grumbullon përkrahës dhe sipas këtyre i klasifikon kundërshtarët.

Brenda Irakut, ku muslimanët përballen me projektin më armiqësor, i cili e sulmon ummetin deri në pikë vdekjeprurëse, habitesh me disa që në mejdan nxisin tema të çuditshme, me të cilat i ngacmojnë dijetarët dhe njerëzit e mendimit. Nisin disa divergjenca fikhere mes njerëzve të thjeshtë dhe nxënësve të dijes, krijojnë probleme të shumta me vëllezërit e tyre në çështje nga ato që janë ixhtihade, çështje këto ku tolerohet divergjenca, duke kthyer shpinën çështjeve vendimtare që ndikojnë rezikshëm në realitetin e vendit dhe ardhmërinë e tij.

Çfarë mendje, madje çfarë feje është kjo që e shtyn njeriun që t'i lë gjërat e qarta dhe të mirret me dijen sekondare ose çështjet sipërfaqësore?!

Pasha All-llahun, na dhemb shumë kur shohim se energjia e rinisë harxhohet në këto gjëra, të cilat e largojnë ëmbëlsinë e davetit dhe dijes dhe e prishin zemrën.

Imam Shatibiu, rahimehull-llah, pasi që vërtetoi se çdo çështje që nuk shpien në punë, futja në të është futje në një gjë për mirësinë e të cilës nuk aludon argumenti fetar, thotë:

"Shumica e atyreve që angazhohen me dije, me të cilën nuk kanë lidhje frytet e detyrave, në këto gjëra u hyn një fitne dhe dalje nga rruga e drejtë, graflon mes tyre divergjenca dhe zënka që shpien në përçarje, hidhërim dhe fanatizëm, deri sa të bëhen pikë e pesë. Nëse kështu veprojnë dalin nga Sunneti. Ky është shkaku i origjinës së përçarjes, sepse kanë lënë përkufizimin në dijen që i intereson (përkon) duke dalë në dijen që nuk i intereson (nuk u përkon). Kjo është fitneja e nxënësit dhe dijetarit".

Tre: mbyllja partiake, e cila i mundëson njeriut t'i shikon gjërat me syza të ndryshme dhe e sjell ate në nivele të ulta të brengave. Brenga më e madhe, për të cilën lodhet rob dhe përpiqet nuk i kalon kufinj të udhëzimeve partiake, të cilat qarkullojnë në qarqe të ngushta organizative, kurse sfidat e mëdha të ummetit, çështjet madhore nga të cilat vuajnë shoqëritë muslimane, ato në shqisat e tija, realisht e jo teoretikisht, janë çështje anësore dhe formale, që nuk e kanë tani kohën, ose nuk janë specializim i tij.

Prej gjymëve të kësaj mbylljeje është edhe: ngurtësia dhe programimi i mendimit, gjë që shkaktoi dorëzimin ekstrem

ndaj përvojave praktike të vjetra dhe grumbullimin rreth tyre. Ato veprime që i kemi bërë pasa disa dekadash, dikush ende i bën të njëjtat me klonim, qarkullon në unaza të mbyllura që e përsërisin vetveten dhe nuk e shtyjnë në dhënie të re dhe në inovacion praktik.

Lëvizja politike, ideologjike dhe shoqërore është shumë e shpejtë dhe marramendëse, shtypjet nga brenda dhe nga jashtë shtohen dita ditës, në këtë kohë kur janë aktivë vesternistët dhe epsharakët për ta degjeneruar identitetin e ummetit dhe hedhjen e tij në moçale të imitimit dhe imoralit, i shohim disa vëllezër tanë se jetojnë në një botë të veçantë të tyre, larg nga ky realitet.

Ky edukim e prejjudikon rezultatin, i cili është paaftësia e perceptimit të ndryshimeve të shumta që e kaplojnë ummetin nga çdo anë, dështimi para tufanit të vesternizimit dhe rrymave të hovshme të globalizmit.

Katër: Lufta me armiqët e fesë ka marrë zhvillim të ri, ku mjetet e kurtheve dhe dinakërisë janë të llojllojshme dhe për këtë qëllim janë duke shfrytëzuar mjete shpirtërore dhe materiale të hatashme.

Ky realitet ua imponon thirrësve një fikh të ri, ku do të ketë mjete të ndryshme përballë mjeteve të mbrotjes dhe ballafaqimit. Nëse mjetet klasike dhe të vjetra kanë qenë të dobishme në kohën e kaluar, ato asesi nuk janë të dobishme në këtë fazë. Andaj, mendojmë se prej hapave të parë të ballafaqimit është tejkalimi i fazës së spontanitetit, stihisë dhe ixhtihadeve

personale dhe kalimi në fazën e studimeve shkencore që përcaktojnë qendrën e fuqisë për ta shfrytëzuar dhe për të ndërtuar mbi te, të përcaktojnë qendrën e dobësisë dhe mangësisë që ta shërojnë dhe ta largojnë me sa kanë mundësi, të parashikojnë sfidat dhe pengesat e ardhshme dhe ardhmërinë në përgjithësi me një pikëpamje vetëdijëse dhe të aftë për zhvillim dhe ripërtëritje.

Ndoshta këto fjalë janë të lehta, mirëpo realiteti flet se hapërimi serioz në këtë drejtim jep rezultate shumë të rëndësishme, kurse kjo pa dyshim kërkon punë të palodhshme dhe një korpus të gjërë të dijetarëve dhe thirrësve:

"Thuaj: "Kjo është rruga ime, e vënë në fakte të qarta, e që unë thërras te All-llahu, unë dhe ai që vjen pas meje. Larg të metave është All-llahu, e unë nuk jam nga idhujtarët". (Iusuf: 108).

Kontributi i një individi dhe vetëdija e tij, zakonisht janë të ndërlidhura ngusht me ambientin edukativ në të cilën janë rritur, andaj aq sa është i pjekur ai ambient, aq sa ka metodë dhe dije të shëndoshë, aq do të jenë të pjekur dhe të shëndoshë njerëzit që jetojnë në atë ambient. Andaj, prej prioriteteve prioritare është krijimi i qendrave edukative dhe të matura, të cilat ndërtojnë dhe nuk rrënojnë, bashkojnë dhe nuk përçajnë, themelojnë institucione për ndërtimin e brezit të ri të udhëzuar, të devotshëm, me diapazon të gjërë, stoik në bazat fetare dhe i aftë për t'i kuptuar ndryshimet përreth tij.

Editorial i revistës El-Bejan nr. 206.

Sheval/1425- Dhjetor. 2004

Përktheu: Bekir Halimi

24.12.2004

Administrata e Bushit u ka dhënë shoqatave fetare krishtere më shumë se një miliard dollar për një vit

Gazeta "Chicago Tribun" në numrin e të hënës ka treguar se administrata amerikane u ka dhënë shoqatave fetare krishtere amerikane më shumë se një miliard dollar vetëm për vitin 2003.

Kjo gazetë mes tjerash thotë:

"Qeveria ua ka dhënë këto para shoqatave që si bazë të tyre e kanë besimin dhe ofrojnë shërbime fetare, siç është "lutja" dhe "shërimet shpiërtërore".

Janë befasuar disa shoqata që e konsiderojnë vetën shekullare kur e kanë parë veten në listën e shoqatave fetare, të cilën e boton Shtëpia e Bardhë.

Shoqatat që i pranojnë këto donacione nuk i fshehin aktivitetet e tyre krishtere, madje njëra shoqatë thotë: "Qëllimi ynë është përhapja e besimit në krishterizëm, sepse kjo i bën njerëzit më të mirë".

Kjo gazetë thotë: "Administrata e Bushit u ka dhënë shoqatave krishtere 1.17 miliard dollar për vitin 2003, kurse nëpunësit në Shtëpinë e Bardhë parashikojnë se këto dhurata do të shtohen në vitet e ardhshme.

Prej premtimeve parazgjedhore në garat e para për kryetar të Amerikës Xhorxh Bushi ka premtuar se do të finanson shoqatat krishtere që janë aktive në Amerikë, nëse fiton postin e kryetarit të Amerikës. Pa dyshim se kjo i shton frikësimet për dobësimin e shekullarizmit amerikane, ku është e shënuar në mnëyre decide se shteti është i ndarë nga kisha.

Marrë nga: Islammemo.cc

Përktheu: Bekir Halimi

31.12.2004

A janë të shëndosha këto terme?

Nuk shkon shumë kohë nga ofrimi i një termi ose parulle në tregun e gazetarisë, ose prej disa njerëzve të medias, ose ata që i shohin këto gjëra nëpërmjet kanaleve satelitore, menjëher fillojnë njerëzit të përsërisin këto terme sikurse të jenë të vërteta shkencore, sikurse të jenë të vërtetë që nuk pranojnë asnjë polemikë.

Shumë herë ata thonë: ruzulli tokësor është shndërruar në një fshat, vallë a është e vërtetë kjo gjë?

Nëse është për qëllim shpejtësia e lidhjeve dhe transportit, ska dyshim se bota e njejtë tjetrën, ashtu që çdo gjë që ndodh në skajin më të largët të botës skaji tjetër ose e sheh ose e dëgjon drejtpërdrejt. Mirëpo përmbajtja e diktatit "fshat" jep të kuptosh se ky fshat duhet ta ketë një kulturë dhe se askush nuk duhet të ikë nga kjo, por njerëzit duhet të jenë dakord me realitetin e tij, sepse bota është shndërruar në një fshat kurse lufta kulturore është detyrimisht duke ardhur.

Ky inspirim asesi nuk është i saktë e as i vërtetë, sepse divergjencia dhe dallimi në besimin e njerëzve, kulturën dhe zakonet e tyre është i natyrshëm, është prej ligjeve të All-llahut kosmologjike dhe do të mbetet kjo divergjencë, majde kjo është pjesë e laramanisë, e cila e pasuron kulturën e tjerëve dhe secili popull përfiton prej asaj që gjindet te tjerët.

Prej këtyre parullave dhe termeve që i përsërisin njerëzit është edhe se ne jemi në shekullin e "globalizmit" dhe se "ideologjitë" kanë rënë, nacionalizmi ka dështuar, është shekulli i "tregut", sikurse të është shndërruar njeriu në "krijesë ekonomike", dhe nuk mendon, nuk i përket ndonjë gjëje e as që ka botëkuptim të veçantë për gjithësinë dhe jetën. Kjo pa dyshim se është injorancë e madhe mbi njeriun dhe synimin për të cilin është krijuar, ose është kurthë e keqe mbi popujt që të lënë besimet dhe kulturat e tyre.

Më dhemb shumë kur dëgjoj që edhe intelektualët musliman i përsërisin këto terme duke mos menduar thellë rreth domethënies së tyre...

Hamza Mejdani
Përktheu: Bekir Halimi

A e ke lexuar këtë hadith

Transmeton Buhariu në Sahihun e tij (nr: 6640) nga Semureh bin Xhundub, radija-llahu anhu, i cili ka thënë: “Prej gjërave të shpeshta që i bëntë Resulullahu sal-lallahu alejhi ue sel-lem, ishte edhe ajo që u thonte shokëve të tij: A ka parë dikush ndonjë ëndërr? Dhe ashtu shumë njerëz ia rrëfenin tregimet e tyre.

Një ditë ai vet na tregoi: Natën e kaluar më erdhën dy vetë, më ngritën e pastaj më thanë: Nisu!

Unë u nisa me ata derisa arritëm te një njeri i shtrirë, dhe një tjetër i cili i rrinte afër me një gure të madh. U habita kur ky njeriu lëshoi gurin mbi kokën e tjetrit dhe ia çau kokën.

Guri rrotullisej deri në një vend dhe ky shkante prap për ta marrur gurin, e gjatë kësaj kohe, koka e tjetrit u kthente në formën e parë.

Pastaj prap kthehej te ai dhe ia bënte ashtu siç i bëri herën e parë.

Iu thash atyre dyve: Subhanalla! Ç’është kjo? Më thanë: Vazhdo, vazhdo!

Vazhduam rrugën derisa arritëm te një njeri i mbështetur, ndërsa një njeri tjetër qëndronte pranë tij me kanxhë të hekurt, i cili e kapte njërën anë të fytyrës së tjetrit dhe ia shkoqte qoshen e gojës deri në qafë, fejkën deri në qafë dhe syrin deri në qafë.

Pastaj i dilte nga ana tjetër dhe vepronte ashtu si veptoi me anën e parë. Posa e kryente anën e dytë, ana e parë u kthente në formë të rregulluar.

Ky, prap kthehej dhe vepronte ashtu si veptoi herën e parë.

Iu thash: Subhanalla! Ç’është kjo? Më thanë: Vazhdo, vazhdo!

Vazhduam derisa arritëm te diçka që i përngjante furrës - tha (transmetuesi): më duket se thonte - dhe aty dëgjoheshin zëra dhe ushtimë. Tha: Shikuam aty. Aty kishte burra e gra të zhveshur. Atyre u vinte një flakë e madhe prej poshtë. Kur i arrinte flaka, britnin shumë.

Iu thash: Kush janë këta? Më thanë: Vazhdo, vazhdo!

Vazhduam derisa arritëm te një lumë - tha (transmetuesi): më duket se thonte - i kuq sikurse gjaku. U habita kur në atë lumë pash një notues, ndërsa në breg të lumit kishte një njeri i cili kishte mbledhur shumë gurë.

Notuesi, notonte sa notonte, ndërsa ky që kishte mbledhur gurët ia hapte gojën dhe ia mbushte me gurë. Vazhdonte notimin dhe sërish u kthente te njeriu me gurë, çdo herë që u kthente, ai ia hapte gojën dhe ia mbushte me gurë.

Thash: Kush janë këta dy? Më thanë: Vazhdo, vazhdo!

Vazhduam derisa arritëm te një njeri shumë i shëmtuar, apo njerinë më të shëmtuar që mundet ta paramendosh. Ky person e ndezte një zjarr dhe ecte rreth tij. Thash: Kush është ky? Më thanë: Vazhdo, vazhdo!

Vazhduam derisa arritëm në një kopsht të pasur dhe të frytshëm. Aty kishte nga të gjitha llojet e luleve.

Në atë kopsht ishte një njeri i gjatë, nuk ia shihja kokën nga gjatësia që kishte. Përreth këtij njeriu kishte numër të madh të fëmijëve, aso tubimi skam parë kurrë.

Thash: Ç'është kjo? Kush janë këta? Më thanë: Vazhdo, vazhdo!

Vazhduam derisa arritëm në një kopsht të madh. Kopsht më të madh dhe më të bukur nuk kam parë.

Më thanë: Hy aty! Hyrëm aty dhe pamë një qytet të ndërtuar me tulla të arta dhe të argjendta. Lu afruam derës së qytetit dhe kërkuam leje për të hyrë. Leja na u dha dhe hyrëm brenda.

Aty na takuan disa njerëz, gjysma e trupit të tyre ishte sikurse gjëja më e bukur që ke parë, ndërsa gjysma tjetër sikurse gjëja më e shëmtuar që ke parë.

Këta dy (që ishin me mua) iu thanë atyre: Shkoni dhe hyni te lumi. Aty ishte një lumë i gjërë, rrjedhte dhe uji i tij ishte plotësisht i bardhë.

Shkuan, hynë në të dhe u kthyen sërish te ne, mirëpo iu kishte larguar e shëmtuara plotësisht.

Më thanë (ata dy): Ky është xheneti Adën dhe ajo aty është shtëpia yte.

Shikova përpjetë, aty pash një pallatë që ngjante sikurse retë e bardha. Më thanë: Kjo është shtëpia yte. Lu thash: All-llahu ju begatoftë, më lejoni të hy aty. Thanë: Do të hysh, por jo tani!

Lu thash: Që mbrëmë kam parë çudira,

ç'është ajo që kam parë?

Më thanë: Tani do të tregojmë.

Njeriun e parë që e pe, të cilit iu çante koka, ai është njeriu i cili e merr Kur'anin, e refuzon dhe flenë në kohë të namazeve të obliguara.

Njeriun e dytë që e pe, të cilit i shkoqej qoshja e gojës deri në qafë, fejza deri në qafë dhe syri deri në qafë, ai është njeriu i cili del prej shtëpisë së tij dhe gënjen gënjeshtër të cilat arrijnë anët e botës.

Ata burra dhe ato gra që ishin në atë gjë që i përngjante furrës, janë zinaxhitë dhe zinaqaret.

Njeriun që e pe duke notuar në atë lume dhe që iu mbushte goja me gurë, ai është që ka ngrënë kamatën.

Ndërsa njeriun e shëmtuar që e pe, i cili e ndezte atë zjarr dhe ecte rreth tij, ai është Maliku, rojtari i xhehenemit

Njeriu i gjatë që ishte në kopsht ishte Ibrahim, alejhi selam.

Fëmijët përreth tij, janë të gjithë ata fëmijë që vdesin në fitreh, disa besimtarë thanë: O i dërguar! A fëmijët e mushrikëve?! Resulullahu sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, tha: Edhe fëmijët e mushrikëve.

Ndërsa njerëzit, gjysma e trupit të të cilëve ishte e bukur dhe gjysma tjetër e shëmtuar, ata janë njerëzit që kanë bërë edhe vepra të mira edhe të këqija, e All-llahu ua falë".

Përktheu: Omer Berisha

Medine 14/12/2004 - 2/11/1425

17.12.2004

Qëndro i mprehtë!

Një herë një druprerës i fortë kërkoi punë te një tregtar i lëndës së drurit, dhe e fitoi atë. Pagesa dhe kushtet e punës ishin vërtet të mira. Për këtë shkak, druprerësi vendosi që ta jap maksimumin. Punëdhënësi i tij i dhuroi një sopatë dhe ia tregoi vendin ku duhej të punojë. Ditën e parë, druprerësi solli 18 dru.

“Të lumtë”, i tha punëdhënësi atij. “Vetëm vazhdo në këtë drejtim!” Këto fjalë motivuese të punëdhënësit e nxitën edhe më shumë druprerësin që të punojë edhe më fortë, por të nesërmen ai solli 15 dru. Ditën e tretë ai u mundua edhe më tepër, por solli vetëm 10 dru. Ditë për ditë ai sillte pak e më pak dru.

“Unë sigurisht e humbas forcën”, mendoi druprerësi. Dhe vendosi të shkoi të kërkoj falje, duke i thënë se nuk e kupton përse ndodh kështu.

“Kur për herë të fundit e ke mprehur sopatën?” e pyeti punëdhënësi.

“Mprehje? Unë kam qenë aq i angazhuar sa

që s’kam pasur kohë ta mpreh sopatën. Kam qenë i angazhuar me prejen e drurëve.”

Edhe jetët tona janë të tilla.

“Ne disa herë jemi aq të angazhuar sa që s’kemi kohë ta mprehim sopatën.” Në botën e sotme, duket që çdokush është më i angazhuar sa kurdoherë, mirëpo më pak i lumtur se kurdoherë.

Përse ndodh kështu? Si duket ne kemi harruar se duhet të qëndrojmë të mprehtë?

Nuk ka asgjë të keqe me aktivitetet dhe punën e rëndë. Por, Zoti nuk don që të jemi aq të angazhuar dhe t’i neglizhojmë gjërat e rëndësishme në jetë, siç është koha për namaz, lexim etj.. Ne të gjithë kemi nevojë për kohë relaksimi, mendimi dhe meditimi, të mësojmë dhe rritemi.

Në qoftë se nuk ndajmë kohë ta mprehim sopatën, ne do të bëhemi të pamprehtë dhe do ta humbim efektshmërinë tonë. Ndaj, fillo sot! Mendo rreth rrugëve përmes së cilave do ta bësh punën tënde më të efektshme dhe do t’i japësh vlera të shumta asaj.

Marrë nga: islamway.com
Përshtati: Ebu Jâsin, 24.12.2004

"Dhe kur detet të shpërthehen (ose të thahen)" (El-Infitar: 3)

Njerëzit vrapojnë nga trishtimi i madh. Tjerët zgjohen nga zhurma e gjëmimit, i cili i ngjante një shpërthimi të njëpasnjëshëm, e ikin në rrugë. Tjerët hypin në maje të drunjve duke kërkuar shpëtim. Gjatë kësaj vrapimi, shtyrje dhe kaosi burri e haron gruan e tij kurse prindërit i harojnë fëmijët e tyre. Te secili dominon instikti për shpëtim personal.

Këto janë disa pamje nga katastrofa e Sunamit në vendet aziatike në bregdetin e oqeanit indian.

Këto pamje i ngjajnë disa pamjeve të Ditës së Kijametit, ose pamje të Kijametit të vogël në dynja.

Edhe pse këto "kijamete të vogla" ndodhin në forma të ndryshme dhe të llojllojshme dhe dallojnë për nga pasojat katastrofale, ato po përsëriten.

Nëse këtë rradhë ka shpërthyer në thellësi të oqeanit indian, kijametet e kaluara kanë marrë format e tërmeteve në tokë, ose vullkaneve, ose tufaneve me shpejtësi marramendëse, ose rrëshqitjen e tokës ose vërshimeve të vrullshme.

Vallë marin mësim njerëzit nga këto ndodhi që të përgaditen për Kijametin e madh?

Shenjat e Kijametit të madh janë edhe më trishtuese edhe më të hidhura, siç na tregojnë Librat qiellor, sa që këto kijamete të vogla nuk janë asgjë krahas tyre.

Në Kijametin e madh tërësisht neutralizohen ligjet e natyrës së kësaj bote, përnjëherë, kurse toka më nuk është ajo tokë, po edhe qielli nuk është më ai qiell.

Qielli çahet, siç tregon Kur'ani, planetet biejnë dhe rrëzohen ndaraz. Dielli del nga perëndimi, e pastaj fiket krejtësisht, kurse kodrat barazohen me dheun.

Kjo nuk është dallimi i tërësishëm mes Kijametit të madh dhe të vogël, sepse në momentin e Kijametit të madh mbyllet dera e pendimit përfundimisht, atëherë nuk ban dobi aspak pendimi dhe keqardhja.

Pra nga mëshira ndaj nesh Krijuesi i shkakton këto kijamete të vogla në dynja, herë pas here, që të na përkujtojnë dhe të na e tërheqin vërejtjen atij që dëshiron të besojë dhe të bëjë punë të mira para se të kalon afati.

Madje edhe disa kijamete të vogla, të cilat i prodhon njeriu, kundër ligjeve të natyrës, nuk janë pa këshilla.

Ndodhin revoluzione dhe ndryshohen tërësisht gjendjet. Njerëz të mëdhenjë e humbin pushtetin dhe pasurinë në mënyrë të befaseshme dhe e marrin mendjelehtë nga rruga. Ngriten "gjyqe revolucionare" e fluturojnë koka. Mirëpo sërisht nuk marin mësim zullumqarët, të cilët i shtyn përpara lakmia.

Normalisht se revolucionet e natyrës mbeten burimi i këshillave të mëdhaja. Valët gjigante që i shkaktoi revolucionin e oqeanit indian brenda disa minutave kanë gëlltitur mbi një qind mijë njerëz, që është baraz përafërsisht me numrin e amerikanëve të vrarë në Vietnam për dhjetë vite luftë.

Forma se si ka ndodhur kjo katastrofë nuk është më pak trishtuese.

Befasisht dhe me shpejtësi të madhe është mbledhur deti për 400 metra dhe me të njejtën befasi dhe shpejtësi, sikurse të kishte mbledhur fuqitë e tija maksimale, i vërsul bregdetit në formë të murit valor, i cili barte me vete me mijëra tonelata ujë në drejtim të tokave të thata, duke gëlltitur çdo gjë që rastiste, qofshin njerëz, vetura, hotele, shtëpi, shtëpiza, etj.

Me të vërtetë një pamje që nuk mund ta fantazon mendja njerëzore, madje edhe ata që kanë dëgjuar për rastin, mirëpo nuk e kanë parë, e mos të flasim për ata që e kanë përjetuar këtë përvojë llahtaruese.

Të parafytyrojmë tërmetin që e goditi fundin e oqeanit indian dhe e shkaktoi këtë vrull ujqor të trishtueshëm në drejtim të tokave të thata të kishte ndodhur në të

njejtën kohë me tërmete të ngjajshme në të gjitha oqeanet rreth e për qark tokës. Oqeani pacifik do të shtynte kah Kina, Japonia, Lindja e Ruisë dhe Perendimi i Amerikës. Oqeani atlantik do të shtynte drejt Afrikës, Europës jugore dhe lindjes së Amerikës. Deti verior të shkrihet dhe të drejtohet uji në drejtim të Europës veriore dhe Ruisë veriore. A nuk do të thoshte kjo fundi i njerëzimit?!

A nuk është kjo domethënia e ajetit Kur'anor:

"Dhe kur detet të shpërthehen (ose të thahen)". (El-Infitar: 3).

Njerëzimi është i paafatë edhe përskej mburrjes me teknologji.

Këto katastrofa vijnë për tua kujtuar këtë realitet.

Ahmed Imrani
Përktheu: Bekir Halimi
Ahmed Imrani,
31.12.2004

Kundërthënia mes adhurimit dhe sjelljes

Ai që shikon jetën e muslimanëve në sferën e adhurimeve dhe sjelljes do të gjejë një kundërthënie dhe defekt të madh mes asaj që duhet të plotëson njëra tjetrën dhe të jenë në harmoni.

Në sferën e adhurimit: xhamiat janë përplot me namazli, agjëruetit gjatë Ramazanit janë më shumë se namazlitë, dhënësiti e zekati janë në shtim e sipër, numri i haxhi-ve përvjet është më i madh.

Kurse në sferën e sjelljes dhe moralit: është përhapur gënjeshtria, përgojimi, bartja e fjalëve, mashtrimi, manipulimet, moskujdesi për farefisën, moskujdesi ndaj prindërve, vrazhdësia, ashpërsia, ofendimi, nënçmimi i tjerëve, përdorimi i kamatës, lakuriqësia e grave, etj.

Musliman të nderuar!

Nëse analizojmë shoqërinë do të vërejmë shumë raste që e vërtetojnë këtë kundërthënie.

- Një grua e përshkruan burrin e saj se kujdeset për namazin, për agjërimin, për zekatin, për haxhin, sillet mirë me njerëzit, mirëpo e han kamatën, bën mëkate tjera, e kur kthehet në shtëpi i nxjer tre gjëra: këpucët, rrobat dhe moralin e tij, andaj është i vrazhdë dhe ofendues ndaj gruas dhe fëmijëve të tij, nuk ulet me ta, por tërë kohën e kalon në shikim të televizorit dhe programeve të ndryshme.

- Një fqinjë e përshkruan fqinun e tij duke thënë; fqiu im kujdeset për namazin, agjërimin dhe adhurimet tjera, mirëpo as-

pak nuk mërzhitet pse gënjen, përgojon, bartë fjalë, shan, ofendon, mallkon gruan, fëmijët, vajzat, i edukon në urrejtje dhe dashuri ndaj pasurisë.

- Shoku flet për shokun e tij duke thënë: kujdeset për disa rregulla fetare, madje edhe për disa sunnete, mirëpo vajzat i ka të çveshura dhe lakuriq.

- Studenti i kryen obligimet që i ka ndaj All-llahut, mirëpo aspak nuk i zbaton marrëveshjet që i ka me universitetin ku studion, kurse All-llahu, subhanehu ve teala, i mëson muslimanët që ti zbatojnë marrëveshjet, duke thënë:

"O ju që besuat! Zbatoni premtimet (obligimet). ...". (El-Maide: 1).

Andaj studenti duhet të kujdeset për rregullat dhe etikën e universitetit, duke u kujdesur për raportet e tija me profesorët, kolegët, administratorët, ndërtesën e universitetit, klasat dhe orëditë që janë atje. Nënkupton edhe kujdesin për orarin e mësimi, prania në provime dhe marja e notave që i mundësojnë studentit të vazhdon mësimin universitar.

Elhamdulillah që kohës së fundit jemi duke parë studentë që kujdesen për obligimet që kanë ndaj All-llahut, gjë që nuk ka qenë realitet në kohën e kaluar, mirëpo disa prej tyre nuk kujdesen për këto obligime tjera që janë pjesë e fesë.

- Pjesë e moralit është edhe përgjegjësia dhe zbatimi i premtimeve. Zbatimi i marrëveshjeve dhe realizimi i premtimeve

është element për të cilin njeriu do të jep llogari në ditën e Kijametit.

"Meqë keni premtuar, pra zbatoheni premtimin e dhënë ndaj All-llahut, e mos i prishni betimet pasi i keni vërtetuar ato, duke qenë se All-llahun e bëtë garant tuajin. Vërtet, All-llahu e di se çka punoni". (En-Nahl: 91).

Gjithashtu All-llahu, tebareke ve teala, thotë:

"O ju që besuat, pse po e thoni atë që nuk e punoni? Tek All-llahu është shumë e urrejtur ta thoni atë që nuk e punoni!". (Es-Saff: 2- 3).

Vëllezër besimtarë!

Këta njerëz kanë haruar se ndërlidhja mes adhurimit dhe sjelljes ka ndikim në përmirësimin e individit, i cili paraqet tullën e parë në përmirësimin e shoqërisë dhe ndërtimin e tij, sepse kjo ndërlidhje ndikon në ndryshimin e shpirtërave para se ti ndryshojnë pushtetet dhe institucionet, All-llahu, subhanehu ve teala, ka thënë:

"...All-llahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli përderisa ata ta ndryshojnë veten e tyre. ...". (Er-Rad: 11).

Kjo ndërlidhje ka të bëjë me luftimin e vetvetes, i cili ka përparësi para luftimit të armikut, sepse nëse muslimani fillimisht nuk e lufton vetën në zbatimin e asaj me të cilën është urdhëruar dhe për tu larguar nga ajo që është ndaluar, nuk ka mundësi ta luftojë armikun jasht. Andaj edhe Pejgamberët kanë filluar me përmirësimin e individit, në krye të cilëve qëndron Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Për këto arsye dhe shumë tjera del në shesh rëndësia e studimit të fenomenit të kundërthënies mes adhurimit dhe sjelljes.

Pse duhet folur rreth kësaj teme?

Për shumë shkaqe, prej tyre janë edhe këto:

1- Përhapja e kësaj dukurie në mesin e shumë muslimanëve.

2- Mos njohja e shumë muslimanëve ndikim që ka kjo kundërthënie në vet zbatimin e adhurimeve.

3- Bindja që gjindet te shumë musliman se nuk ka lidhje mes adhurimit dhe sjelljes.

4- Sqarimi i shkaqeve të kësaj kundërthënie.

5- Ofrimi i propozimeve për shërimin e kësaj dukurie.

Cila është lidhja me adhurimit dhe sjelljes?

Raporti i vërtetë mes adhurimit dhe sjelljes është raport përputhjeje dhe harmonie, sipas kësaj që vijon:

- Adhurmi i plotë shkakton, zakonisht, sjellje pozitive.

- Adhurimet që nuk kryhen si duhet, zakonisht, rezultojnë sjellje negative ose së paku sjellje të mangëta.

- Sjellja pozitive tregon se adhurimi është kryer si duhet.

- Sjellja negative tregon se adhurimi nuk është kryer si duhet.

Adhurimi i plotë është adhurimi që kryhet: sinqerisht për All-llahun dhe sipas asaj që na ka mësuar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe të jetë e mbrojtur nga elementet që pengojnë pranimin e këtij adhurimi siç është largimi nga haramet dhe ndalesat dhe nga gjërat që e sëmurin zemrën.

Sjellja pozitive është: morali islam, i cili ndërlidhet me veprat e zemrës, gjuhës dhe gjymtyrëve.

Këtu hyn besimi në All-llahun, përmendja e All-llahut, zemër dliresia, leximi i Kur'anit, thënia e fjalëve të vërteta, këshilla dhënë muslimanëve, mos dëshmimi i rrejshëm, përdorimi i gjymtyrëve për zbatimin e asaj që ka urdhëruar All-llahu dhe për tu larguar nga ajo që ka ndaluar Ai,

subhanehu ve teal.

Musliman të nderuar!

Cilat janë argumentet për këtë gjë?

Ka shumë argumente nga Kur'ani dhe Sunneti i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, që flasin në këtë drejtim, prej tyre do t'i përmendim vetëm disa:

Lidhja mes namazit, zekatit dhe sjelljes.

"...dhe ai që e fal namazin, e jep zeqatin, dhe ata që kur premtojnë e zbatojnë, dhe të durueshmit në skamje, në sëmurdje dhe në flakën e luftës. Të tillët janë ata të sinqertit dhe të tillët janë ata të devotshmit". (El-Bekare: 177).

"(Ai ndihmon) Ata të cilët kur Ne u mundësojmë vendosjen në tokë, e falin namazin, japin zeqatin, urdhërojnë për të mirë dhe largojnë prej të keqes. All-llahut i takon përfundimi i çështjeve". (El-Haxh: 41).

"...fal namazin, vërtet namazi largon nga të shëmtuarat dhe të irtuarat, e përmendja e All-llahut është më e madhja (e adhurimeve); All-llahu e di ç'punoni ju". (El-Ankebut: 45).

Xhabiri, radijall-llahu anhu, thotë:

"I kam dhënë besën Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, të fali namazin, të jap zekatin dhe të këshilloj çdo musliman". (Tirmidhiu, sahih).

Ebu Ejub El-Ensariu, radijall-llahu anhu, tregon se një njeri i tha Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

O i Dërguar i All-llahut! Më trego ndonjë vepër që më fut në xhennet? Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha:

"Adhuroje All-llahun dhe Atij mos i bë ortak, fale namazin, jepe zekatin dhe kujdesu për lidhjet farefisnore". (Buhariu).

Lidhja mes agjërimit dhe gënjeshtërisë

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

"Kush nuk le gënjeshtëri dhe veprimin

sipas saj, All-llahu nuk ka nevojë që ta lë ngrënien dhe pijen". (Tirmidhiu, sahih).

Lidhja mes haxhit dhe largimit nga fjalët e ndyta dhe mëkatet

All-llahu, xhel-le shanuhu, ka thënë:

"Haxhi është në muajt e caktuar e kush bën (ia fillon të zbatojë) haxhin në këta muajt, nuk duhet afruar gruas, nuk bën të merr nëpër këmbë dispozitat e sheriatit, as nuk duhet shkaktuar grindje. ...". (El-Bekare: 197).

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

"Ai që kryen haxhin dhe nuk fol fjalë të ndyta dhe nuk bën mëkate, i falen mëkatet që i ka bërë më herët". (Tirmidhiu, sahih).

Prej argumenteve shumë të qarta në këtë drejtim, që tregon se sjellja e keqe i harxhon edhe shpërblimet, është hadithi i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

"A e dini se kush është i falimentuari?".

Thanë: tek ne është ai që ska para e as mall. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tha: I falimentuar është ai që ditën e Kijametit vjen me namaz, agjërime dhe zekat, mirëpo e ka sharë këtë, ka shpifur për ate, e ka goditur ate. Andaj i jep atij nga të mirat e veta edhe tjetrit nga të mirat e tija, e kur ti harxhohen të mirat para se të lahet me ata, i mer mëkatet e tyre, i hedhen atij dhe me to hedhet në zjar". (Muslimi).

Musliman të pranishëm!

Cilat janë shkaqet kryesore për këtë gjendje

1- Kuptimi jo i shëndosh i Islamit.

2- Dashuria ndaj dynjasë dhe dhënia pas epsheve.

3- Mungesa e përljes dhe frikrespektit në adhurime.

4- Besimi i dobët, sidomos në kontrollin e All-llahut, vdekjes dhe rizikut.

5- Mosnjohja e rezikut të kësaj

kundërthënie.

6- Mendimet dhe filozofitë e huaja, siç është ndarja e fesë nga shteti, religjionit nga realiteti, dhe besimit nga morali.

Si shërohet kjo gjë?

Do ta sqarojmë shumë shkurtë, vetëm sa për ilustrim dhe orientim, kurse për detaje duhet ndonjë studim tjetër.

1- Studimi i jetëpërshkrimit të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem dhe shokëve të tij.

2- Veprimi për të krijuar shembëlltyra të vërteta në shoqërinë muslimane, të cilët do t'i zbatojnë detajisht mësimet e Islamit.

3- Shfaqja e pozitës së dijes fetare dhe dijetarëve.

4- Marrja e Islamit dhe mësimet të tija nga dijetarë praktikant dhe të besueshëm.

Mendojmë se ky ngacim i kësaj teme do të na shtyjë të mendojmë më shumë rreth këtij problemi dhe të mundohemi që ta çrrënjoshim praktikisht nga jeta e rinisë sonë fetare.

Do ta përfundojmë këtë material me fjalën e Shuajbit, alejhisselam, të cilën e tregon Kur'ani:

"O populli im, më thuani pra nëse unë kam argumente të sigurta nga Zoti im dhe nga ana e Tij, Ai më furnizoi mua me të mira (si mund të mos ju udhëzoj në rrugë të drejtë?) Unë nuk dua t'ju kundërshtoj (duke punuar) për atë nga e cila po ju

ndaloj, unë nuk dua tjetër vetëm të përmi-
rësoj aq sa mundem, por këtë mund ta
arrij vetëm me ndihmën e All-llahut, vetëm
Atij iu kam mbështetur dhe vetëm te Ai
jam i drejtuar!" (Hud: 88).

- II -

All-llahun e falënderojmë dhe lavdërojmë
me falënderime dhe lavdërime të shumta,
ashtu sikur dëshiron dhe dakordohet Zoti
ynë.

Paqa dhe bekimi qofshin mbi Muham-
edin, familjen dhe shokët e tij.

All-llahu qoftë i kënaqur nga katër halifët
që erdhën pas tij, Ebu Bekri, Omeri, Oth-
mani dhe Aliu, radijall-llahu anhum, dhe me
të gjithë sahabet tjerë.

Besimtarë!

Dërgoni salavate mbi Pejgamberin, sal-
lall-llahu alejhi ve sel-lem, ashtu sikurse ju
ka urdhëruar All-llahu, subhanehu ve tea-
la duke thënë:

"Është e vërtetë se All-llahu dhe engjëjt
e Tij me madhërim e mëshirojnë Pejgam-
berin. O ju që keni besuar, madhërojeni
pra atë (duke rënë salavatë) dhe përshën-
deteni me salam". (El-Ahzab: 56).

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve
sel-lem, ka thënë:

"Kush dërgon një herë salavate mbi
Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-
lem, All-llahu dërgon mbi te dhjetë herë
salavate". (sahih).

Përgaditi: Bekir Halimi
17.12.2004

Rruga deri në xhennet dhe rrugicat që shpiejnë në xhehenem

Pasiqë shpesh herë njerëzit e harojnë rrugën e xhennetit dhe rrugicat që e shpiejnë në xhehenem, detyrohem i që herë pas herë tua përkujtojmë muslimanëve këto gjëra duke u mbështetur në ajetet e Kur'anit dhe hadithet e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Njohja e kësaj rruge është vendimtare për lumturinë tonë në këtë botë dhe shpëtimin në ahiret, andaj, të gjithë ne e kemi obligim që të interesohemi dhe të përpiqemi me sa kemi mundësi që sa ma mirë ta njohim këtë rrugë dhe ta pasojmë dhe të largohemi sa ma shumë nga rrugicat që shpiejnë në xhehenem.

Rruga e xhennetit është respekti i All-llahut dhe Pejgamberit [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem].

All-llahu [subhanehu ve teala] thotë:

“O ju që besuat, përgjigjuni (thirrjes së) All-llahut dhe të të dërguarit kur ai (i dërguari) ju fton për atë që ju jep jetë, (për fenë e drejtë) dhe ta dini se All-llahu ndërhyr në ndërmjet njeriut dhe zemrës së tij, dhe se ju do të tuboheni te Ai”. (El-Enfal: 24).

All-llahu [subhanehu ve teala] thotë:

“O ju që besuat, respektojeni All-llahun dhe të dërguarin e Tij, e mos e braktisni atë se ju po e dëgjoni (Kur'anin)”. (El-Enfal: 20).

All-llahu [subhanehu ve teala] thotë:

“...Çka t'ju japë Pejgamberi, atë marrin, e çka t'ju ndalojë, përmbanjanë dhe kini frikë All-llahun, se All-llahu është ndëshkues i ashpër”. (El-Hashr: 7).

All-llahu [subhanehu ve teala] thotë:

“Thuaj: "Respektojeni All-llahun dhe respektojeni të dërguarin!" Nëse ata refuzojnë, atëherë atij i takon përgjegjësia me çka është i ngarkuar ndërsa juve përgjegjësia me çka jeni të ngarkuar, nëse i bindeni atij, atëherë keni gjetur të vërtetën. I dërguari ka obligim vetëm komunikimin e qartë”. (En-Nur: 54).

“Thirrjen e të dërguarit mos e konsideroni si thirrjen tuaj ndaj njëri-tjetrit. All-llahu i di ata që tërhiqen prej jush tinëzisht, prandaj, le të ruhen ata që kundërshtojnë rrugën e tij (të të dërguarit) se ata do t'i zë ndonjë telashe, ose do t'i godasë dënimi i idhët”. (En-Nur: 63).

“...e kush respekton All-llahun dhe të dërguarin e Tij, ai ka arritur një sukses të madh”. (El-Ahzab: 71).

“...Kush i bindet All-llahut, (urdhërave të Tij) dhe të dërguarit të Tij, atë e dërgon në xhennete nën të cilin burojnë lumenj. Aty do të jenë përgjithmonë. E ky është shpëtim i madh”. (En-Nisa: 13).

Ebu Hurejre [radijall-llahu anhu] tregon se Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] ka thënë:

“I tërë ummeti im do të hyjë në xhennet, përveç atij që refuzon”. Thanë: o i Dërguar i All-llahut: kush ka mundësi të refuzojë? Tha: “Kush më respekton mua hyn në xhennet, e kush nuk më respekton ka refuzuar”. (Buhariu).

Poashtu transmeton Ebu Hurejre [radijall-llahu anhu] se Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] ka thënë:

“Kush më respekton mua e ka respektuar All-llahun dhe kush nuk më respekton mua nuk e ka respektuar All-llahun”. (Buhariu).

Veprat më të mëdha dhe më fisnike që e shpiejnë njeriun në xhennet është: kërkimi i dijes së dobishme, dijes së Kur'anit dhe Sunnetit dhe veprimi sipas sajë. Për këtë Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] ka thënë:

“Kush ecë rrugës, në të cilën kërkon dije, All-llahu ia lehtëson rrugën për në xhennet”. (Muslimi).

Robi nëse vepron vepra të banorëve të xhennetit, arrinë në xhennet me sukses nga Zoti. Prej këtyre veprave në mënyrë detale janë:

Besimi në All-llahun [subhanehu ve teala], në melaqet e Tija, në pejgamberët e Tij, në Ditën e Kijametit, në Caktimin e All-llahut, për të mirë dhe për të keqe. Veprimi sipas shehadeit: la ilahe il-lall-llahu muhammedu resulull-llah, falja e namazit, dhënia e zekatit, agjërimi i ramazanit, kryerja e haxhxit për ate që ka mundësi. Ta adhurosh All-llahun sikur ta shohish Ate, edhe pse ti nuk e sheh, Ai ty të sheh. Të flasish drejtë, të ruashë emanetin, të përmbushish marëveshjen, të mbajsh premtimin, të jesh bamirës ndaj prindërve, të kujdesesh për farefisin, të sillesh mirë me kojshiun, jetimin, të varfërin, robin dhe kafshët. Të nderosh mysafirin, të largosh brengat nga i brengosuri, tia lehtësosh atij që është në vështirësi, tia mbulosh të metat muslimanit dhe ta ndihmosh muslimanin. Të keshë sinqeritet në adhurimet ndaj All-llahut, Atij ti mbështetesh, ta duash Ate dhe Pejgamberin e Tij [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem]. Të kesh frikë prej Tij, ta shpresosh mëshirën e Tij, të pendohesh dhe të kthehesh te Ai, të durosh në vendimet e Tija dhe ta falënderosh për

dhuntitë e Tija. Të lexosh Kur'an, ta përmen-dish All-llahun, t'i lutesh Atij, të kërkosh prej Tij dhe të nxitosh kah Ai. Të urdhërosh në të mirë dhe të ndalosh nga të këqijat dhe të bësh xhihad në rrugën e All-llahut kundër kafirave dhe munafikave. Ti ndihmosh atij që largohet prej teje, t'i japish atij që nuk të jep, t'ia falish atij që të bën zullum. All-llahu [subhanehu ve teala] i ka përgaditur xhennete njerëzve të devotshëm, të cilët:

“Dhe ngutuni (me punë që meritoni) në falje mëkatesh nga Zoti juaj dhe për një xhennet, gjerësia e të cilit është si gjerësia e qi-ejve dhe e tokës, i përgatitur për të devotshmit. Të cilët japin kur janë shirë edhe kur janë në vështirësi dhe që e frenojnë mllëfin, që ua falin (të keqen) njerëzve, e All-llahu i do bamirësit”. (Ali Imran: 133- 134).

Të jemi të drejtë në të gjitha çështjet, ndaj të gjitha krijesave, madje edhe ndaj kafirave, tu japim ushqim nevojtarëve, të përhapim selamin, të falim namazin gjatë natës, kur njerëzit flejnë, të kemi sjellje të mirë, të thërrasim në rrugën e All-llahut, të japim këshilla për All-llahun, Pejgamberin e Tij, Librin e Tij, për kryetarët e muslimanëve dhe për mbarë njerëzit, e shumë vepra tjera, të cilat janë prej veprave të banorëve të xhennet. Duke i bërë këto vepra, njeriu me ndihmën e All-llahut arrinë deri te xhenneti, e kjo është fitoreja e madhe. (Shumicën e këtyre veprave i ka përmendur Shejhul-Islam, Ibn Tejmiu kur është pyetur për veprat e banorëve të xhennetit dhe veprat e banorëve të xhennemit. Shiko El-Fetava, 10/ 422- 423).

Nuk kemi mundësi detajisht të flasim për secilën vepër që e shpie njeriun në xhennet, mirëpo të gjitha veprat e banorëve të xhennetit hynë nën respektin e All-llahut [subhanehu ve teala] dhe Pejgamberit [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem].

“...Kush i bindet All-llahut, (urdhërove të Tij) dhe të dërguarit të Tij, atë e dërgon në xhennete nën të cilin burojnë lumet. Aty do të jenë përgjithmonë. E ky është shpëtim i madh”. (En-Nisa: 13).

Rrugicat që shpiejnë në zjar

Rrugicat e xhehenemit janë të shumta. Ato përmbledhen në mosrespektimin e All-llahut dhe Pejgamberit [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem]. Kjo rrugë i përmbledhë veprat e banorëve të xhehenemit dhe shpiejnë njeriun në humbje të qartë, andaj duhet larguar prej të gjitha veprave të banorëve të xhehenemit. Prej këtyre veprave janë edhe këto:

Idhujtaria, përgënjeshtrimi i pejgamberëve, mosbesimi, zilia, zullumi, imoraliteti, i dukshëm dhe i fshehtë, mashtrimi, ndërprerja e lidhjeve fafifsnore, frika nga pjesmarja në xhihad, kopracia, dallimi mes asaj që e publikon dhe asaj që e fsheh, dëshprimi nga mëshira e All-llahut, sigurimi nga kurthet e All-llahut, trishtimi gjatë fatëkeqësive, krenaria dhe mburrja gjatë dhuntive, lërja e obligimeve, tejkalimi i kufinjve, nëpërkëmbja e ndalesave, frika prej krijesave e jo prej Krijuesit, shpresimi i krijesave e jo Krijuesin, mbështetja në krijesat e jo në krijuesin, veprimi i veprave për sy e faqe, kundërshtimi i Kur'anit dhe Sunnetit, respektimi i krijesave në të bërit mëkat ndaj Krijuesit, fanatizmi në të kotë, përbuzja e ajeteve të Kur'anit, refuzimi i të vërtetës, fshehja e asaj që duhet të publikohet, qoftë dije ose dëshmi, sihri-magjia, mosrespektimi i prindërve, ndërprerja e marrëdhënieve fafifsnore, vrasja e njeriut pa të drejtë, ngrënia e pasurisë së jetimit, ngrënia e kamatës, dhënia dhe marja e rryshfetit, ngrënia e pasurisë së njerëzve pa të drejtë, ikja nga beteja, shpifja ndaj grave të nder-

shme dhe besimtare, përgojimi, bartja e fjalëve, dëshmia e rrejshme, konsumimi i alkoolit, mendjemadhësia dhe arroganca, vjedhja, betimi i rrejshëm, përgjajësimi i burrave me gra dhe i grave me burra, përmendja e ndihmesës, shitja e mallit me betim të rrejshëm, besimi i fallxhorëve dhe magjistarrëve, vizatimi i krijesave që kanë shpirt, marja e varrezave për xhmia, vajtimi për të vdekurin, lëshimi i rrobave nën zogun e këmbës, veshja e arrit ose mëndafshit për burrin, shkaktimi i dëmeve kojshiut, thyerja e premtimeve, e shumë vepra tjera, të cilat njeriun e shpiejnë deri te xhehenemi. Si rezyme mund të themi se të gjitha veprat e banorëve të xhehenemit, futen në mosrespektin e All-llahut [subhanehu ve teala] dhe Pejgamberit [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem].

“Kush e kundërshton All-llahun dhe të dërguarin e Tij, dhe i shkel dispozitat e Tij, atë e shtie në zjarr të përjetëshëm. E për të është një dënim i rëndë”. (En-Nisa: 14).

“...E kush e kundërshton All-llahun dhe të dërguarin e Tij, ai është larguar shumë larg së vërtetës”. (El-Ahzab: 36).

E lusim All-llahun me Emrat e Tij të bukur dhe me Cilësitë e Tija të larta që të na udhëzojë në rrugën e drejtë. Kërkojmë strehim te Ai nga zjari, që është vendbanim i njerëzve me humbje të qartë, dhe nga çdo fjalë dhe vepër që na afron kah ky vend. E lusim All-llahun që të na dhurojë xhennetin që është vendbanim i njerëzve me fitore të madhe, dhe çdo fjalë e vepër që na afron kah ky vend.

Paqa dhe bekimi qofshin mbi Muhammedin [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem], familjen dhe shokët e tij dhe mbi të gjith ata që e kanë pasuar në mënyrën më të mirë deri në ditën e Kijametit.

Përgaditi: Bekir Halimi

24.12.2004

Qëndrimi i muslimanit ndaj katastrofave natyrore

O ju muslimanë!

Kjo tokë mbi të cilën jetojmë është një prej begative madhështore të All-llahut, subhanehu ve teala, mbi të jetojmë dhe në brendësinë e saj i varrosim të vdekurit.

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“A nuk bëmë Ne tokën që në gjirin e vet mban, të gjallë dhe të vdekur?” (El Murselat, 25-26)

“Prej asaj (tokës) Ne u krijuam ju, e ju do t'ju kthejmë përsëri në të, e prej saj do t'ju nxjerrim edhe një herë.” (Ta-Ha: 55)

“Ai është që juve tokën ua bëri të përshtatshme, andaj ecni nëpër pjesë të saj dhe shfrytëzoni begatitë e Tij, meqë vetëm te Ai është e ardhmja.” (El Mulk: 15)

Ajetët në këtë kuptim janë të shumtë.

All-llahu me urtësinë e tij në brendësinë e tokës vendos gjitha gjërat e duhur për mbijetimin e njeriut, e bekoj atë dhe caktoi korren e saj. Pastaj e bëri të përqendrueshme, të palëvizshme me kodrat e saj duke ia mundur njeriut që mbi të të ndërton vendbanimet e tij.

Por në disa raste All-llahu këtë tokë aq stabile e bën ushtar prej ushtrive të Tij, lejon lëvizjen dhe zgjërime saj duke shkaktuar tërmete katastrofale, duke i frikësuar disa nga robërit e tij si dhe për të edukuar tjerët. Qoftë i lartësuar Ai ushtrinë e të cilit nuk i din askush.

Në këto ditë bota përjetoi një termet katastrofal që goditi disa vende duke lënë pas vete dhjetra mijëra të vdekur, të zhdukur, miliona të zhvendosur dhe shkatërrime vlera e të cilave përcaktohen në milijarda.

Çdoherë që muslimani ballafaqohet me ndodhi të tilla duhet të ulet të mediton dhe të merr mësimë...

Qëndrimi i tillë i muslimanit buron nga besimi i tij sipas të cilit ai në pajtim me botëkuptimin islam analizon ndodhitë në botë. Ai me këtë qëndrim dallon nga ihtarët e materializmit të cilët ndodhitë përreth tyre i analizojnë me parimet dhe metodologjinë e ideologjisë materialiste që e përcakton botëkuptimin e tyre.

Për dallim nga ata besimtari me zemrën e tij vazhdimisht është i lidhur me All-llahun, falënderon për mirësitë që ia dhuron All-llahu dhe është i vetëdijshëm se fatkeqësitë që e godasin janë fryt i asaj që kanë punuar duart e tij, edhe pse All-llahu shumë prej dënimeve të merituar i fal...

Ai e din se tërë universi me njërezit dhe xhinnët, me qiejtë dhe tokat, me yjet dhe planetat, me krijesat e njohura dhe të panjohura janë nën sundimin e All-llahut i cili me krijesat e tij vepron sipas vullnetit të Tij universal. Akush e asgjë nuk mundet t'i kundërvihet caktimit të All-llahut.

Besimtari me besimin e tij e din se çdo gjë e cila ndodhë, e këndshmeja dhe pakëndshmeja, tërmetet, vullkanët, fortunat, vërshimet, eklipsat ndodhin me caktimin e All-llahut dhe me urtësinë e Tij të cilën dëshiron që t'ua mëson njerëzve.

Besimtari e din se ajo që i ka ndodhur nuk ka mundur që të mos ndodhë, kurse ajo që nuk ka ndodhur nuk ka mund të ndodhe dhe e din se obligimi i tij gjatë fatkeqësive është durimi, shpresa për

shpërblim tek All-llahu, pendimi dhe kthimi tek All-llahu...

Besimtari çdoherë ndikohet nga argumentet kosmologjike që i sheh me sytë e tij, këto argumente ia përkujtojnë All-llahun, ngjallin zemrën, ripërtrijnë imanin, e lidhin njeriun me All-llahu, njeri i cili e përkujtonë dhe falënderon Atë.

Tërmeti është një prej argumenteve të fuqisë hyjnore.

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Fenomenet natyrore që shkatërrojnë, Ne nuk i dërgojmë për tjetër vetëm për frikësim.” (El- Isra: 59).

“Thuaj: Ai ka fuqi (t’ju shpëtojë, por edhe) t’ju sjellë dënim prej së larti ose prej së poshti nën këmbët tuaja apo t’ju ndajë në grupe e ta luftoni njëri-tjetrin. Shih se si i sqarojmë faktet në mënyrë që të kuptojnë.” (El En’am: 65).

Muxhahid thotë: “Dënimi që vjen prej së larti është britme e tmerrshme (sajha) ose gurrëzimi kurse dënimi që vjen prej së poshti është tërmeti dhe hasf (kur toka hapët dhe gëlltit atë që është mbi të)”

Nga kjo kuptuam se tërmetet shkatërrues ndodhin me caktimin e All-llahut dhe ato në disa raste janë dënim siç ka ndodhur me popullin e Themudit:

“Ata e therën deven dhe me kryelartësi shkelën dispozitën e Zotit të tyre dhe thanë: "O Salih, sillna atë me çka na u kërcënohe, nëse je prej të dërguarve". Atëherë ata përjetuan tërmetin dhe u gdhinë në shtëpitë e tyre kufoma të ngrira.” (El A'raf, 77-78)

Sheukaniu, rahimehull-llah, fjalën dridhje të tokës e ka komentuar me fjalën tërmet.

Edhe sharrimi i tokës është një prej katastrofave me anë të cilës All-llahu i frikëson njerëzit. Si pasojë e saj ndodhë që një pjesë e tërë e tokës të zhduket në

brendësinë e saj...

“A mos janë të sigurt ata që përgatitën kurthe, se All-llahu nuk do t'i trandë ata me tokën, ose nuk do t'u vijë atyre dënimi kah nuk e mendojnë?” (En Nahl, 45)

“Edhe Karunin, Faraonin dhe Hamanin. Atyre Musai u solli fakte por ata treguan mendjemadhësi, ndaj nuk mundën t'i shpëtojnë dënimit. Secilin prej tyre e kemi dënuar për shkak të mëkatit të vet; disa prej tyre Ne i goditëm me furtunë plot rërë, disa i shkatërruam me krismë nga qielli, kurse disa të tjerë i sharruam në tokë dhe disa i përmbytëm në ujë. All-llahu nuk u bëri atyre ndonjë të padrejtë, por ata vetes së tyre i bënë padrejtë.” (El-Ankebut: 39- 40).

“A u garantuat ju prej Atij që është në qiell, që të mos ju shafit (të mos u lëshojë) toka kur të dridhet.” (El Mulk, 16)

O ju muslimanë, këto tërmete dhe katastrofa janë argument i fuqisë së Fuqiplotit dhe argument i dobësisë së sunduesve kryelartë të tokës.

Si të mos janë këto argumente kur në to shohim se si All-llahu për disa sekonda shkatërron qindra mijëra shtëpi dhe vdesin qindra mijëra njerëz.

Nga tërmeti që ndodhi ne duhet të marrim shumë mësim

Në një prej tërmeteve më parë në Japoni kanë vdekur 142 000, në Kinë 500 000.

Në Iran më herët jeta morri fund për 40 000 njerëz dhe kështu me rradhë...

Në tërmetin e fundit pritët që numri i të vdekurve të arrin 200 000...

A thua vallë çfarë do të jetë tërmeti në ditën kur do të thinjen fëmijët (Dita e gjykimit).

Tërmeti i asaj dite do t'i shndërron kodrat dhe malet në lesh të shprishur, toka do të bëhet e rafshë pa banesa dhe banorë...

Në atë tërmet toka dhe malët e saj do të përplasen njëra me tjetrën.

Duhet ta dijmë se ata që shpëtojnë nga tërmetet e kësaj bote nuk do shpëtojnë nga tërmeti i kijametit.

“O ju njerëz, ruajuni dënimit nga Zoti juaj, sepse dridhja pranë katastrofës së kijametit është një llahtari e madhe. Atë ditë, kur ta përjetoni atë, secila gjdhënëse braktis atë që ka për gjiri dhe secila shtatëzënë e hedh para kohe barrën e vet, ndërsa njerëzit duken të dehur, po ata nuk janë të dehur, por dënimi i All-llahut është i ashpër.”

All-llahun e lusim që të na japë durim në momentin e katastrofës, të na e mundëson të marrim mësim e Ai me të vërtetë ka mundësi ta bëjë atë...

E thash atë që e dëgjua dhe kërkoj falje prej All-llahut për mua dhe gjithë muslimanët Ai me të vërtetë falë gabimet dhe mëshiron pa masë.

- II -

O ju muslimanë!

Kini frikë All-llahun dhe analizoni gjendjen tuaj duke e krahasuar me atë që ndodh rreth juve. Ju jetoni në begatitë e All-llahut, të shëndoshë dhe të sigurt në vendin e juaj. A thua vallë e keni falënderuar All-llahun për këto begati, kurse All-llahu falënderuesve u ka premtuar akoma më shumë:

“Dhe (përkujtoni) kur Zoti juaj njoftoi bindshëm: “Nëse falënderoni, do t’ua shtoj të mirat, e nëse përbuzni, s’ka dyshim, dënimi Im është i vështirë!” (Ibrahim, 7)

All-llahu me anë të këtyre ndodhive don që ju të merrni mësim, të pendoheni.

I lumtur është ai që pendohet dhe ka dështuar ai që nuk merr mësim dhe vazhdon në mëkate.

Në Librin e All-llahu dhe Sunnetin e të Dërguarit mësojmë se këto katastrofa që i godasin robërit janë për shkak të mëkateve që i bëjnë si dhe janë caktim i All-llahut.

“Kur duam të shkatërrojmë ndonjë vend (popull), i urdhërojmë pasanikët (parinë) e atyhit (të jenë në rrugë), e ata kundërshtojnë; atëherë zbatohet dënimi i merituar kundër tyre dhe i shkatërrojmë krejtësisht.” (El Isra, 17)

Imran ibën Husajni, radijall-llahu anhu, rrëfen: I dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: Në këtë ummet do të ketë sharrim (hasf), shndërrim në formë (mes’h) dhe dënim me gurë prej qiellit (kadhif). Një prej muslimanëve tha: kur do të ndodhë kjo? I Dërguari u përgjigj: Kur të paraqiten vallëzimet (e jomoralta), përhapen instrumentet muzikore dhe konsumimi i alkoolit”

Kur Aiesheja, radijall-llahu anha, e ka pyetur: A do të shkatërrohem kur në mesin tonë akoma do të ketë njerëz të mirë? Tha: po, kur të shtohet e fëlliqura. (Tirmidhiu).

Një vend prej vendeve në këtë Tokë të gjërë që ekzistonte dikur, banorët e saj i bënë padrejtësi vetës dhe All-llahu i dënoi:

“E sa vendbanime që përbuzën jetën e vet Ne i kemi shkatërruar, e ja, ato janë shtëpitë e tyre, që pas tyre ato pak kohë janë banuar prej dokujt dhe Ne ishim trashëgues të tyre.” (Kasas, 58)

Populline Nuhit e shkatërroi tufani, Adin fortuna, Themudin britma e fortë, popullin e Lutit e dënoi me gurrë dhe praptoi shtëpitë e tyre:

“Secilin prej tyre e kemi dënuar për shkak të mëkatit të vet; disa prej tyre Ne i goditëm me furtunë plot rërë, disa i shkatërruam me krismë nga qielli, kurse disa të tjerë i sharruam në tokë dhe disa i përmbytëm në ujë. All-llahu nuk u bëri atyre

ndonjë të padrejtë, por ata vetes së tyre i bënë padrejtë.” (Ankebut, 40)

Ky është përfundimi i mëkatit e dënimi i All-llahut nuk është larg zullumqarëve.

Në çdo vend ku janë përhapur mëkatet është shijuar dënimi i All-llahut dhe është parë poshtërimi dhe shkatërimi i tyre.

Mosgoditja e disave nuk don të thotë se All-llahu harron e as që ata janë më të mirë se tjerët. Ndoshta All-llahu e ka vënuar dënimin e tyre që ata të marrin mësim ose i ka dënuar me luftëra, shkatërim të ekonomisë dhe dënimet e tjera.

All-llahun e lusim me emrat e tij të bukur dhe cilësitë e Tij të lartë të na përforcojnë me fjalë të fortë (shehadetin) në këtë jetë dhe në jetën pas saj, t'i mbron muslimanët nga tërmetet dhe sprovat, nga fitnet e dukshme dhe ato të fshehurat.

Ato që i dëgjojmë dhe shohim bëri mësim për neve dhe tjerët, bëre shkak që ata t'i kthehen All-llahut, Librit të Tij dhe Sunnetit të të Dërguarit. Ai me të vërtetë dëgjon çdo lutje dhe u përgjigjet atyre...

Paqja dhe mëshira e All-llahut qofshin mbi të Dërguarin e All-llahut...

Përktheu: Talha Kurtishi
albislam.com, 31.12.2004

Pushimi dimëror dhe shfrytëzimi i kohës

Dije, vëlla i ndershëm, se koha është një element shumë i rëndësishëm në jetën tonë. Ajo është kapitali dhe fushëveprimi jonë në jetën e kësaj bote, në të cilën njerëzit e devotshëm garojnë, se cili prej tyre do të afrohet më afër të Gjithëmëshirëshmit.

All-llahu [subhanehu ve teala] thotë: “Pasha kohën! Nuk ka dyshim se njeriu është në një humbje të sigurt. Me përjashtim të atyre që besuan, që bënë vepra të mira, që porositën njëri-tjetrin t’i përmbahen të vërtetës dhe që këshilluan njëri-tjetrin të jenë të durueshëm.” [Sure Asr]

Pra, i Gjithëfuqishmi betohet në kohën, e kjo na tregon vlerën e madhe që ka ajo, sepse All-llahu [subhanehu ve teala] betohet në gjërat me vlerë, ndërsa njeriut nuk i lejohet të betohet në askënd tjetër përpos All-llahut [subhanehu ve teala].

Të shumta janë ajetet dhe hadithet që flasin në këtë drejtim, gjë që tregon se sa rëndësi ka shfrytëzimi i kohës. Mirëpo, sa të pakët janë ata që e shfrytëzojnë si duhet këtë dhunti. Ata janë si diamanti, i cili në sasi është pak, mirëpo ka vlerë të madhe.

Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sellem] shumë qartë e sqaroi këtë gjë, kur tha: “Në dy begati janë të papërfillshëm shumica e njerëzve. Ato janë: shëndeti dhe koha e lirë.” [Buhariu].

Pra, shumica e njerëzve nuk e shfrytëzojnë si duhet kohën e tyre, e ky fakt na motivon që ta këshillojmë së pari vetveten, e pastaj edhe vëllezërit tanë, që

t’i frikësohemi All-llahut e ta shfrytëzojmë këtë dhunti, sepse do të përgjigjemi para All-llahut për këtë gjë.

Vëllezër të ndershëm!

Ne që jemi në studime dhe në shkollë të mesme, këto ditë All-llahu na ka begatuar me këtë dhunti, sepse gjendemi në pushimin dimëror dhe jemi të lirë nga obligimet shkollore, prandaj duhet që këtë kohë ta shfrytëzojmë maksimalisht. Edhe pse ky pushim bëhet për shkak të festave pagane të krishtera, që janë “Krishtlindjet” apo “Viti i ri” (Festimi i të cilave është rreptësisht i ndaluar për muslimanët, sepse na është ndaluar imitimi i pabesimtarëve në traditat e tyre në mënyrë të rreptë. E çka mund të themi në këtë rast, kur ata të mallkuar e festojnë lindjen e “djalit të zotit?”), kjo nuk d.t.th. që ne mos ta shfrytëzojmë këtë kohë. Përkundrazi, ne i urrejmë dhe i kundërshtojmë këto festa, ndërsa këtë kohë e shfrytëzojmë në gjëra që e kënaqin Krijuesin tonë.

Të shumta janë veprat, me të cilat ne si muslimanë mund ta mbushim këtë kohë, e në vijim do t’i përmendim disa prej tyre, duke e lutur All-llahun të na jep sukses.

1. Pastrimi i vetes

Me keqardhje themi se ne si nxënës dhe studentë, gjatë kohës që jemi në shkollë apo univerzitete, ballafaqohemi me haramë nga më të ndryshmet, duke filluar nga planprogrami laik e deri te

lakuriqësia e vajzave të paturpshme. Ne mundohemi maksimalisht të mbrohem, mirëpo ky “virus” lë pasoja në zemrat tona, duke i mbuluar ato me pluhurin e mëkateve. Kjo gjendje është alarmante, e rrezikun e kësaj nuk e kupton veçse ai që ka zemër të shëndoshë.

All-llahu [subhanehu ve teala] thotë: “Pasha njeriun dhe Atë që e krijoi atë! Dhe ia mësoi se cilat janë të këqijat dhe të mirat e tij. Pra, ka shpëtuar ai që e pastroi vetveten. E ka dështuar ai që e poshtëroi vetveten.” [Shems: 7-10].

Pra, nuk na mbetet tjetër veçse të mundohemi ta pastrojmë veten tonë nga flliqësiat e mëkateve, sepse në të kundërtën do të jemi prej të dështuarve.

All-llahu [subhanehu ve teala] thotë: “Ka shpëtuar ai që është pastruar. Që e përkujton madhërinë e Zotit të vet dhe falet.” [Eala: 14-15].

Në këtë ajet All-llahu i përmend dy gjëra për pastrimin e vetvetes, e ato janë:

1. Dhikri (përmendja e All-llahut).
2. Namazi.

Në përgjithësi çdo vepër e mirë është shkak për pastrimin e shpirtit tonë, kurse çdo vepër e keqe është shkak për flliqjen e tij. Andaj të nxitojmë kah mëshira e All-llahut me të gjitha forcat që i kemi. All-llahu na dhashtë sukses.

2. Kujdesi për Kuranin

Kurani është libri i All-llahut, fjala e Tij, mesazhi i fundit për njerëzimin, dalluesi i të vërtetës nga e kota, është shërues për besimtarët, kurse zullumqarëve nuk u shton veçse dëshpërimin. E zbriti All-llahu nëpërmjet engjëllit më fisnik, Xhibrilët [alejhis selam], dhe i'a zbriti njeriut më fisnik, Muhammedit [sal-lall-llahu alejhi ve

sel-lem], që të jetë udhëzimi dhe këshillë për njerëzit dhe xhinët.

All-llahu [subhanehu ve teala] thotë: “Dhe ky është libër, dobiprurës, Ne e zbritëm, përmbanju këtij, ruajuni ashtu që të mëshiroheni.” [En'am: 155].

“Po a nuk u mjaftoi atyre që Ne ta shpallëm librin, i cili u lexohet atyre, e s'ka dyshim se kjo është dhuratë e përkujtim për njerëzit që duan të besojnë.” [Ankebut: 51].

“Dhe ajo që Ne të shpallëm ty nga libri, është e vërtetë e saktë, që vërteton edhe për ata që ishin para tij. Vërtet, All-llahu është hollësisht i njohur ndaj robërve të vet, i sheh të gjitha. Pastaj Ne u lamë në trashëgim librin robërve Tanë që Ne i kemi zgjedhur; e prej tyre ka që janë dëmtues të vetvetes, ka që janë mesatarë, e ka prej tyre që janë me ndihmën e All-llahut, të parët në punë të mira, e kjo është ajo mirësia e madhe.” [Fatir: 31-32].

Pra, të bëhemi prej trashëgimtarëve të denjë të librit, prej atyre që e lexojnë rregullisht atë dhe i ndjekin porositë dhe urdhërat që gjenden në të.

Çudi me një musliman, i cili nuk di të lexojë Kuran, e as që mundohet për të mësuar. Disa vëllezër musliman me vite falin namaz, mirëpo nuk dinë të lexojnë Kuran me texhvid. Me të vërtetë kjo është pakujdesi e madhe. Si ka mundësi një musliman mos të dijë ta lexojë librin e All-llahut? La haule ve la kuvvete il-la bil-lah.

Vëlla i dashur! Nëse je nga ata që nuk dinë ta lexojnë librin e All-llahut, nxito që të gjeshë dikënd i cili do të mëson, e assesi mos u bën përtac në këtë drejtim. Dije se Kurani është argument për ty ose kundër teje. E nëse je nga ata që dinë ta lexojnë Kuranin, mësoj vëllezërit tu dhe

ndihmoju atyre, e All-llahu do të shpërblen me shpërblim të madh.

Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] ka thënë: “Më i miri prej jush është ai që e mëson Kuranin dhe ua mëson të tjerëve.” [Muslimi].

Nga ky hadith kuptojmë se mësuesi më i mirë është ai që ua mëson Kuranin të tjerëve, e rrjedhimisht nxënësi më i mirë është ai që e mëson Kuranin.

A thua vallë, si shpresojmë që All-llahu të na ngritë e të na jep fitore dhe krenari, kur ne nuk dimë ta lexojmë librin e Tij?

Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] ka thënë: “Vërtetë All-llahu me këtë libër do t'i ngrit disa popuj, ndërsa disa të tjerë do ti degradojë.” [Muslimi].

Vëlla i ndershëm! E këshilloj së pari veten e pastaj ty, që ta shfrytëzojmë kohën e lirë për ta mësuar Kuranin dhe për tua mësuar të tjerëve, sepse kjo është ndër veprat më fisnike që mund t'i bëjmë.

3. Zgjedhja e shokëve

Me këtë nënkuptojmë: Shoqërimi me besimtarët e devotshëm dhe besimdrejtë dhe distancimi nga të shfrenuarit, mëkatarët dhe pabesimtarët.

Vëlla i dashur! Dije se ky është një kusht i rëndësishëm për të mos devijuar nga rruga e drejtë, dhe se kjo çështje ka rëndësi të madhe dhe zë vend të posaçëm në fenë e All-llahut [tebareke ve teala]. Kur e themi këtë bazohemi në hadithin e Pejgamberit [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem]: “Njeriu është në fenë e shokut të vetë, andaj le të ketë kujdes me kë shoqërohet” [transmeton Ebu Davudi dhe Tirmidhiu].

Andaj, shoqërohu me besimtarët e devotshëm, të cilët ta përkujtojnë All-llahun dhe të këshillojnë për të mirë, sepse prej

tyre do të përfitosh në sjelljen, diturin dhe moralin tënd. Dhe largohu nga shoqëria e keqe, sepse prej tyre do të përfitosh shprehi të neveritshme.

Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] ka thënë: “Shembulli i shokut të mirë dhe shokut të keq është si shembulli i shitësit të miskut (parfumit) dhe farkëtarit. Sa i përket shitësit të miskut ai ose do të dhurojë misk (erë të mirë), ose do të blesh prej tij, ose së paku do të kënaqesh nga era e mirë që i vjen. Sa i përket farkëtarit ai ose do ti djegë teshat ose do të marësh erë të keqe prej tij.” [Buhariu dhe Muslimi].

Sa të shumtë janë ata që kanë devijuar për shkak të shoqërisë së keqe, sa shumë njerëz kanë rënë pre e shokëve të këqij dhe kanë devijuar nga rruga e të Gjithëmëshirshmit, janë larguar nga udhëzimet e Tij dhe kanë përfunduar me një përfundim të tmerrshëm. Sa të dëshpëruar do të jenë ata kur ta takojnë Zotin e tyre dhe ta shohin realitetin, mirëpo do të jetë vonë.

All-llahu [subhanehu ve teala] duke e përshkruar tmerrin e Ditën së Gjykimit thotë: “Atë ditë zullumqari do t'i kafshojë duart e veta dhe do të thotë: “I mjeri unë, ta kisha marrë rrugën e Pejgamberit!” O shkatërrimi im, ah të mos e kisha bërë filanin mik! Në të vërtetë, pasi e gjeta rrugën e drejtë, ai më largoi mua prej asaj, e djalli është ai që njeriun e humb dhe e lë të vetmuar.” [El-Furkan: 27-29].

4. Prezentimi në tubime të diturisë

Tubime të diturisë janë ato tubime në të cilat lexohen ajete nga Kurani dhe hadithe të Resulull-llahut [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem], në të cilat mësohet feja islame dhe mbahen ligjërata fetare.

Nxito që të prezentosh në këto tubime, sepse ecja drejt tyre ta lehtëson ecjen drejt xhennetit, prezenca në ato tubime është shkak për faljen e mëkateve dhe shtimin e diturisë.

Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] ka thënë: “Kush niset në rrugë që të kërkojë dituri, All-llahu do t’ia lehtësojë rrugën për në Xhennet”. [Muslimi].

Poashtu ka thënë: “Kujt i dëshiron All-llahu mirë, ia mundëson që ta kuptojë fenë” [Buhariu dhe Muslimi].

Ky hadith na tregon se prezenca jote në ato tubime është përgëzim për ty, sepse je nga ata të cilëve All-llahu ua don të mirën.

Kërkimi i dijes është ndër veprat më fisnike, e kërkuesit e dijes janë njerëzit më fisnik, janë trashëgimtarët e të dërguarve të cilët nuk lanë trashëgimi as dinarë e as dirhem, po e lanë këtë dije.

Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] ka thënë: “Kush niset për në rrugë duke kërkuar dije, All-llahu do t’ia lehtësojë rrugën për në Xhennet. Vërtet edhe melekët ia shtijnë krahët kërkuesit të diturisë nga kënaqësia me veprën e tij. Për dijetarin falje kërkon çdo gjë në qiej dhe në tokë, e madje edhe peshqit në ujë. Vlera e dijetarit ndaj robit të devotshëm është sikur që është vlera e hënës ndaj të

gjithë yjeve tjerë (ngase rrezja e hënës për tokën është më e fuqishme sh.k.). Vërtet dijetarët janë trashëgimtarë të pejgamberëve; pejgamberët nuk kanë lënë trashëgimi dinarë as dirhemë, por ata kanë lënë për trashëgimi dijen, prandaj kush e merr, ka marrë hisen më të bollshme.”. [Ebu Davudi dhe Tirmidhiu].

5. Leximi i literaturës fetare

Viteve të fundit është shënuar rritje e madhe në përkthimin e librave fetarë në gjuhën shqipe, e për këtë falënderimi i takon All-llahut [azze ve xhel].

Vëlla i dashur! Të shumta janë ajetet dhe hadithet që na urdhërojnë të lexojmë dhe të pajisemi me diturinë më të mirë, e ajo është dituria mbi fenë Islame. Prandaj, mundohu që këtë kohë ta shfrytëzosh maksimalisht për të lexuar libra fetarë. Fillo me ato libra që trajtojnë temat më të rëndësishme, siç janë librat e akides, teuhidit, moralit, fikhut (sidomos për shtyllat e islamit), historisë së Pejgamberit [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem], historisë së sahabëve e kështu me rradhë.

Në fund e lusim All-llahun [tebareke ve teala] që të na mundëson ta shfrytëzojmë çdo çast të jetës tonë për të bërë vepra me të cilat Ai është i kënaqur. Amin.

Omer Islami
7.1.2005

Ajetet mekase dhe medinase

Në këtë temë kanë shkruar numër i madh dijetarësh. Dobitë të cilat fshihen në njohjen kësaj shkence janë: njohja e ajeteve të cilat kanë zbritur më parë ose më vonë, ose cili ajet ka ardhur të përjashtoj një gjë nga rregulli i përgjithshëm. Ebu Kasim Hasan bin Muhammed bin Hubejb En-Nejsaburi, në veprën e tij "Tenbih ala fadli ulumi-l-Kur'an", thotë: "Njëra ndër shkencat më fisnike dhe më të vlefshme është njohja e shpalljes së Kuranit dhe vendeve ku kanë ndodhur ato dhe njohja e asaj çka është shpallur në Meke e çka në Medine, çka është shpallur në Meke ndërsa rregulla e tij vlen në Medine, çka është shpallur në Medine, e ka rregull sikurse të jetë shpallur në Meke. Si dhe atë se çka është shpallur për banorët e Medines dhe atë çka është shpallur në Medine për banorët e Mekes. Këtu hyn edhe njohja e ajeteve mekase të cilët iu ngjajnë ajeteve medinase dhe njohja e ajeteve medinase të cilat iu ngjajnë ajeteve mekase, edhe ajo se çka është shpallur në Xhuhfa e çka është shpallur në Bejtu-l-Makdis, çka është shpallur në Taif e çka është shpallur në Hudejbije. Çka është shpallur natën e çka ditën, çka është shpallur në disa ajete e çka në një ajet të vetëm. Gjithashtu edhe njohja e ajeteve të cilët janë shpallë në Medine e ndodhen në suret mekase dhe atë që është shpallur në Meke e ndodhen në suret medinase. Gjithashtu edhe njohjen e ajeteve të cilët

janë të shpallur para hixhres në Medine dhe cilat ajete janë shpallur pas hixhretit edhe të ajeteve të cilët janë shpallur para hixhretit në Abesini dhe ajeteve të cilët janë shpallur në përgjithësi dhe ajeteve të cilët kanë ardhur që të shpjegojnë dhe komentojnë ajetet më pak të qartë, dhe njohjen e ajeteve të të cilët dijetarët kanë rënë në kundëstetim nëse janë mekase ose medinase. Këto janë 25 gjëra, kush nuk i njeh dhe nuk i dallon mirë, nuk e ka të lejuar të flet për Librin e Allahut të Lartësuar".

Ibnu-l-Arebiu në veprën e tij "en-Nasih vel Mensuh" thotë: ajo çka dijmë për ajetet kuranore është se ka ajete të cilët janë shpallur në Meke dhe Medine, derisa Pejgamberi, sallallahu alejhi ve sellem, ishte në udhëtim ose në shtëpi, ditën edhe natën, në qiell dhe në Tokë, ajo që është shpallur nën tokë, në shpellë".

Për atë se cilët janë ajetet mekase e cilët janë ato medinase, dijetarët janë ndarë në tri mendime:

1) Që ajetet të cilat janë shpallur para hixhretit janë mekase, e që ajete medinase janë ato që janë shpallur pas hixhretit, pa marrë parasysh se a janë shpallur në Meke ose në Medine, gjatë çlirimit të Mekës, në Haxhin lamtumirës ose në çfarëdo udhëtimi tjetër. Jahja bin Selam thotë: "Ajo që është shpallur në Meke dhe që është shpallur në rrugë për Medine, para se Pejgamberi, sallallahu alejhi ve sellem,

ka arritur në Medine, janë ajete mekase. Ajo që i është shpallur Pejgamberit, sallallahu alejhi ve sellem në udhëtimet e tij, pasi që e ka bërë hixhretin në Medine janë ajete medinase". Në bazë të këtyre fjalëve mund të përfundojmë se ajo që i është shpallur Pejgamberit, sallallahu alejhi ve sellem, në udhëtimin e tij të hixhretit, janë ajete mekase.

2) Që ajete mekase janë të gjitha ajetet që janë shpallur në Meke qofshin ato edhe pas hixhretit, ndërsa medinase janë të gjitha ato që janë shpallur në Medine. Në bazë të këtij mendimi mund të vijmë në përfundim që për ajetet që janë shpallur në udhëtime nuk mund të themi se janë as mekase e as medinase. Imam Taberani në përmbledhjen e tij e shënon një transmetim përmes Velid bin Muslimit, nga Ufejr bin Ma'danit, nga Selim bin Amirrit, nga Ebu Umame i cili transmeton se Pejgamberi, sallallahu alejhi ve sellem, ka thënë: "Kur'ani është shpallur në tre vende: Meke, Medine dhe në Sham". Velidi duke e komentuar këtë hadith thotë: "Do të thotë në Bejtu-l-Makdis". Ndërsa shejhu, Imadu-d-Din bin Kethiri thotë: "Më mirë është të komentohet se është shpallur edhe në Tebuk". Sujuti thotë: "Nën Meke nënkuptohen edhe vendet e saj të afërta, sikurse qëndrimi në Mina, Arefat dhe Hudejbije ndërsa për Medine nënkup-

tohen edhe vendet e saj fqinje Bedri, Uhudi, Sel'a etj.

3) Që ajete mekase janë ato që u janë drejtuar mekasve ndërsa ajetet medinase u janë drejtuar medinasve. Në njohjen e ajeteve mekase apo medinase mund të mbështetemi vetëm në fjalët e sahabeve dhe tabiinëve. Nga Pejgamberi, sallallahu alejhi ve sellem, për këtë nuk është transmetuar asnjë hadith ngase ai nuk është urdhëruar që të flet për këtë gjë. Njohja e kësaj shkence nuk është obligim i rreptë fetar (fard 'ajn) për çdo musliman, mirëpo është e nevojshme që këtë shkencë t'a njohin ekspertët dhe dijetarët e tefsirit, të cilët flasin për ajetet e deroguar dhe deroguese (nasih dhe mensuh). Imam Buhari shënon se Ibën Mes'udi ka thënë: Pasha Atë, pos të Cilit s'ka Zot tjetër, nuk është shpallur asnjë ajet, e të mos e di shkakun e shpalljes të atij ajeti dhe në cilin vend është shpallur ai." Ejubi transmeton se një njeri e ka pyetur Ikrimen në lidhje me një ajet nga Kur'ani, ku ai iu përgjegy: "Është shpallur në rrëzë këtij mali", pastaj tregoi në malin Sel'a." Transmetohet se Ibën Abbasi e ka pyetur Ubejj bin Ka'bin në lidhje me suret që janë shpallur në Medine, pastaj ai iu është përgjegyur: "Në Medine janë shpallur 27 sure, të tjerat janë shpallur në Meke".

Marrë nga libri: "Itkan fi ulumi-l-Kur'an" Imam Sujuti

Përktheu nga boshnjakishtja: Ebu Eljesa

17.12.2004

Ademi, alejhis salam

Njeriu i parë i krijuar dhe njeriu i parë i cili ka marrë Shpalljen (suhufet, fletushkat), ka qenë Ademi, alejhis salam. Se Ademi, alejhis salam, është njeriu i parë i krijuar dëshmon ajeti: "Ne ju krijuam pastaj ju dhamë formën, e mandej engjëjve u thamë: "Bëni sexhde për Ademin". Ata i bënë sexhde pos lblisit. Ai nuk qe prej atyre që bënë sexhde." (Araf 11). Ebu Musa,, radijallahu anhu, transmeton se Pejgamberi, sallallahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: "Allahu subhanehu ve te'ala e ka krijuar Ademin nga dy grushta të dheut, dhe të cilat i ka marrur nga të gjitha llojet e dheut. Për këtë shkak edhe pasardhësit e Ademit janë sikurse dheu: ka të bardhë, të kuq, të zinjë dhe të ngjyrave në mes tyre. Ka të gëzuar dhe të pikëlluar, të mirë e të këqinjë dhe në mes tyre." (Ebu Davudi, Tirmidhiu).

Nga Ademi, alejhis salam, si njeriu dhe pejgamberi i parë, njeriu i parë të cilit i janë shpallur fletushkat, si dhe nga gruaja e tij Havaja, është zhvilluar e tërë gjinia njerëzore:

"O ju njerëz! Kini frikë Zotin tuaj që ju ka krijuar prej një veteje (njeriu) dhe nga ajo krijoi palën (shoqën) e saj, e prej atyre dyve u shtuan burra shumë e gra..." (Nisa 1). Allahu njeriun e parë e krijoi nga argjili, balta, domethënë nga dheu. Njeriu i parë nuk ka as nënë e as babë, e as nuk është zhvilluar nga shtazët sikurse pohon teoria e evolucionit, porse Allahu e krijoi drejtëpërdrejtë në bazë të urdhërit: "Bëhu!". Për Ademin,, alejhis salam, dhe krijimin e tij i Lartësuar na tregon se Ai i ësh-

të drejtuar melekëve me fjalët: "(Përkujto Muhammed) Kur Zoti yt u tha engjëjve: "Unë po krijoj (po përcaktoj) në tokë një zëvendës"!..." (Bekare 30). Ai i ka lajmëruar melekët që të theksojë rëndësinë e krijimit të Ademit, alejhis salam, dhe të pasardhësve të tij, sikurse që zakonsisht gjëja me rëndësi lajmërohet para se të ndodh ajo. Melekët, për të kuptuar dhe zbuluar urtësinë e kësaj, e jo për të kundërshtuar, për të zvogëluar vlerën e gjinisë njerëzore ose nga xhelozia, kanë pyetur: "Ata thanë: "A do të vësh në të atë që bën çrregullime dhe që derdh gjak...?" (Bekare 30). Qëndrimi i Katades është se melekët e kanë ditur se do të jetë ashtu, ngase këtë e kanë parë nga xhinët të cilët në Tokë kanë qenë para Ademit, alejhis salam. Abdullah Ibën Omeri,, radijallahu anhu, ka thënë: "Xhinët kanë qenë në tokë 2000 vjet para Ademit, alejhis salam, edhe kanë derdhur gjak. Për këtë arsye Allahu kundër tyre ka dërguar një ushtri të melekëve, të cilët i kanë përzënë në ujdhesa." Allahu subhanehu ve te'ala iu përgjegj: " Ai tha: "Unë di atë që ju nuk e dini"! (Bekare 30). Unë në lidhje me krijimin e tyre e di arsyen të cilën nuk e dini ju. Në radhët e tyre do të ketë, pejgamberë, të singertë, shehidë dhe njerëz të mirë. E pastaj ua tregoi epërsinë e Ademit, alejhis salam, në lidhje me dijen duke thënë: "E Ai (Zoti) ia mësoi Ademit të gjithë emrat (e sendeve)..." (Bekare, 31). Ibën Abbasi thotë se ato janë emra përmes të cilëve njerëzit i dallojnë:

njerëzit, kafshët, tokën, ultësirat, detërat, gomarët, popujt etj. Allahu subhanehu ue te'ala në vazhdim thotë: "... pastaj ata ua prezentoj engjëjve dhe u tha: "Më tregoni për emrat e këtyre (sendeve të emërtuara), nëse jeni të drejtë (çka mendoni)?" (Bekare 31). Hasan El-Basriu thotë: "Kur Allahu deshi të krijojë Ademin, alejhis selam, melekët kanë thënë: 'Zoti ynë nuk do të krijojë asnjë krijesë tjetër, e që ne nuk do të jemi më dijsëm se ajo', e për këtë arsye janë vënë në sprovë. Këto janë fjalët e Allahut: nëse e flitni të vërtetën!" (engjëjt) Thanë: "Ti je i pa të meta, ne nuk kemi dije tjetër përveç atë që na e mësove Ti. Vërtetë, Ti je i Gjithëdijshmi, i Urti!". (Bekare 32). Ajeti i përmendur do të thotë: I lartë je nga ajo që dikush të di diçka nga dija Jote e që Ti të mos e mësoh. "(Zoti) Tha: "O Adem, njoftoi ata (engjëjt) me emrat e atyre (sendeve)!" E kur u rrëfeu atyre për emrat e tyre, (Zoti) tha: "A nuk u kam thënë juve se Unë, më së miri e di fshehtësinë e qiejve e të tokës dhe më së miri e di atë, që ju e publikoni dhe atë që e mbani fshehtë! E kur u thamë engjëjve: përluni (bini në sexhde) Ademit, ata menjëherë iu përlun, me përjashtim të iblisit (djallit). Ai rrefuzoi dhe u mbajt në të madh dhe u bë pabesimtar" (Bekare 34). Hasan El-Basriu thotë: "Këtu Iblisi ka bërë analogji dhe ai është i pari që e ka bërë këtë." Muhammed Ibën Sirini thotë: "I pari që është shërbyer me analogji është Iblisi. Dielli dhe Hëna janë adhruar vetëm përmes kësaj." Do të thotë se Iblisi duke e krahasuar veten me Ademin, alejhis selam, erdhi në përfundim se është më i vlefshëm se Ademi, alejhis selam, dhe refuzoi t'i bie në sexhde, edhe pse ishte i urdhëruar që ta bëjë këtë

bashkë me melekët. Nëse analogjia bie në kundërshtim me tekstin (Kur'anin dhe sunnetit), ajo është e gabuar dhe si e tillë nuk mund të pranohet. Në rastin e përmendur analogjia nuk ka qenë e drejtë, ngase toka është më e mirë dhe më dobishme se zjarri. Toka është e qetë, e mirë dhe fisnike, ndërsa zjarri i paqëndrueshëm, i çuditshëm, i paparashikueshëm dhe i prirur të shkatërrojë çdo gjë para vetes. Përveç kësaj, Allahu subhanehu ue te'ala Ademin, alejhis selam, e ka nderuar me atë që e ka krijuar me Dorën e Tij, dhe me atë se i ka fryrë nga shpirti i Tij. Andaj edhe ka urdhëruar që melekët t'i bëjnë sexhde. Në lidhje me Iblisin Hasan El-Basriu thotë: "Iblisi asnjëherë, në asnjë çast nuk ka qenë melek." Shehr Ibën Hushibi thotë: "Ka qenë njëri ndër xhinët, andaj kur kanë bërë trazira në tokë, Allahu kundër tyre ka dërguar ushtri me melekë, të cilët i kanë vlarë dhe i kanë përzënë në ishuj. Iblisi ka qenë ndër të burgosurit, andaj melekët e kanë marrur me vete në qiell, ku ka qëndruar një kohë. Kur melekët janë urdhëruar të bëjnë sexhde, ai ka refuzuar të bëjë." Pas refuzimit të urdhërit të Allahut, Allah subhanehu ue te'ala e ka mallkuar dhe e ka larguar nga Xheneti, pas së cilës Iblisi ka kërkuar leje deri në Ditën e Gjykimit që t'i takojë njerëzit në rrugë. "(Zoti) Tha: "O Iblis, çka të pengoi ty t'i përlësh atij që Unë vetë e krijova? A bërë kryeneçësi, apo ke qenë prej atyre që shesin fodullëk (mendjemadhësi)?" Ai (Iblisi) tha: "Unë jam më i mirë se ai, mua më ke krijuar nga zjarri, e atë e krijove nga baltë!". (Zoti) Tha: "Dil pra prej tij (prej Xhenetit), ti je i mallkuar. Dhe largimi prej mëshirës Sime ka për të përcjellë deri në Ditën e Gjykimit!" Ai tha: "Zoti im, më jep afat deri në Ditën e Ringjalljes!". (Zoti)

Tha: "Po, je prej atyre të afatizuarëve. Deri në kohën e ditës së caktuar!". (Sad 75-81).

Ebu Hurejre,, radijallahu anhu, transmeton se Pejgamberi sallallahu alejhi ue sellem ka thënë: "Silluni mirë ndaj grave. Gruaja është e krijuar nga brinja, ndërsa brinja është më i lakuar në skaj (pjesën e epërme. Nëse përpiqesh t'a drejtosh do t'a thesh, nëse e len, do të mbetet i shtrembër. Andaj ndaj grave silluni mirë." (Buhariu dhe Muslimi).

Sa i përket Havasë, atë Allahu subhanehu ue te'ala e ka krijuar nga brinja e Adem, alejhis selam: "... dhe nga ajo krijoi palën (shoqën) e saj." (Nisa 1). Transmetohet se Ibën Abbasi, Ibën Mes'udi dhe sahabet tjerë, në mes tjerash kanë thënë: "Iblisi është përzënë nga Xheneti, ndërsa Ademi, alejhis selam, është vendosur në të. Ademi, alejhis selam, është mërziur duke u endur në Xhenet vetëm, pa ndonjë grua në të cilën do të qetësohej. Kështu një herë ra për të fjetur, e kur u zgjua, pranë kokës së tij e pa një grua duke qëndruar. Allahu e ka krijuar atë nga brinja e Adem, alejhis selam. E pyeti 'çka je ti? 'Grua', iu përgjeggj. 'E për çka je krijuar?', e pyeti përsëri. Ajo iu përgjeggj: 'Që të gjesh qetësi në mua.' Melekët duke dashur t'a provonin dijen e tij, e kanë pyetur: 'Adem, si e ka emrin ajo?', 'Hava' iu përgjeggj. 'E pse e ka emrin Hava?', e pyetën. 'Ngase është krijuar nga diçka e gjallë', iu përgjeggj."

Ademi, alejhis selam, dhe qëndrimi në Xhenet

Allahu subhanehu ue te'ala e ka urdhëruar Ademin, alejhis selam, që bashkë me gruan e tij të vendosen (strehohen) në Xhenet me fjalët: "E Ne i thamë: "O Adem, ti dhe bashkëshortja jote banoni në Xhe-

nnet dhe hani lirisht nga frutat e tij kah të doni, po mos iu afroni asaj bime (peme) e të bëheni zullumqarë (të vetvetes suaj)" (Bekare 35). Kur bëhet fjalë për Xhenetin në të cilin është vendosur Ademi, alejhis selam, mufesirët janë në kundërshtim, se a ka qenë në Tokë ose në Qiell. Për këtë ekzistojnë mendime të shumta, andaj do t'i përmendim disa: Mendimi më i saktë, e ky është mendimi i shumicës së dijetërëve, se ka qenë qenë Xheneti i përjetshëm, gjë që nënkuptohet nga shumë ajete e hadithe sikurse janë fjalët e të Lartësuarit: "E Ne i thamë: "O Adem, ti dhe bashkëshortja jote banoni në Xhenet..." (Bekare 35). Lami dhe Elifi nënkuptojnë se nuk ka qenë çfarëdo Xheneti, por ai që është i njohur. Hudhejfe,, radijallahu anhu, transmeton se Pejgamberi, sallallahu alejhi ve sellem, ka thënë: "Allahu do t'i mbledh tërë njerëzit, e kur besimtarëve t'u afrohet Xheneti, do të shkojnë te Ademi, alejhis selam, e do të thojnë: 'Baba,...lutu që të na afrohen dyert e Xhenetit!', e ai do të përgjeggj: 'E çka ju ka përzënë nga Xheneti, përveç se mëkati i babait tuaj?..." (Muslimi). Se ai ka qenë Xheneti i sprovimit të cilin Allahu ua ka përgatitur të dyve, e jo Xheneti i përjetshëm i cili fitohet si shpërblim. Se ka qenë Xheneti në Tokë. Se ka qenë Xheneti në qiell, e jo Xheneti i përjetshëm. Allahu subhanehu ue te'ala më tutje në Kur'an thotë: "Po djalli i bëri që ata të dy të mashtrohen në atë (peme ose Xhenetin) dhe i nxori ata nga ajo (e mirë) që ishin në të..." (Bekare 36). I nxorri nga mirëqenia, dëfrimi dhe kënaqësia dhe i la në këtë botë ku do të sprovohen, vuajnë dhe pikëllohen. Iblisi e ka bërë këtë duke u pëshpëritur dhe duke ua zbukuruar në zemrat e tyre premtimet e tyre të rrejshme. Në këtë kontekst Allahu

thotë: "Shejtani i nxiti ata të dy (i mash-troi), që t'ua zbulojë atyre pjesët e turpshme që u ishin të mbuluara dhe tha: "Zoti juaj nuk ua ndaloi ju dyve atë pemë vetëm që të mos bëhi meleqë (engjëj), ose të mos bëheni prej të përjetshmëve'." (A'raf 20). Më tutje Allahu thotë: " Atëherë me mashtrim i zbriti (në nivel të palak-mueshëm). E kur e shijuan pemën u zbulua vendturpi i tyre dhe filluan ta mbulojnë atë (duke vënë gjeth mbi gjeth) nga gjet-thet e (pemëve) të Xhenetit. Zoti i tyre i thirri (duke u thënë): "A nuk ua ndalova ju dyve atë pemë dhe a nuk ju thashë ju dyve se shejtani është armik i haptë për ju?!" Ata të dy thanë: "Zoti ynë, ne i bëmë të padrejtë (e dëmtuam) vetvetes sonë, në qoftë se nuk na falë dhe nuk na mëshir-on, ne me siguri do të jemi prej të shka-tërruarve!" (A'raf 22-23). (All-llahu) Tha: "Zbritni, jeni armik i njëri-tjetrit. Në tokë ju e keni vendqëndrimin (vendbanimin) dhe përjetim deri në një kohë." (A'raf 24). Kë-

to fjalë u janë drejtuar Ademit, alejhis selam, Havasë dhe Iblisit, e sipas disave edhe gjarpërit. Ebu Hurejre,, radijallahu anhu, trasnmeton se Pejgamberi salallahu alejhi ve sellem ka thënë: "Dita më e mirë që ka dalur dielli është e premte: atë ditë është krijuar Ademi, atë ditë ka hyrë në Xhennet dhe në atë ditë është përzënë nga Xheneti." (Muslimi, Ahmedi dhe të tje-rët). Ibën Abbasi, radijallahu anhuma në lidhje me fjalët e Allahut: "E Ademi prej Zotit të vet pranoi disa fjalë (lutje), pran-daj Ai ia fali (gabimin)..." (Bekare 37), ka thënë se Ademi, alejhis selam, i ka thënë Zotit të tij: 'O Zoti im, a nuk më krijuar me dorën tënde?' 'Po', iu përgjegj. Pastaj e ka pyetur: 'A nuk ke fryrë në mua nga shpirti yt?' 'Po', iu përgjegj. 'A nuk më ke thënë, "Allahu të mëshiroftë", kur kam teshtitur. A nuk është mëshira Jote mbi hidhërimin Tënd?" 'Po', tha. 'A do të më kthesh përsëri në Xhenet nëse pendo-hem?' 'Po', iu përgjegj Allahu (El-Hakimi).

Marrë nga: medinabosna. net
Përktheu nga boshnjakishtja:
Ebu Eljesa. 24.12.2004

Tërmeti mësim dhe këshillë

"...e fenomenet natyrore që shkatërrojnë, Ne nuk i dërgojmë për tjetër vetëm për frikësim". (El-Isra: 59).

All-llahu e falënderojmë, paqë dhe bekimi qofshin mbu të Dërguarin e All-llahut, familjen, shokët dhe ata që ecin pas udhëzimit të Tij.

All-llahu, subhanehu ve tealë, është i Urtë dhe i Ditur në gjërat që i cakton dhe gjykon, ashtu sikurse është i Urtë në gjërat që i ka përcaktuar dhe i ka urdhëruar, sepse Ai, subhanehu ve tealë, krijon argumentet që dëshiron dhe i përcakton për të frikësuar robërit e Tij dhe për t'ua përkujtuar detyrat që i kanë ndaj Tij, për tua tërheqë vërejtjen nga idhujtaria dhe kundërshtimi i urdhërit të Tij dhe zbatimit të ndalesave, siç ka thënë All-llahu, subhanehu ve tealë:

"...e fenomenet natyrore që shkatërrojnë, Ne nuk i dërgojmë për tjetër vetëm për frikësim". (El-Isra: 59).

All-llahu, subhanehu ve tealë, ka thënë:

"Ne do t'ua bëjmë atyre të mundshme që t'i shohin argumentet Tona në horizontet dhe në veten e tyre deri që t'u bëhet e qartë se ai (Kur'ani) është i vërtetë. A nuk mjafton që Zoti yt është dëshmitar për çdo gjë?". (Fusilet: 53).

All-llahu, azze ve xhel-le, thotë:

"Thuaj: "Ai ka fuqi (t'ju shpëtojë, por edhe) t'ju sjellë dënim prej së larti ose prej së poshti nën këmbët tuaja apo t'ju ndajë në grupe e ta luftoni njëri-tjetrin. Shih se si i sqarojmë faktet në mënyrë që të kuptojnë". (El-Enam: 65).

Transmeton Imam Buhariu në Sahihun e tij nga Xhabir ibën Abdullahi, radijall-llahu anhu, se Pejgamberi, sal-lall-llahu alej-

hi ve sel-lem, kur ka zbritur ajeti:

"Thuaj: "Ai ka fuqi (t'ju shpëtojë, por edhe) t'ju sjellë dënim prej së larti.." ka thënë:

"Kërkoj strehim në Fytyrën Tënde".

"... ose prej së poshti nën këmbët tuaja..." tha: "Kërkoj strehim në Fytyrën Tënde".

Transmeton Ebu Shejh El-Esbahaniu komentin e Muxhahidit rreth këtij ajeti, i cili ka thënë:

"Britma, gurët dhe era vijnë nga lart", kurse "Dridhja dhe gëlltitja e tokës vijnë nga posht".

Ska dyshim se këto tërmete që ndodhin në këto ditë në vende të shumta janë pjesë e këtyre argumenteve me të cilat All-llahu i frikëson robërit e Tij. Çdo gjë që ndodh në gjithësi, qoftë tërmet ose diç tjetër, gjëra që i dëmtojnë njerëzit dhe u shkakton llojloj pengesash, të gjitha këto vijnë nga shkak i idhujtarisë dhe mëkateve.

All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë:

"Çfarëdo e keqe që mund t'ju godasë, ajo është pasojë e veprave tuaja (të këqija), e për shumë të tjera Ai u falë". (Esh-Shura: 30).

All-llahu, azze ve xhel-le, thotë:

"Çfarëdo e mire që të vjen është nga All-llahu, e çka të ndodhë nga ndonjë e keqe është nga vetë ti. Ne të dërguam ty Pejgamber për mbarë botën. Mjafton që All-llahu është dëshmues për këtë". (En-Nisa: 79).

All-llahu, subhanehu ve tealë, duke folur për popujt e kaluar thotë:

"Secilin prej tyre e kemi dënuar për shkak të mëkatit të vet; disa prej tyre Ne i goditëm me furtunë plot rërë, disa i shka-

tërruam me krismë nga qielli, kurse disa të tjerë i sharruam në tokë dhe disa i përmbytëm në ujë. All-llahu nuk u bëri atyre ndonjë të padrejtë, por ata vetes së tyre i bënë padrejtë". (El-Ankebut: 40).

Andaj të gjithë muslimanët e moshërritur po edhe të tjerët obligohen të pendohen te All-llahu, subhanehu ve teala, të përqëndrojnë në fenë e Tij, të ikin nga të gjitha veprat e ndaluara, qoftë idhujtari ose mëkat, nëse dëshirojnë të arrijnë shëndet dhe shpëtim në dynja dhe ahiret nga të gjitha të këqijat, nëse dëshirojnë që All-llahu tua largon të gjitha belatë dhe tua ofron të gjitha të mirat, siç ka thënë All-llahu, subhanehu ve teala:

"E sikur banorët e këtyre vendbanimeve të kishin besuar dhe të ishin ruajtur, Ne do t'ju hapnim begati nga qielli e toka, por ata përgënjeshtuan, andaj i dënuam me shkatërrim për atë që merituan". (El-A'raf: 96).

All-llahu, tebareke ve teala, për ithtarët e Librit thotë:

"Dhe, sikur ta zbatonin Tevratin, Inxhilin dhe Kur'anin, që u zbritën nga Zoti i tyre, ata do të kishin furnizim me bollëk nga qielli dhe toka. ...". (El-Maide: 66).

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

"A mos u siguruan banorët e fshatrave nga dënimi jonë kur ata ishin fjetur (natën)? A mos u siguruan banorët e fshatrave nga dënimi jonë paradite, kur ata ishin duke luajtur? A mos u siguruan ata prej ndëshkimit të All-llahut? Nuk sigurohet kush prej frikës së ndëshkimit të All-llahut pos njerëzve të humbur". (El-A'raf: 97- 99).

Al-lameja Ibën Kajimi, rahimehull-llah, thotë:

"All-llahu disa herë i jep leje tokës që të

mer frymë, e kjo shkakton tërmete të mëdha, kurse kjo robërve të Tij u shkakton frikë dhe përlulje, pendim dhe largim nga mëkatet, përkulje para All-llahut dhe keqardhje për këto vepra, siç na kanë treguar disa dijetarë të selefit duke thënë pasi kishte pasur tërmet: "Po ju qorton Zoti".

Omeri, radijall-llahu anhu, pasi që ndodhi tërmet në Medinë u mbajti një hutbe dhe i këshilloi duke u thënë: "Nëse edhe një herë ndodh, unë nuk do të banoj në mesin tuaj".

Tregimet nga selefi në këtë drejtim janë të shumta.

Andaj e kemi obligim që gjatë tërmeteve dhe rasteve tjera, siç është marja e diellit ose hënës, erërave të fuqishme, vërshimeve, etj të nxitojmë në pendim te All-llahu, subhanehu ve teala, ti përkulemi Atij dhe të kërkojmë nga Ai shpëtim, ta përmendim sa ma shumë dhe të kërkojmë falje prej Tij, siç na ka mësuar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, me rastin e marjes së diellit:

"Kur ta shihni këtë gjë nxitoni në dhikër, lutje dhe kërkim falje nga All-llahu".

Është e pëlqyeshme gjithashtu që të jemi të mëshirshëm me të varfërit dhe të ngratit duke u dhënë sadaka, sepse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

"Mëshironi që të mëshiroheni".

"Të mëshirshmi i mëshiron i Mëshirshmi. Mëshironi ata që janë mbi tokë që të ju mëshirojë Ai që është mbi qiell".

Dhe hadithi i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

"Ai që nuk mëshiron nuk mëshirohet".

Transmetohet nga Omer ibën Abdul-Azizi, rahimehull-llah, se u shkruante guvernatorëve të vet kur ndodhte tërmet që të frikësohen.

Përktheu: Bekir Halimi

Imam Abdul-Aziz ibën Abdullah ibën Bazi, rahimehull-llah.

31.12.2004

Dhuratë gruas muslimane

Shkëndi: la havle ve la kuvvet il-la bil-lah
Shufra e parë e arit: një grua që sfidoi
tiraninë

Ajo që ka kaluar ka ikur, e shpresuara
nuk dihet

Ty të takon vetëm ora në të cilën gjin-
desh

Shiko citatet e shariatit, qofshin ajete të
Kur'anit ose hadithe të Pejgamberit, do të
shohish se All-llahu, subhanehu ve teala,
ka lavdëruar gruan e mirë, e ka lavdëruar
gruan besimtare. All-llahu, tebareke ve te-
ala, thotë:

"E atyre që besuan, All-llahu ua solli
shembull gruan e faraonit kur ajo tha:
"Zoti im, më bën një vend pranë mëshirës
sate në xhennet dhe më shpëto prej
faraonit e brutalitetit të tij dhe më shpëto
prej popullit mizor!" (Et-Tahrim: 11).

Shiko se si All-llahu e bëri këtë grua,
Asien, radijall-llahu anha, shembull të gja-
llë për besimtarët dhe besimtaret, si e bë-
ri simbol dhe sinjal i dukshëm për secilin
që dëshiron udhëzimin dhe të pason ligjet
e Zotit në jetë. Sa e mençur ishte kjo grua

dhe sa e udhëzuar. Ajo kërkoi të jetë afër
Zotit Fisnik, i dha përparësi kojshiut para
shtëpisë, doli nga respekti i kriminelit,
tiranit pabesimtar, refuzoi jetesën në pa-
llatin e tij, me shërbetor, nga luksi e mbeti
duke kërkuar shtëpinë më të mirë, më
ymërgjatë dhe më të bukur, e ajo ishte afë-
rsia me Zotin e botëve, në kopshte dhe
lumenj, në pozitën e vërtetësisë tek All-lla-
hu i Gjithfuqishëm. Ishte një grua e madhe,
pasiqë ambicja dhe vërtetësia e saj e
shpien deri te publikimi i fjalës së vërtetë
dhe të besimit para burrit të saj tiran,
andaj është torturuar për hirë të All-llahut
dhe përfundoi udhëtimi i saj në afërsinë e
All-llahut. Mirëpo pas tërë kësaj All-llahu,
az-ze ve xhel-le, e bëri shembëlltyrë dhe
yrnek për secilin besimtar dhe besimtare
deri në ditën e Kijametit, e ka lavdëruar
në librin e Tij, ia ka regjistruar emrin, ia ka
lavdëruar veprën dhe ia ka sharë burrin e
saj, i cili kishte devijuar nga Ligji i All-lla-
hut në ruzullin toksor.

Shndritje: ji optimiste edhe nëqoftëse je
në kulmin e katastrofës.

Aid El-Karni

Përktheu: Bekir Halimi 24.12.2004

Dhurata e dytë për gruan muslimane

Shkëndi: me të vërtetë me vështirësinë vjen lehtësimi

Shufra e dytë e arit: ke një thesar shumë të madh të begative

Motër e nderuar, me të vërtetë me vështirësinë vjen lehtësimi, baz lotit vjen buzëqeshja, pas natës vjen dita, do të largohen retë e pikëllimit, do të ikë nata e brengës, do të eliminohen problemet dhe do të përfundon ngushtica, me lejen e Allahut. Dije se në të gjithë këtë durim do të kesh shpërblim. Nëse je nënë, fëmijët tuaj do të bëhen përkrahësit e islamit, ndihmësit e fesë, kontribuesit për këtë millet, nëse i edukon me edukatë të mirë, ata do të luten për ty gjatë sexhdes, në kohën e syfyrës. Pa dyshim se kjo është një dhunti shumë e madhe që të jesh nënë e mëshirshme dhe e kujdeshme. Të mjafton për nderë pasiqë nëna e Pejgam-

berit, alejhisselam, ia dhuroi njerëzimit imamin më të madh, Pejgamberin fisnik, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Ke mundësi t'i thërrasish në fenë e Allahut femrat tjera, me fjalë të butë, me këshillë të mirë, me urtësi, me debate të urta, me dialog, me dhurata, me sjellje aromatike, me metodë fisnike dhe të shkëlqyeshme, pasiqë një grua me sjelljen dhe veprat e saja të mira mund të bën atë që nuk e bëjnë hutbet, ligjeratat dhe tribunat. Për sa e sa gra që banojnë në lagje të ndryshme tregohet për fenë, edukatën, mbulesën, nderin, mëshirën për fqinjët, respektin ndaj burrit, ashtuqë jetpërkrahimi i saj u bë një ligjeratë që lexohet, këshillë që transmetohen në tubime dhe bëhet shembëlltyrë në mesin e femrave.

Shndritje: Nesër do të çelë rejhani, do të ikë mërzia dhe do të vjen ngushëllimi.

Dr. Aid El-Karniu
Përktheu: Bekir Hailimi
31.12.2004

Merjemeja, alejhassalam, një frymëzim për në besim

“Ah sa mirë do të kishte qenë për mua të kisha vdekur para kësaj e të isha e harruar që moti”.

Kjo ishte të vajtuarit e një gruaje të re në një stres të madh, e cila ishte aq afër Allahut. Aq afër, aq e dashur dhe aq besimtare ndaj Allahut, në fakt, që mund edhe të frymëzohej.

Kush ishte ajo? Cili ishte stresi i saj? Dhe më e rëndësishmja pse duhej ajo ta mbante këtë stres përkundër devotshmërisë së saj dhe besimin tek Zoti?

Ajo ishte Merjemja, vajza e Imranit, alejhissalam,.

Ajo i tha këto fjalë stresi pasi ëngjëlli Xhibril i dha asaj përgëzimet me një djalë mrekullie i cili do të lindte pa baba, vetëm me urdhërin e Allahut. Sipas disa transmetimeve, shtatzania e saj u arrit vetëm për pak orë. Ashtu siç ndjente dhimbjet e mëdha të barrës dhe po ashtu ajo duhej të përballonte shpifjet dhe poshtërimet nga duart e disa njerëzve të prishur të popullit të saj, andaj ajo qau në dhimbje.

Agonia e saj do të ketë qenë e thellë dhe e papërmbajtshme. Për njerëzit e saj, ajo ishte një shembull, një frymëzim, një shembull e thjeshtësisë dhe një adhuruese e devotshme. Shumë prej njerëzve të saj, që ajo i njihte, nuk ishin të besueshëm dhe të thyer nga smira, aq shumë sa që kujdestari dhe kunati (Profeti Zekeria i cili ishte gjithashtu Prifti më i lartë i njerëzve të saj dhe i cili e kishte rritur atë nën udhëzimin e tij) ishte shumë i shqetësuar se çfarë do të ndodhte me njerëzit e tij pasi ai të vdiste pa një trashëgimtarë mashkull.

Një trashëgimtarë mashkull i cili do të trashëgonte pasurinë e tij - për Profetët e Allahut nuk lënë pasuri mbrapa - por dija dhe roli i tij si një udhëzim për tek njerëzit.

Përpara se Merjemja të lindte, nëna e saj e drejtë, emri i së cilës është thënë se ka qenë Hannah, ishte betuar se do t'ia kushtonte fëmijën e saj në mitër Allahut, subhanehu ve teala. Dhe Allahu, duke parë sinqeritetin e saj, e kishte pranuar lutjen e saj. Por Hannah pa, për habi të saj, që fëmija i lindur ishte një vajzë dhe nuk ishte zakon i shoqërisë patriarkale të pranonin gratë për shërbimet priftërore (fjala priftërinj këtu është e përdorur për të përshkruar dijetarët besimtarë të kohërave para ardhjes së islamit dhe nuk nënkuptojnë priftërinjtë e sotëm me teoritë e tyre fallse të trinisë). Pak dinte nga fakti që Allahu ja kishte pranuar duanë e saj dhe ajo lindi gruan me shembullore dhe më të devotshme të të gjitha kohërave.

Libri i Allahut e përmend këtë histori tepër prekëse e dedikimit dhe devotshmërisë ndaj Allahut në ajetet vijuese:

“(Përkujtohu) Kur gruaja e Imranit pat thënë: “Zoti im, Unë këtë që është në barkun tim, vendosa ta kushtoj thjesht vetëm për shërbimin Tënd, pra pranoje këtë prej meje, vertetë Ti je Ai që dëgjon e dil!” E kur ajo e lindi tha: “Zoti im, unë e linda femër!” Po All-llahu e di më së miri atë që ajo e lindi. E mashkulli nuk është si femra. “Dhe unë e emërtova atë Merjeme, e atë dhe pasardhësit e saj po t'i lë Ty në mbrojtje prej djallit të mallkuar. Zoti i saj e

pranoi premtimin e saj si është më mirë, e rriti me një edukatë të mirë e të plotë dhe e vuri nën kujdesin e Zekerijas. Sa herë që hynte Zekerijaja në mihrabin (dhomën) e saj gjente te ajo ushqim e thonte: “Ai është nga All-llahu, se All-llahu atë që do pa masë e furnizon!” [Ali Imran: 35-37].

Ashtu siç Merjemja, alejhisselam, alejhisselam, rritej në mbrojtjen e Profetit Zeke-rijah, i cili ishte gjithashtu edhe udhëzuesi dhe prifti i lartë i njerëzve të tij, ishte vetë i mahnitur nga besimi dhe mbështetja e saj tek Allahu. Besimi, me të vërtetë, është një bekim i pa krahasueshëm, vetëm një rehati në këtë botë të përkohshme:

“Zoti i saj e pranoi premtimin e saj si është më mirë, e rriti me një edukatë të mirë e të plotë dhe e vuri nën kujdesin e Zekirjas. Sa herë që hynte Zekirjaja në mihrabin (dhomën) e saj gjente te ajo ushqim e thonte: “Ai është nga All-llahu, se All-llahu atë që do pa masë e furnizon!” [Surah Al Imran:37]

Ky besim ende i thellë dhe i papërdhunu-
nuar në furnizimin e Allahut e frymëzoi edhe Profetin e madh Zekerija, i cili kishte flokët e thinjur dhe shpindën e dërmuar nga lutja ndaj Allahut për një trashëgimtarë i cili do t'i udhëzonte njerëzit e tij pas tij. Duke e parë besimin e patundur në mëshirën e Allahut, ai u fal edhe njëherë. Allahu e ka përmendur duanë e tij në vargjet e madhëruara që hapin suren ose kapitullin e quajtur Merjemja:

“Kaf Ha Ja' A'jn Sadë!(ky është) Përkujtim i mëshirës së Zotit tënd ndaj robit të vet Zekeriait, Kur ai iu lut Zotit të vet me një zë të ulët, e Tha: “Zoti im! Vërtet, mia më janë dobësuar eshtrat, më janë përhapur thinjat në kokën time, e me lutjen time ndaj Teje o Zoti im, asnjëherë nuk kam qenë i dëshpëruar”.

Unë ua kam frikë pasardhësve të mi pas meje (kushërinjve se do ta humbnin fenë), ndërsa gruaja ime është sterile, pra më falë nga ajo mirësia Jote një pasardhës (një fëmijë).Të më trashëgojnë mua dhe t'i trashëgojë ata nga familja e Jakubit, dhe bërë atë, o Zoti, të këndshëm! (të vyeshëm)!” [Surah Merjeme: 1-6]

Për këtë arsye, kjo surah e Kur'anit është e emëruar pas Merjemes dhe është e vetmja surah e emëruar pas një personi i cili nuk ka qenë një profet por një grua e mrekullueshme.

Agonia e Merjemes, dijetarët thonë, ishte që një grua e ndershme e cila është duke pritur që të sprovohet përsa i përket statusi të saj më të dashur, devotshmërinë e pa njollosur. Dhimbja fizike e lindjes duhet të ketë shtuar shumëfishimin e dhimbjes së saj. Fjalët e Allahut, subhane-hu ve teala, janë më të përshtatshmet në përshkrimin e dhimbjes dhe vuajtjes së saj:

“E dhembja (e lindjes) e mbështeti atë te një trup i hurmës. Ajo tha: “Ah sa mirë ka qenë për mua të kisha vdekur para kësaj e të isha e harruar që moti!” [Surah Merjeme:23]

Por Allahu është i Gjithëmëshirshëm dhe i Gjithëditur, kështu që e ngushëlloj atë menjëherë:

“E prej së poshtmi atë e thirri (Xhibrili): “Mos u brengos, Zoti yt bëri pranë teje një përrockë (uji)”. [Surah Merjeme: 24]

Ai zë, sipas disa dijetarëve ishte zëri i Xhibrilit, ndërsa të tjerë thonë që zëri ishte ai i Isait (Jezusit) alejhisselam,. Në cilindo rast, lexuesi i këtyre fjaëve të Allahut është i prekur nga mëshira dhe dhimbëshuria e Tij për Merjemen. Një vëmendje e tillë e menjëhershme është e fituar vetëm me një zemër tepër të pastër dhe Merjemja më të vërtetë që kishte një të tillë.

Madje edhe mesazhi i fundit i Allahut që

ishte për tu shpallur pesë shekuj më vonë në një vend të largët arab nuk do ta linte pa e përmendur emrin e saj të nderuar:

“Përkujto kur engjujt i thanë: “Oj Mejreme, All-llahu të dalloj ty (me besim e karakter), dhe të lartësoi mbi gratë e botës”. [Surah Al Imran:42]

Dhimbja dhe lindja

Çuditërisht, dhimbjet e padurueshme të një gruaje që përballon gjatë lindjes janë interpretuar shumë ndryshëm në traditën e krishterë në krahasim me traditën islame. Në traditën biblike, lindja është portretizuar si një ndëshkim për të gjitha gratë për shkak se Havaja e bëri Ademin të hajë frutet e ndaluara të Parajsës dhe si rezultat ata janë të dënuara të jetojnë me këtë ndëshkim gjatë jetës. Në islam, Allahu me mëshirë i përgjigjet dhimbjes së lindjes së Merjemes dhe e ngushëllon atë:

“E prej së poshtni atë e thirri (Xhibrili): “Mos u brengos, Zoti yt bëri pranë teje një përrockë (uji)”. E ti shkunde trupin e hurmës se do të bijnë ty hurma të freskëta. Ti pra, ha pi e qetësou, dhe nëse sheh ndonjë prej njerëzve thuaj: “Unë ka vendosur heshje për hir të Gjithëmëshirshmit, andaj asnjë njeriu sot nuk i flas!” [Surah Merjem:24-26]

Për muslimanët, veçanërisht për gratë muslimane, Merjemja alejhisselam, është një shembull, një ideal. Ajo është model i ndershmërisë dhe i devotshmërisë, një shembull i madh sesi Allahu i përgjigjet shpirtërave të pastër. Në fakt, shumë gra muslimane të devotshme përkujtojnë shëmbullin e Merjemes kur kalojnë nëpër dhimbje dhe kjo i jep atyre një sens të thellë lidhjeje me Allahun dhe sesi Allahu i përgjigjet thirrjes së dëshpëruar të robërve të Tij, veçanërisht gjatë dhimbjeve të lindjes. Dhimbja e vazhdueshme e përjetuar nga një grua gjatë lindjes është e konsideruar një shpagim për

gjynahet e saj dhe një mënyrë për të përfituar shpërblime më të mëdha me Allahun, sipas hadithit të Ebu Said el-Hudrit i cili ka transmetuar që Profeti, salall-llahu alejhi ve sel-lem ka thënë:

“Kurdo që një muslimani i bie një vështirësi, një sëmundje, trishtim, shqetësim, dëm, ose dëshpërim madje edhe nëse për një të shpuar nga gjëmba, Allahu shlyen gjynahet e tija ose të saja për shkak të saj”. [Buhariu].

Sipas një hadithi tjetër, një grua e cila vdes në lindje është e konsideruar midis shtatë kategorive të martirave të cilët nuk vdesin në betejë, por janë të shpërblyer si të tillë për shkak të vështirësive që i kanë rënë.

Sigurisht, arsyeja për këtë qëndron në interpretimet islame mbi rolin e gruas dhe rolin e saj si nënë, pasi që sipas historisë së Kur'anit mbi krijimin, Havaja nuk e ç'udhëzoi Ademin, alejhumassalam, por ata që të dy së bashku bënë një gabim dhe e panë veten gabim dhe u penduan, dhe ajo që është më e rëndësishmja, ata u falën nga Allahu, I Gjithëmëshirshmi dhe Ai që falë shumë. [referohuni tek sureja El-Bekare :37].

Historia e krijimit nuk ishte ndonjë pakënaqësi nga ana e Allahut, por ishte një mësim i parapërgatitur për qëniet njerëzore për të njohur armikun e tyre të përbashkët, Shejtanin dhe mashtrimin e tij, për të mësuar që kërkimi falje dhe pendesa janë çelësi drejt suksesit dhe për të mësuar që urdhërat e Allahut nuk janë aty për të na larguar ne nga progresi dhe kënaqësia por me të vërtetë vetëm për dobitë tona të përjetshme dhe ato me terma të shkurtëra.

Por imagjinoni, edhe një herë, durimin heroik të Merjemes dhe bindjes ndaj urdhërit të Allahut, në një moment kur agonja e saj ishte shumë e madhe sa që ajo tha:

“Ah sa mirë do të kishte qenë për mua

të kisha vdekur para kësaj e të isha e harruar që moti” por menjëherë pasi asaj ju tha të agjërojë, që në sheriatin izraelit nënkuptonte qëndrimin e heshtur duke mos i falur asnjë personi. Ashtu si dëshira e saj për të mbrojtur veten ishte shumë e madhe përballë akuzave dhe shpifjeve për zina (kurvëri) dhe tradhëti, ajo mbështetet në caktimin e Allahut:

“Ti pra, ha pi e qetësou, dhe nëse sheh ndonjë prej njerëzve thuaj: “Unë kam vendosur heshtje për hir të Gjithëmëshirshmit, andaj asnjë njeriu sot nuk i flas!” Dhe duke e bartur ngryk shkoj me të të afërmit e vet ata i thanë: “Oj Merjeme, ke bërë një punë shumë të keqe!” Oj motra e Harunit, babai yt nuk ishte njeri i prishur e as nëna jote nuk ka qenë e pamoralshme! Atëherë ajo u dha shenjë kah (Isai). Ata thanë: “Si t’i flasim atij që është foshnjë në djep?”. [Merjem: 26-29].

Me lejen dhe mëshirën e Allahut, fëmija i porsa lindur foli dhe mbrojt i ndershmërinë e nënës së tij:

“Ai (fëmija i porsa lindur-Isai) tha: “Unë jam rob i All-llahut, mua më ka dhënë (ka caktuar të më japë) librin dhe më ka bërë Pejgamber. Më ka bërë dobipurës kudo që të jem dhe më ka porositur me namaz (falje) e zeqatë për sa të jemë gjallë! Më ka bërë të mirësjellshëm ndaj nënës sime, e nuk më ka bërë kryelartë as të padëgjueshëm! Selami (shpëtim prej All-llahut) është me mua ditën kur u lindi, ditën kur të vdes dhe ditën kur të dal (prej varrit) i gjallë!” [Merjem:30-33].

Kush e ndjek Merjemen sot?

Të krishterët dhe muslimanët që të dy besojnë në figurën e mrekullueshme të Merjemes, si një grua me karakter të panjollësor. Por kush e ndjek shembullin e saj? Kush vepron dhe kush vishet si Merjemeja?

Shumica e njerëzve të saj, bijtë e Izraelit, e refuzuan dhe shpifën mbi Merjemen dhe refuzuan profetësinë e Isait (Jezusit) alejhisselam. Edhe pse ajo kishte marrë një fjalë të mrekullueshme nga Allahu, ata e konsideruan atë si gjynahqare.

Ata që më vonë besuan tek Jezusi, alejhisselam, u quajtën të krishterë nga kundërshtarët e tyre.

Me kalimin e kohës kur kristianët morën fuqi pushtetare dhe u vendosën si një Kishë në vendin e romakëve pagan, ata e pranuan idetë e huaja pagane në fenë e tyre dhe Kisha përfundoi në shpifjet dhe mbështetjen e konceptit të Trinitetit, ndërsa disa prej tyre madje edhe e quajtën Merjemen robëreshën më të devotshme të Allahut si “Nëna e Allahut (Zotit)”.

Merjemeja, alejhisselam, do të jetë tmerruar nga këto sinuacione (shpifje).

Fatkeqësisht, siç na tregon Kur’ani, të krishterët nuk kanë më mësimet origjinale dhe të pastra të fesë së tyre. Krishtërimi nuk përshkruhet më si një mënyrë jetese për pjesën më të madhe të krishterëve në atë mënyrë siç është islami për muslimanët. Pjesa më e madhe e të krishterëve e pranojnë këtë fakt dhe ndihen krenarë për të, feja është bërë vetëm një komoditet midis komoditeteve të jetës. Shumë pak të krishterë sinqerisht i nënshtrohen Zotit të vetëm, në shpirt dhe në ligj, pakushte dhe tërësisht, si muslimanët. Nuk është çudi, se ne shohim muslimanët sot që janë më afër mësimave të Isait (Jezusit), alejhisselam, dhe shembullit të nënës së tij të nderuar Merjemes, më tepër sesa të krishterët. Dhe s’është çudi, që janë muslimanet, jo gratë e krishtera, të cilat i ngjajnë Merjemes në veshjen modeste gjithashtu si në devotshmërinë e tyre ndaj Allahut.

Muslimanët e nderojnë Merjemen, alej-

hassalam, duke besuar në njerëzillëkun dhe ndershmërinë e saj, duke besuar se ishte një grua e zakonshme mirëpo një grua jash-tëzakonisht e ndershme dhe e devotshme së cilës i është dhënë një mrekulli nga Allahu. Allahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Edhe Merjemen të bijën e Imranit, që e ruajti nderin e vet, e Ne prej anës sonë i frymëzuan një shpirt e ajo i besoi fjalët e Zotit të saj dhe librat e Tij dhe ishte e devotshme”. [Et-Tahrim:12]

Është si rezultat e mundshme për çdo grua me besim të vërtetë për t'ju përmbajtur nivelit të saj të ndershmërisë.

Pse Merjemje është një dëshmitare e të vërtetës islame?

Përmendja e vazhdueshme e Merjemes, alejhassalam, në Kur'an ka bërë që shumë lexues të Kur'anit, veçanërisht jo-muslimanët, të çuditen për paanëshmërinë e dhe universalitetin e Kur'anit dhe besimin në origjinën e Tij hyjnore. Nuk ishte gruaja e devotshme, mbështetëse dhe besimtare e Muhammedit e as vajza e tij Fatimeja apo ndonjë grua tjetër arabe e cila mund të përmendej me ato lëvdata në Kur'an aq vazhdimisht dhe aq madhështore. Ishte Merjemja, nëna e Isait (Jezusit), Profetit të Krishtërit (dhe zotit të tyre sipas tyre) një rival i paganizmit arab dhe dukshëm një rival i islamit që ishte zgjedhur nga Kur'ani. Nëse Profeti, salallahu alejhi ua selam, vetë do ta kishte shkruar Kur'anin (eudhu bilah - ne i kërkojmë Allahut mbrojtje nga të tilla shpifjeje), pse ai duhej ta lavdëronte rivalin e tij?!

Nuk mund të jetë ndryshe por vetëm nga Allahu, Zoti i Merjemes, Isait (Jezusi), Musait dhe Muhammedit, paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të gjithë ata.

As Muhammedi, salallallahu alejhi ve sel-lem, nuk kishte asnjëfarë dobi të për-

ceptueshme që të lavdëronte Merjemen ose Isain. Në fakt, lavdërimi i Isait (Jezusit) dhe nënës së tij ishte politikisht jo korrekt në atë kohë, për publikun e Kur'anit, arabët, ishin të zemëruar që kur'ani ishte duke lavdëruar “zotin” e të krishterëve (duke e quajtur atë një Profet të ndershëm të Allahut) ndërsa duke mos i ofruar të tilla lavdërime për zotat e tyre pagan prej druri dhe gurësh:

“Kur (Isai) biri i Merjemes është i mbajtur si një shembull, ndërsa njerëzit e përqeshën! Dhe ata thanë: “A janë zotat tanë më të mirë apo ai?” këtë ata e nxorën vetëm për të kundërshtuar, ata janë njerëz që kundërshtojnë”. [57-58]

Përkrah kësaj, shumë besime të tjera të komunitetit judeo-kristian në gadishullin arabik ishin kritikuar dhe korrëguar në Kur'an por Kur'ani ishte shumë i mprehtë dhe preçiz në censurimin e mësimëve jokorrekte të krishtërit ndërsa në të njëjtën kohë duke e lavdëruar Isain dhe nënë e tij:

“O ithtarët e librit, mos teproni në fenë tuaj dhe mos thuani tjetër gjë për All-llahun, përveç asaj që është e vërtetë. Meshu Isa, bir i Merjemes, ishte vetëm i dërguar i All-llahut. Ishte fjalë e Tij (bëhu) që ia drejtoi Merjemes dhe ishte frymë (shpirt) nga Ai. Besojeni pra All-llahun dhe të dërguarin e Tij e mos thoni: “Tre” (trini). Pushoni (së thëni), se është më mirë për ju. All-llahu është vetëm një All-llah; larg qoftë asaj që Ai të ketë fëmijë. Ç'ka në qiej dhe ç'ka në tokë është vetëm e Tij. Mjafton që All-llahu është planifikues i parvarur”. [Surah Nisa:171]

Nuk është për tu habitur që madje edhe sot, shumë të krishterë e shohin objektiv dhe të paanëshmë trajtimin nga Kur'ani të Isait (Jezusit) dhe nënës së tij besnike Merjemen. Askush përveç Allahut

nuk mund të jetë autor i kësaj fjale universale, objektive dhe të vërtetë. Allahu e bën këtë pikë të theksuar në Kur'an:

“Këto janë nga lajmet e fshehta (të hershme) që po t'i shpallim ty. Ti nuk ishe ndër ta kur i hidhnin shortet se kush prej tyre do të bëhej kujdestar i Mejremes, nuk ishe pranë tyre as kur ata ziheshin mes vete”. [Surah Al Imran:44]

Është vetëm shpallje nga Allahu pasi që ju i dini këto gjëra me aq detaje të sakta.

Ajo për të cilën Allahu, subhanehu ve teala, i kritikon njerëzit dhe i dënon ata me fjalët më të forta është sugjerimi që dikush mund të jetë “biri i zotit” apo “nëna e zotit”. Kur'ani nuk e ka përdorur gjuhën e të Atit dhe të birit madje edhe në mënyrë figurative, sepse gjithmonë çon në antropomorfizëm (duke menduar Zotin si një qenie njerëzore) dhe kështu në vend që të adhurohej Zoti në madhështinë e Tij, njerëzit bëhen të lidhur me një tjetër qenjë njerëzore apo imazh. Njerëzit e devotshëm mund të jenë të dërguar të Zotit dhe shembuj të mirë, ata mund ta duan Zotin dhe të duhen nga Ai, por ata nuk mund të bëhen “zot” në asnjë mënyrë. I dërguari i Allahut, Muhammedi, salall-lahu alejhi ve sel-lem, ishte aq i vëmendshëm rreth çdo shoqërimi të mundshëm me Allahun, madje ai nuk pëlqente që emri i tij të përmendej me emrin e Allahut kur subjekti është një urdhër, gjë që është ekskluzivisht për Allahun. Kur njëri nga shokët e tij tha: “Çfarë të dëshirojë Allahu dhe i dërguari i Tij” në një çështje që si duket ka patur të bëjë me çështje që Profeti, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem është urdhëruar, Profeti e korrigjoi atë duke i

thënë: “Jo, në vend të kësaj thuaj: “Çfarë Allahu dëshiron dhe pastaj çfarë i Dërguari i Tij dëshiron”. [Nasaiu].

Merjemja si një urë

Shembulli i Merjemes është shumë i rëndësishëm sot për të lidhur hapësirën midis dy qytetërimeve të mëdha dhe dy feve të mëdha, Islamit dhe krishtërit. Me të vërtetë kristianët e sinqertë duhet ta shikojnë islamin, veçanërisht hixhabin dhe mbulesën e grave muslimane, si një imazh i ndershmërisë së Merjemes. Asnjë fe tjetër sot nuk është më këmbëngulëse mbi ndershmërinë dhe frenimin e marrëdhënieve jolegjitime seksuale si një virtyt i këndshëm i treguar në krishtërimin origjinal ashtu si edhe në islam.

Kur engjëlli iu paraqit Merjemes kur ajo ishte në vetmi, Allahu na tregon në Kur'an, që ajo menjëherë thirri emrin e Allahut. Duke menduar që po i afrohej një burrë, ajo ia përkujtoi atij Allahun:

“Ajo tha: “Unë i mbështetem të Gjithëmëshirëshmit prej teje, nëse je që frikësohesh Atij (pra më le të lirë)!” [Surah Merjeme:18]

Kjo është një model i ndershmërisë që çdo grua e devotshme muslimane duhet ta ketë. Në fakt, hixhabi islam është mënyra e grave muslimane për të dëshmuar të njëjtën ide vazhdimisht: “Përkujto Allahun dhe limitet e tij kur më afroresh mua”. Me fjalë të tjera, hixhabi është një dëshmi e ndershmërisë dhe pastërtisë dhe i përkujton (çdo mendjeje të prishur) për Allahun. Ka sigurisht armiq të Zotit dhe avokatër (shumësi i avokat) të dëshirave satanike të cilët e shikojnë këtë simbol të bukur hyjnorë si fyrye ndaj mënyrës së tyre të jetesës.

Uvejmir Anxhum

Marrë nga El-Xhumua volume 16, nr. 3

Përktheu: Ammar Ardit Kraja 7.1.2005

Es Sebi'i

Dijetari i Kufës, Ebu Is'hak Es Sebi'i. Hafidhi dhe dijetari i Kufës, njëri prej gjashtë imamëve që njihen si mbrojtësit e dijës, prej dijetarëve që njohuritë e tyre i zbukurorin me vepër. I respektuari që pandërprerë kërkonte dituri.

Njëri prej dijetarëve që lanë gjurmë në historinë e shkëlqyeshme të shkencave islame. Jetoj në kohën kur akoma të gjallë ishin shokët e të Dërguarit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, prej të cilëve mësoi dijën, të cilën pastaj me besnikëri ua barti gjeneratave pas tij.

Quhet Ebu Is'hak Amër ibën Abdil-lah ibën Ali ibën Ahmed ibën Dhi Jahmed ibën Sebi'

Ka lindur në kohën e hilafetit të sahabit të ndershëm, Uthman ibën Affan, radijallallahu anhu, gjegjësisht dy vjet para se padrejtësisht të mbytet halifeja nga dora e vrasësve kriminel.

Koha në të cilin ka lindur ishte periudha kur akoma të gjallë ishin as'habët, radijallallahu anhum. Prej as'habëve, ai është takuar me Ali ibën Ebi Talib-in, El Mugire ibën Shu'be, El Bera' ibën Azib-in, Adijj ibën Hatim-in, Zejd ibën Erkam-in dhe Nu'man ibën Beshir-in, radijallallahu anhum.

Se'id ibën Xhubejri, Sha'biu, Mesruki, Esvedi, El Harithi etj, ishin mësuesit e tij nga gjenerata e tabi'inëve.

Pasi që u pasurua me dije u bë i njohur në mesin e imamëve, të cilët për të kishin fjalë plotë respekt dhe mirënjohje...

A'meshi thoshte: Kur nxënësit e Abdull-

llah ibën Mes'udit e takonin në rrugë thonin: Ky është Amri, i dituri që nuk e kthen.

Mugire: Kur takohesha me Ebu Is'hakun m'i kujtonte të parët (as'habët).

Xherir ibën Abdul Hamid: Thonin se ai që ulet me Ebu Is'hakun sikur është ulur me Aliun, radijallallahu anhu.

Ali ibën El Medini: Dijën (e fesë) e kanë ruajtur gjashtë dijetarë: A'meshi dhe Ebu Is'haku në Kufe, Katadeja dhe Jahja ibën Ebi Kethiri në Basra, Zuhriu në Medine dhe Amër ibën Dinari në Mekke.

Ebu Davud Et Tajalisi: Hadithin e gjetëm tek katër persona, tek Zuhriu, Katadeja, Ebu Is'haku dhe A'meshi.

Zuhriu më së mirë i dinte zinxhret e transmetimeve (esanid), Katadeja i dinte mendimet e ndryshme të dijetarëve (ihtilaf), Ebu Is'haku ishte me i dituri mbi hadithet e Aliut dhe Ibën Mes'udit kurse A'meshi i kishte tubuar të gjithë dijet.

Nga es-Sebi'i, ky kolos i dijës, përfituan shumë nxënës që më vonë u bënë dijetarë që mbanin flamurin e ditorisë në kohën e tyre. Prej tyre do t'i veçojmë: djalin dhe nipin e tij Junusin dhe Israil-in, Kadate-n, A'mesh-in, Sulejman Et Tejmi-n, Xherir ibën Hazim-in, Shu'be-n, Sufjan Eth Theriu-n dhe Sufjan ibën Ujejne-n etj.

Fragmente nga jeta e tij:

Çdo tre ditë përfundonte leximin e Kur'anit (bënte hatme).

Thoshte: Pasuria të ndihmon ta ruash fenë tënde (e të mos biesh në ndikimin e

pasanikëve).

Fudajli rrëfen: E vizitova pasi që u verbërua dhe kur hyra tek ai e pyeta; A më njeh? Tha: Po ti je Fudajli. Thash: Po unë jam Fudajli. Pasha All-llahun unë të dua dhe po të mos turpërohesha prej teje do të kisha përqaftuar. Ai më përqaftoi dhe lexoi ajetin: “Dhe Ai është që bashkoi zemrat e tyre. Edhe sikur ta shpenzoshe gjithë atë që është në tokë, nuk do të mund t'i bashkoje zemrat e tyre, por All-llahu bëri bashkimin e tyre...” dhe tha:

Ky ajet është shpallur për ata që e duan njëri tjetrin për hir të All-llahut.

El Ala ibën Salim rrëfen: Në dy vitet e fundit të jetës së tij u sëmur dhe kishte vështirësi gjatë qëndrimit në këmbë. Pasi që i ndihmonin të ngrihet në këmbë për t'u falur lexonte një mijë ajete në kijam (gjatë qëndrimit në këmbë në namaz)

Sipas disa historianëve ndërroi jetë në vitin 127 H, ndërkohë që tjerët thuan se ka vdekur në vitin 129 H. All-llahu e mëshiroftë më mëshirën e Tij të gjërë.

Talha Kurtishi,
17.12.2004

El Kadi Ibën El Arabi El Endelusi

Ai është Muhammed ibën Abdull-llah, Ebu Bekr El Me'afiri El Ishbili, dijetari i Andaluzisë, autori librat e të cilit janë referencë e domosdoshme në hulumtimet që bëhen në shumë lëmi të diturive fetare.

Është lindur në qytetin e Sevilasë (Ishbilij-a), Spanje që në atë kohë ishte pjesë e pandarë e perandorisë Islame, në vitin 468 H.

Mësimet e para të Kur'anit i ndoqi në qytetin e tij ku mësoi Kur'anin dhe mënyrat e leximit të tij (el Kira'at). Në kërkim të dijes vizitoi edhe shumë qytete të Andaluzisë duke u përqendruar kryesisht në qytetin e Kordobasë (Kurtube) që në atë kohë ishte qendër e vërtetë e dijes ku lulëzonin shkencat.

Gjatë mësimëve u aftësua në lëmi të ndryshme siç janë fikhu dhe bazat e tij, hadithi, tefsiri, letërsia dhe poezia. Në këto lëmi ai u bë autoritet që ishte referencë për kërkuesit e dijes.

Në kërkim të dijes përpos në Maroko

udhëtoi edhe në vendet që sot bëjnë pjesë në lindjen e mesme. Vizitoi Tunisin, Egjiptin, Shamin, Hixhazin dhe Irakun ku u përqendrua në Bagdad. Gjatë këtyre udhtimeve pësoi shumë fatkeqësi dhe një herë vetëm se nuk përfundoi në thellësinë e detit pasi që u fundosanija me të cilën udhëtoi.

Pas këtyre udhtimeve u kthye në vendin e tij duke bartur me veti dijen që e tuboi në dy skajet e hilafetit Islam.

Duke e përshkruar thonin:

I pari në shumë lëmi të shkencës, që arriti të thellohet në të, kujdesej që dijen që e ka tubuar t'ua kumton tjerëve, me edukatë silleshte ndaj atij që nuk pajtohej, me të, durimtari në prezencën e të cilit gjithë ndiheshin mirë.

Ishte prej dijetarëve që dijes ia bashkangjinin të vepruarit sipas saj.

Ishte njeri që e bashkonte popullin, bujar me sjellje fisnike...

Gjatë ushtrimit të postit si Kadi u bë i njohur me vendoshmërinë dhe ashpërsinë me të cilën luftonte që e drejta t'i kthehet atij që i është bërë padrejtësi. Zullumqarët ia kishin shumë frikë.

Pasiqë la postin e Kadiut vazhdoi të punon në përhapjen e dijes. Tubimet e tij ishin plotë dije, edukatë, këshilla, poezi dhe mirësi.

Ai që i shfleton librat e tij do të vëren drejtësinë me të cilën debaton me atë që nuk pajtohet me të në ndonjë çështje edhe pse në disa raste del në shesh ashpërsia që nk mundet të komentohet ndrysh pos si

Trashëgimia që e la pas vete edhe sot është bazë në shumë lëmi të shkencave.

Prej veprave që i shkroi do t'i përmendim:

Kanunu Te'vil

Ahkamul Kur'an

En Nasih vel Mensuh

Envarul Fexhr

El Kabes Fi sherh El Muvetta

El Avasim minel Kavasim

Veprat e tij dëshmojnë për gradën e lartë që e arriti në lëmitë e shkencës dhe me të drejtë konsiderohet krenaria e Perendimit Islam (El Magrib El Arabi).

Vërejtje:

Që të mos ndodhë ngatërresë duhet përmendur se me nofken Ibën Arabi në literaturën islame përmendet edhe një person.

Ai është kreu i sufive të lajthitur dhe koka e devijimit, thirrësi në vahdetul vuxhud (sipas të cilit Krijuesi dhe krijesa janë një) Muhammed ibën Ali ibën Arabi El Hatemi Et Tai i linduri në Mirsije (Andaluzi) që ndërroi jetë në Damaskun e Sirisë. Për të bërë dallimin dijetarët kur të përmendin dijetarin e tefsirit dhe hadithit thonin Ibën El Arabi në kohë që të dytin e thirrni Ibën Arabi pa pjesëzën El për përcaktim...

Talha Kurtishi,

24.12.2004

El Hafidh El Mundhiri

Njëri prej hafidhëve të njohur që jetoi në shekullin e ringjalljes së Sunnetin. Dijën e tuboi në qendrat e ndryshme në botën Islame dhe arriti gradën e hafidhit e cila sipas Ibën Haxherit nënkupton që njeriu i cili titullohet me këtë titull t'i plotëson këto kushte:

- Të dijnë përmendsh shumë hadithe dhe transmetuesit e tyre
- Të jetë i njohur me kërkim të dijes prej dijetarëve e jo prej librave
- Të njeh gjeneratat e transmetuesve dhe shkallët e tyre
- Të njeh shkencën e xherh ve ta'dilit e cila merret me vlerësimin e transmetues-

ve si dhe dallimet mes haditheve autentike dhe joautentike.

Quhet Zekijjuddin Ebu Muhammed Abdul Adhim ibën Abdul Kavijj ibën Abdil-lah ibën Selame Ed Dimeshki El Misri El Mundhiri.

Fisi i tij prej Damaskut u shpërngul në Egjipt ku jetoi dhe veproi El Mundhiri.

Ka lindur në vitin 581 H dhe në fëmijëri ka mësuar Kur'anin përmendsh.

Pasiqë ka mësuar shumë lëmi fetare i përkushtohet studimit të hadithit në të cilin arrinë nivel të lartë.

Gjatë kërkimit të dijes dëgjon ligjeratat e muhadithëve të njohur në Medine, Da-

mask, Nexhran, Aleksandri, Kuds etj.

Mësues të tij ishin: Ebul Hasen Ali ibën El Mufeddal El Makdisi, Hafidh Xha'fer El Me'muni, El Mutahher ibën Ebi Bekr El Bejhaki, Omer ibënTibrizda Muhammed ibën Vehb Esh Sherif etj.

Pasiqë tuboi atë që All-llahu ia kishte caktuar prej dijës angazhohet si ligjërues i hadithit fillimisht në xhaminë Zafirij e më pas në xhamin Kamilij në Kairo. Pas njëzet vjet angazhim largohet prej ligjërimit në xhami dhe i përkushtohet përhapjes së dijës.

Nga ky dijetar mësuan shumë imamë të hadithit siç ishin Hafidh Ed Dimjati, Ibën Dekik El 'Id, Isma'il ibën Asakiri dhe Esh Sherif ibën Izzuddin.

Nga penda e këtij autori u shkruan shumë vepra të dobishme nga të cilat do t'i përmendim:

Et Tergib Vet Terhib
Muhtesar Sahih Muslim

Muhtesar Sunen Ebi Davud
Sherhut-Tenbih li Ebi Is'hak Esh Shirazi
Erbe'une hadithen fi fadli istiina'il ma'rufi
El l'lam bi ahbari shejhil Buhari Muham-med ibën Selam

Mu'xhemuSh-Shujuh
Amelul Jeumi vel Lejleti
Virtytet e tij:

Shumë burime biografike flasin për cilësitë e tij, në veçanti për devotshmërinë e tij me të cilën njihej. I njihte mirë dispozitat e fikhut por në mënyrë superiore e njihte lëminë e hadithit dhe kështu arriti të titullohet hafidh i hadithit titull që ia dha hafidhi tjetër i hadithit Edh Dhehebiu.

Njohuritë mbi këtë lëmi ishin shkak që kur të përmendët emri i tij të thuhet imami i fortë dhe i besueshëm hafidhi i hadithit.

Për virtytet e tij mjaft flasin edhe librat e tij.

Ndërroi jetë në vitin 656 H. All-llahu e mëshiroftë me mëshirën e tij të gjërë.

Përgatiti: Talha Kurtishi

Jeta e Shejh Abdul Aziz Ibn Abdullah Ibn Bazit

Falenderimi i takon Allahut, i Përjetshmi, i Cili nuk vdes, megjithëse njerëzimi dhe xhindët vdesin dhe paqja dhe bekimet qofshin mbi të dërguarin e Tij,

Allahu, subhanehu ve te'ala, ka thënë:

"Me të vërtetë ti (O Muhammed) do të vdesësh dhe me të vërtetë ata do të vdesin gjithashtu". [Surah el-Zumer 39-30]

Falenderimi i takon Allahut, i Cili është i vetmi të cilin ne e adhurojmë, madje edhe kur fatkeqësitë ndodhin. Ai e përcakton jetëgjatësinë e njerëzve dhe ai është që përcakton gjithçka. Çdo gjë që ai krijoi është

në mase të balancuar, I Gjithëdituri i pa-dukshmes dhe të dukshmes, më i Madhëruari. Çfarëdo që do të jetë në tokë do të shkatërrohet përpos Tij.

Nderi i dijetarëve është i madh. Zoti i tyre i ka bërë ata dëshmitarë për të vërtetat e mëdha dhe e ka përmendur dëshminë e tyre përkrah të Tijës dhe atë të engjëjve të Tij. Allahu thotë:

"All-llahu vërtetoi se nuk ka zot tjetër përveç Tij, edhe engjëjt e dijetarët, dhe se Ai është Zbatues i drejtësisë. Nuk ka zot përveç Tij, Fuqplotit, e të Urtit". [Surah Al-Imran:18]

Allahu e ka ngritur statusin e tyre në këtë botë dhe në tjetrën, ashtu siç Ai thotë:

“...All-llahu lartëson ata që besuan prej jush, i lartëson në shkallë të lartë ata të cilëve u është dhënë dituri..”.[Surah el-Muaxhadele:11]

Ata janë trashëgimtarët e profetëve të cilët kanë marrë rolin e tyre në përhapjen e mesazhit dhe në thirrjen e të tjerëve në islam. Ata janë njerëz me fat të mirë, muashtu si i përshkruar Profeti salallahu alejhi ua selam:

“Dijetarët janë trashëgimtarët e Profetëve, sepse profetët nuk lënë mbrapa as dinar e as derhem por ata lënë mbrapa diturinë. Kushdo që e merr këtë dituri ka marrë një fat të madh”. [Tirmidhiu, 2606]

Allahu dëshiron mirë për dijetarët, ashtu siç Profeti salallahu alejhi ua selam ka thënë:

“Për këdo që Allahu do të mirën, ai e bën të aftë për të kuptuar fenë në mënyrë të rregullt”. [Buhari, 69]

Ata janë njerëz që i kuptojnë fjalët e Allahut, subhane ua teala, ashtu siç Ai thotë:

“..... Edhe nga njerëzit, nga gjallesat, nga kafshët po ashtu ka të ngjyrave të ndryshme. Po All-llahut ia kanë frikën nga robërit e Tij, vetëm dijetarët..”.[Surah Fatir 35:28]

Ata janë njerëzit më të ditur rreth të keqes dhe asaj çfarë shpjen në të, kështu ata i paralajmërojnë njerëzit prej saj. Allahu thotë:

“Mandej, në ditën e gjykimit Ai i turpëron ata dhe thotë: “Ku janë ata që m'i bënit shokë Mua dhe për hir të tyre grindeshit?” E ata që ishin të zotët e dijës, do të thonë: “Vërtet, sot turpësia dhe e keqja i përfshiu jobesimtarët”. [Surah el-Nahl 16:27]

“E ata që ishin të zotët e diturisë thanë: “Të mjerët ju, shpërblimi i All-llahut është shumë më i mirë për atë që besoi dhe bëri vepër të mirë, po atë nuk mund ta arrijë kush përveç durimtarëve!” [Surah el-Kasas 28:80]

Shpëtimi i njerëzve është i lidhur më

prezencën e dijetarëve, nëse dijetarët ndërronin jetë atëhere njerëzit janë të humbur. Abdullah Ibn Amër Ibn el-As ka thënë: “Unë kam dëgjuar të dërguarin e Allahut salallahu alejhi ua selam të thotë:

“Allahu nuk e largon dijen duke e nxjerrur atë nga zemrat e njerëzve, dija largohet me vdekjen e dijetarëve (kur dijetarët vdesin) dhe kur nuk mbetet asnjë dijetarë, njerëzit do të marrin liderët injorant të cilët kur do të konsultohen do të jepin fetva pa dije. Ata janë të lajthitur dhe që lajthitin të tjerët”. [Buhari, 98]

Fraza “Allahu nuk e largon dijen duke e nxjerrur atë nga zemrat e njerëzve” nënkupton zhdukjen e tij nga zemrat e tyre. Gjatë haxhit të lamtumirës, Profeti salallahu alejhi ua selam, ka thënë: “Mësoni përpara se dija të humbet ose të ngrihet”. Një beduin ka thënë: “Si do të ngrihet lart?” Ai ka thënë tre herë: “Dija zhduket kur mbajtësit e saj zhduken”. Profeti salallahu alejhis ua selam ka thënë: “Allahu nuk do ta heq dijen pasi ju është dhënë ju”. Sipas një transmetimi tjetër, ai ka thënë: “Dija nuk do të hiqet nga njerëzit”. Ose “nga zemrat e njerëzve”. Një beduin e pyeti: “O i dërguar i Allahut, si do të hiqet dija midis njerëzve kur ne i kemi Masafat (kopjet e Kur'anit) midis nesh dhe ne e kemi mësuar çfarë është në Kur'an dhe ja kemi mësuar atë fëmijëve dhe familjeve tona dhe robërve?” Profeti salallahu alejhi ua selam shikoi i zemëruar nga ai dhe tha: “Këta çifutët dhe të krishterët i kanë librat midis tyre dhe ata nuk ndjekin asnjë gërmë të asaj që profetët e tyre u kanë sjellur atyre!” ka të tjera transmetime që verifikojnë shtesat tek hadithet. Është transmetuar që Ebu el-Sanah ka thënë:

“Do të vijë një kohë kur një njeri do ta ngarkojë veten për tu përgatitur për udhë-

tim dhe do të udhëtojë në vende të ndryshme duke pyetur dikënd t'i jap atij dije nga Sunneti që ai ta ndjek dhe ai nuk do të jetë i aftë të gjejë askënd për t'i dhënë atij fetva përveç me pasiguri dhe kjo me të vërtetë ka ndodhur".

Umar Ibn Abdul Aziz i shkroi Ebu Bekër Ibn Hazmit për të gjetur çfarë kishte nga hadithet e Profetit salallahu alejhia ua selam. Ai shkroi:

"Tubo hadithet dhe shënoi ato, sepse unë jam i shqetësuar që dija do të zhduket kur dijetarët të ndërrojnë jetë...shpërndaje dijen dhe ulu për të mësuar atë që nuk di, sepse dija nuk do të zhduket derisa të mos mbahet e fshetë". [Sahih el-Buhari, Kitab el-Ilm, Baab Kejfe jukbad el-ilm]

Imam Ahmedi rahimahullah ka thënë:

"Njerëzit kanë nevojë për dije më tepër sesa kanë nevojë për ushqim dhe pije, sepse ata kanë nevojë për ushqim dhe pije dy ose tre herë në ditë, por ata kanë nevojë për dije gjatë gjithë kohës". Kështu humbja e dijetarëve është një fatkeqësi e madhe "sepse vdekja e një fisi të tërë është më pak vështirë sesa vdekja e një dijetari" [Mexhme Uz-Zevaid, 1/201]

Më 27 Muharrem 1420 (maj 13, 1999), islami dhe njerëzit e tij u ka rënë një fatkeqësi e madhe me vdekjen e dijetarit të madh, babait dhe mësuesit të aftë, Shejh Abd el-Aziz Ibn Baz dhe përfundimi i një jete të gjatë nëntëdhjetë vjeçare, një muaj dhe pesëmbëdhjetë ditë, një jetë e mbushur me bindje ndaj Allahut dhe në shërbim ndaj muslimanëve.

Shejh Ibn Bazi rahimahullah ka lindur në 1330 hixhri dhe u rrit në një famije të mirë. Ai e ka memorizuar tërë Kur'anin përpara se të hynte në moshën e rritur dhe ka studiuar me dijetarë në vendlindjen e tij përpara se të udhëtonte për të

kërkuar dije në vende të tjera. Ai humbi shikimin tërësisht në moshën nëntëmbëdhjetë vjeçare për shkak të sëmundjes. Allahu e di më së miri, por unë mendoj që ai është një nga njerëzit e përmendur në hadithin e profetit salallahu alejhi ua selam:

"Allahu ka thënë: "Nëse unë do t'ja heq (dy sytë) e dashur një individ dhe ai e mban veten me durim dhe shpreson për shpërblim, për të nuk ka shpërblim tjetër përpos Xhennetit". [Tirmidhiu, 2325.]

Ai ishte aq i fortë sa mundet kur vinte puna tek çështjet e islamit. Kur një nga qeveritarët shtypës tha që gjenden mite në Kur'an, të tilla si njerëzit e shpellave dhe historia e Musait, Shejh ibn Bazi i shkroi atij duke i shpjeguar që kjo dëshmi ishte këmbë e krye një mosbesim dhe herezi. Kur sekretari i qeveritarit i shkroi atij për t'i treguar që kjo nuk është ajo se çfarë ai kishte patur për qëllim dhe që njeriu tërhiqej nga çfarë ai kishte thënë, Shejh Ibn Bazi i shkroi atij që nëse ai ishte i sinqertë, ai duhet ta lajmëronte pendimin e tij publikisht ashtu siç e kishte bërë kufrin e tij hapur, publikisht. Shejhu gjithashtu ka denoncuar ata të cilët refuzun Sunnetin dhe ndjekësit e devijimit dhe bidateve, duke i refuzuar ata në të gjitha thënjet e tyre. Ai shkroi kundër festimit të festave të shpikura dhe jo islame, të tilla si festimi i ditëlindjes së profetit, përvjetorit të Isra-së, mesit të Shabanit dhe të tjera bidateve që nuk ishin të kryera nga profeti salallahu alejhis ua selam ose sahabet e tij.

Ai ishte një lidër i vërtetë, Imam i Ehlu Sunnetit dhe reformatorë (Muxheddid) i fesë në këtë kohë. Sa sunnete i ngjalli Allahu përmes tij dhe sa bidate u zhdukën për shkak të tij. Sa njerëz u zgjuan nga gjendja e tyre e neglizhencës dhe u udhëzuan nga devijimet! Ai ishte një nga liderët e

devotshëm për të cilët në një ajet thuhet:

“.....neve na bën shembull për të devotshmit”. [Surah el-Furkan:25:74]

Ai ka luftuar kundër të keqes dhe sa gjëra të këqija janë larguar dhe sa bidate janë ndaluar për shkak të përpjekjeve të tij. Ai ishte i njohur për këtë që në moshë të re, Allahu pastë mëshirë për të, Mësuesi i tij, Muhammed Ibn Ibrahim rahimahullah e ka lavdëruar atë për pikëpamjet kritike të tij dhe për ekspozimin e kotësisë së nacionalizmit arab (Fataua Ibn Ibrahim, 13/148), Shkruante duke shpjeguar rreziqet e revistave të tilla si el-Musauar, Rozi el-Jusuf dhe Ahir Sa'ah, të cilat në atë kohë u përhapën (Ibid, 13/119). Gjërat që ai denoncoi dhe për të cilat shkroi kundër janë të panumërta dhe nuk mund të numërohen sesa letra dhe mesazhe ai shkroi duke thirrur ndjekësit e devijimit për të diskutuar çështjet dhe për të ofruar argumenta. Unë mendoj në këtë aspekt që ai ka qenë duke vepruar në lidhje me fjalët e Allahut:

“E, pse paria fetare (e krishterë dhe jehude) të mos i ndalin nga ato thënie të tyre të rreme dhe nga ngrënia e haramit (e rryshfetit)! Sa punë e keqe është ajo e tyre (e parisë fetare)”. [Surah el-maide 5:63]

Ai i këshillonte njerëzit dhe i paralajmëronte ata kundër punës haram dhe fitimeve të palejuara.

Ai i shikonte shënjat e të keqes dhe nxirrte paralajmërime rreth tyre pa vonuar, të tilla si satelite dhe udhëtimet jashtë dhe efektet e dëmshme të muzikës dhe filmave mbi rininë islame. Ai shkroi rreth rreziqeve të shfaqurit për sy e faqe, zbulimin e grave dhe përzierjen e lirë midis tyre dhe burrave, për hir të xhelozisë dhe nderit të Allahut dhe shqetësimit për nderin e grave muslimane. Kjo dhe të tjera shkrime treguan vetëdijen e tij për çështjet e Ummetit dhe shqetësimin e tij për mirëqënien e njerëzve.

Ai ishte një imam dhe një muxhtehid i cili, me dije, të kuptuarit dhe urtësinë që Allahu e vendosi mbi të, dha fetva mbi çështjet e mëdha të jashtë dhe të vështira, çështje tepër delikate. Ai ishte gjithashtu kreu i Këshillit të Jurisprudencës Islame (Maxhma el-Fikh el-islami) i cili nxjerr fetva përsa i përket çështjeve bashkëkohore serioze. Fetvatë e tij mbi divorcin janë treguese të kuptuarit e tij të thellë dhe aftësisë së tij për të bërë ixhtihad. Fetvatë e tij ishin të bazuara mbi të kuptuarit të çështjeve, dhe kjo ishte një begati për të gjithë njerëzit, meshkuj dhe femra.

Ai ishte një muxheddid i cili e kombinoi dijen e fikhut (jurisprudencës islame) me dijen e hadithit. Ai i njihnte hadithet dhe saktësinë dhe dobësinë e tyre. Ai kishte memorizuar shumë volume hadithesh, ai dinte çdo gjë për transmetuesit e tyre dhe prononcimin korrekt të emrave të tyre. Tekstet u korrigjuan me ndihmën e tij, edhe pse ai ishte i verbër. Ai ishte një oqean me dije, një bisedues me opinionet e dijetarëve të ndryshëm dhe në hasmëri me asnjërin prej tyre. Dikush vështirë se do të gjinte ndonjë fetva të çuditshme nga ai. Ai mori rrugën e mesme midis dy anëve, ata që përqëndrohen në hadith dhe nuk i venë vëmendje çështjeve të fikhut ose opinionve të dijetarëve, dhe atyre të cilët përqëndrohen në fikh dhe opinionet e fukahave (juristët islam) dhe nuk i venë vëmendje haditheve. Ai i kombinonte avatazhet e të dyja fushave, fikhut dhe hadithit. Ai ishte lideri i atyre që opinionin ishte deciziv, të gjitha palët në kundërshtim do ta pranonin opinionin e tij. Dijetarët mund të angazhoheshin në një diskutim në prezencën e tij, por kur ai fliste, ajo do të ishte fundi i diskutimit, ata do të pranonin dhe do të ndiqnin opinionin e tij. Ata i dhanë atij dy vota ku anëtarët e tjerë të Këshillit të Fetvave (Lexhnet el-Fetva) kishin vetëm një. Përsa i

përket njerëzve të zakonshëm, shumë prej tyre do të praninin vetëm fetvatë e Shejh Ibn Bazit. Nëse një çështje do të kishte opinione të ndryshme midis dijetarëve. Një njeri i zakonshëm do të thoshte: "Mjaft, më bën të ndihem i qetë. Çfarë thotë Ibn Bazi?" Një nga begatitë më të mëdha që kanë ardhur me të është që dijetarët dhe njerëzit e zakonshëm do ta praninin atë si një lider. Ky është një dallim i cili nuk ka ndodhur me askënd në kohën tonë.

Ne nuk jemi duke thënë që Shejhu ishte më i ditur sesa el-Shafiu ose Ahmedi ose ibn Tejmijah. Larg qoftë! Por rëndësia e tij në kohën tonë nuk ishte më pak e rëndësishme sesa rëndësia e tyre në kohërat e tyre, me të vërtetë, mund të ketë qenë edhe më e madhe, sepse nevoja e njerëzve për të ka qenë e madhe, përshkak të mungesës së dijetarëve në këtë kohë duke u krahasuar me kohërat e tjera.

Ai shpesh ulej në nivelin e njerëzve të zakonshëm për t'i ndihmuar ata t'i kuptonin gjërat, ai nuk i adresoj ata më një sjellje mendjemadhe. Shumë shpesh ai do t'i fliste atyre në mënyrë popullore kështu që ata të mund ta kuptonin atë. Ai ishte një muhxahid në sferën e fetvasë. Fetvatë e tij ishin të bazuara duke bërë lidhjen midis gjykimit të tij dhe Kur'anit dhe Sunnetit dhe ai mund të përmendte në fetvatë e tij opinionet e disa dijetarëve. Shumë prej fetvave të dijetarëve të cilët kishin jetuar para tij ishin të dalluar nga fakti që ata ishin vetëm transmetime të komenteve nga librat e fikhut të shkruara nga medhhebet e ndryshme, por fetvatë e Ibn Bazit ishin të bazuara direkt nga Kur'ani dhe Sunneti.

Ai kishte dëshirë t'i bënte mirë të gjithëve gjatë gjithë kohës dhe ai shfrytëzoi çdo mundësi që dilte për të ndihmuar. Për shembull, ai do të ulej në xhami dhe do të priste për faljen dhe ngandonjëherë do të

dëgjonte ndonjë person afër tij të lexonte Kur'an. Nëse ai do të shkonte tek një fjalë e vështirë, ai do t'i thoshte lexuesit: "A e di se çfarë kjo fjalë do të thotë?" atëhere ai do t'i shpjegonte kuptimin e saj. Ai u ul përkrah tij shumë herë në shtëpinë e tij dhe priste telefonata, kur bisedimet mbaronin ai do të kthehej nga unë dhe do të më thoshte: "Ky person më pyeti për këtë dhe këtë dhe kjo ishte përgjigja e jonë". Nëse një pyetje do të ishte zbavitëse, ai do të na tregonte rreth kësaj dhe do të na jepte një ndjenje lehtësie dhe miqësore.

Ai ishte i thjeshtë në maksimum. Një shenjë e thjeshtësisë së tij ishte që ai shpesh do të bënte komente mbi mësimet e tij, fjalët e autorëve të librave ishin zakonisht mjaft. Ajo ishte sikur të ishte mësim për të ose një rishikim ose një përkujtim për dobitë e tij. Komentimi i tij i feth el-Barrit është shumë i lehtë, ai vetëm komentonte kur ai e ndiente që ishte shumë e domosdoshme. Ai shpesh përmendte shejhuhët (mësuesit) e tij dhe do të lutej për ta.

Ai shkruante në librat e tij: Nga ai i cili është në nevojë për mëshirën e Zotit të tij, Abdul Aziz Ibn Baz". Një tjetër shenjë e thjeshtësisë së tij ishte që ai do të ngrihej dhe do të takohej me gratë që qëndronin në derëne tij, për tu përpjekur dhe për t'i ndihmuar ato me para ose duke ju përgjigjur pyetjeve të tyre etj.. Në një rast ai e ndërpreu një bisedë me disa diejtarë të mëdhenj për t'iu përgjigjur një gruaje e cila ishte në telefonë.

Nëse atij do ti bëhej një ftesë nga një prindër apo një rojë në Universitetin islamik, në atë kohë kur ai ishte rektori i Universitetit, ai do të pranonte. Madje edhe pse ai ishte shumë i zënë, ai ishte shumë i prirur për të pranuar ftesat e dasmve, se pse sunneti na urdhëron t'i pranojmë të tilla ftesa.

Një tjetër shenjë e thjeshtësisë së tij ishte që ai do të ulej në dysHEME për të ngrënë dhe do të vishej thjeshtë. Ai vishte një rrobë të gjërë, të bardhë dhe një abaja (veshje tradicionale arabe) të thjeshtë. Rrobat, këpucët dhe shkopin e tij të hollë tregonin se ai ishte një asket (që nuk i vinte përparësi kësaj bote përpara botës tjetër).

Ai do ta shpenzonte rrogën e tij dhe madje edhe të merrte hua për të ndihmuar njerëzit në novojë. Një herë një letër erdhi nga Filipinet për Shejhun, allahu e mëshiroftë. Ishte një letër nga një grua e cila thoshte: "Burri im ishte një musliman. Të krishterët e morën atë dhe e hodhën tek një pus dhe unë kam mbetur vejushë me fëmijët e mi jetim. Unë nuk kam tjetër përvëd Allahut, subhane ua tealë. Unë i thashë vetes, kush mund të më ndihmojë mua në këtë botë, cilin mund të më ndihmojë pas Allahut? Nuk është kush tjetër veçse Shejh Abdul Aziz Ibn Bazi, kështu unë shpresoj që ju do të më ndihmoni". Shejhu, rahimahullah, i shkroi autoriteve përkatëse (në Filipine) për të kërkuar që ta ndihmonin atë dhe ata ju përgjigjën që atje nuk kishte fonde për ta ndihmuar gruan të cilës ja kishin mbytur burrin në pus dhe se ato pak fonde që ishin, ishin shumë të kufizuara. Kështu Shejhu i tha shkruarit të tij: "Shkruaj një letër për mua për të besuarin e fondeve: "Me selame, merri dhjetë mijë rijal (para saudite) nga paga ime dhe dërgoja kësaj gruaje".

Ai ishte shumë i devotshëm dhe besnik. Atij iu besuan miliona para në bamirësi dhe zekat nga muslimanët, të cilat ai u përpoq t'i shpërndante në mënyrë të duhur. Nuk është për të ekzagjeruar për të thënë që çfarë është shpenzuar nga ai ishte më tepër sesa një mijë milion. Ai kujdesej për studentët e tij. Kur ai jepte më-

sim në el-Harxh, ai kërkoi për rregullimin dhe komoditetin e tyre. Ai do të mbate klasa dhe ligjërata për ta pas së mëngjezit, pas faljes së drekës, pas faljes së lkindisë dhe midis faljes së akshamit dhe Jacisë. Disa nga studentët e tij të cilët i lexonin Tefsirin e Ibn Kethirit atij midis Akshamit dhe Jacisë përmenden që shpesh ai do të emocionohet dhe do të qante dhe ngandonjëherë ai do të qante aq gjatë sa mësimi të zgjaste, pa e kuptuar ai se ajo kishte mbaruar. Atëherë kur e merrte vesh, ai do ta përfundonte mësimin dhe do të faltë Jacinë. Ai do të angazhohej në diskutime me studentët e tij, veçanërisht në dështjet e trashëgimisë. Ai do të shikonte rrethanat e tyre dhe do të përpiquej t'i ndihmonte ata dhe do ta shkonin me ata në udhëtime jashtë qytetit. Ai kurrë nuk harroi të kujtohej për nevojën e tyre për ushtrime fizike, të tilla si stërvitja me vrapim dhe gara, siç është e përmendur në Sunnet,

Kur qyteti i el-Dalam u përmyt nga reshjet në 1360 hixhri, ai doli për të inkurajuar njerëzit e qytetit për të ndër-tuar barriera. Ai solli hurma arabie dhe kafe nga vetë shtëpia e tij për t'i shërbyer njerëzve ku ata punonin. Kur një turmë e madhe karkalecash goditi qytetin, Shejhu doli me njerëzit për të vrarë insektet me gjethe palmash.. Kur ai ishte caktuar të administron Universitetin Islamik të Medinës në 1381 hixhri dhe pastaj, ai kontrollonte klasat dhe studentët. Ai u kujdes për ata që vinin nga vendet e tjera, duke i siguruar atyre libra dhe duke i mësuar atyre arabisht. Ai merrte hua nga fondet e Universitetit, që të merreshin pastaj nga paga e tij, për të ndihmuar studentët e varfër. Një ditë ai e gjeti veten në borxh ndaj Universitetit, duke i patur borxh 400 rijal nga muaji i ardhshëm i pagës së tij,

kështu ai mori hua nga disa Shejuhë për t'i dhën para njerëzve të varfër. Kur ai u caktuar si kreu i Byrosë për kërkime akademike dhe fetva në 1395 hixhri dhe e la Medinën për të shkuar në Rijad, ai mbajti një ligjëratë e cila i preku kolegët dhe studentët e tij që filluan të qanin.

Gjenden shumë pak njerëz që kur caktohen në poste të larta është vështirë pa u rritur në mendjedmadhësi dhe pa u bërë shtypës. Ai ishte një administrator i aftë i cili ishte caktuar tek administrata e Universitetit Islamik në Medine, Byroja për kërkime akademike dhe Fetva dhe Komisioni i Dijetarëve të mëdhenj (Haj'et Kibar el-Ulema). Ai ishte një njeri i cili ishte shumë i organizuar përsa i përket kohës, punës, mësimëve, ushqimit dhe takimeve të tij. Ai do të kushtonte vëmendje të gjithë çështjeve dhe të gjithë njerëve.

Ai ishte prapa shumë projekteve bamirëse të tilla si ndërtimi i xhamijave dhe institucioneve për memorizimin e Kur'anit, qendra islame dhe institute të Sheriatit. Një nga arritjet më të mëdha ishte përpjekja e tij për të themeluar departamente për punët islame në të gjitha departamentet qeveritare dhe zyre, për të organizuar ligjëratat dhe kanalet për pyetje dhe kërkesa për fetva. Për shkak të kësaj, gjëra të mira u arritën, gjëresësia e të cilës është e njohur vetëm nga Allahu. Ne i kërkojmë Allahut t'i bëkoi vepra e tija të mira të peshojnë rëndë në opeshë për shkak të punës së tij.

Ai kishte një aftësi të paparë për të dalluar zërat madje edhe kur kishte shumë njerëz përreth. Ai do ta njihte folësin madje edhe nëse ai nuk e kishte dëgjuar zërin e tij me vite. Ai do të mbante mend detajet rreth njerëzve dhe do t'i kërkonte atyre rreth rrethanave dhe gjendjen e punëve të tyre në vendet e tyre dhe për të afërmit e tyre,

edhe madje pse ishin shumë në numër.

Ai e përkujtonte Allahun shumë shpesh, madje kur hante dhe midis çdo kafshate. Ai thoshte: "La haule ua la kuuete ila bilah-nuk ka fuqi dhe ndihmë përveçse me Allahun" dhe ai do të dërgonte salavate (bekimet dhe mëshirën) mbi Profetin salallahu alejhi ua selam shumë shpesh. Nëse dikush në prezencën etij do të thoshte diçka që nuk kishte kuptim ai i thoshte thuj: "Subhane Allah-Lavdi Allahu". Ai shpesh rrinte i heshtur, i thelluar në mendime dhe kur ai dëgjonte dikënd, ai do të ulte kokën dhe do ta dëgjonte më vëmendje. Ai kishte një fuqi të jashtëzakonshme mprehtësie që mund të dallonte ata të cilët ishin duke thënë të vërtetën dhe atyre që gënjenin. Ai gjithashtu ka bërë zgjedhje të mira kur zgjidhte njerëzit për të bërë punë të ndryshme.

Ai ishte shumë i kudesshëm kur jepte fetva. Shpesh ai thoshte si: "ne kemi nevojë që të mendohemi rreth saj" ose "ka nevojë për tu menduar. Unë do t'i shkruaj Këshillit për nxjerrjen e fetvave kështu që ne mund të diskutuar dështjen me vëllezërit tanë". Ai më ka treguar mua shumë kohë përmes njëzet viteve kur unë e pyeta atë për qindra pyetje. Kur po mbante një mësim në Xhaminë se el-Haremit në Mekë e cila ishte e mbushur me njerëz, ai nuk do të turpërohej të thoshte: "Çështja nuk është e qartë në mendjen time".

Ai ishte i mbushur me frikë ndaj Allahut, ai do të qante dhe do të prekej shumë, aq shumë sa që ai do ta ndalonte mësimin kur ai ishte i pushtuar nga emocionet. Allahut thotë:

"... All-llahut ia kanë frikën nga robërit e Tij, vetëm dijetarët...." [Fatir 35:28]

Ai e adhuronte Allahun vazhdimisht dhe përpiquej për t'ju bindur Zotit të tij. Një nga

ata që e shoqëruan atë nga Taifi në Rijad thanë: "Kur ishte mesi i natës, rreth 2 e natës, shejhu i tha shokëve të tij: "Duket se ne jemi të lodhur. Le të pushojmë nga udhëtimi ynë dhe të flemë". Kështu ne u ndalëm dhe mezi që këmbët tona takonin me tokën por ne ramë të flinim. Më të mirët nga ne falën nga një rekat apo tre rekatë përpra se të flinin. Shejhu gjithashtu filloj të falej dhe kur njerëzit me të u zgjuan përpara mëngjezit e panë atë që ende falej.

Unë mendoj dhe Allahu e di më së miri, që ai ishte një nga tre nga ata të cilët Allahu do t'i qeshi, siç profeti salallahu alejhis ua selam e ka përmendur në një hadith:

"Një njeri i cili e takon armikun në betejë dhe përballet me të derisa vritet apo ai hap rrugën për shokët e tij, njerëzit të cilët janë në një udhëtim dhe kanë udhëtuar për një pjesë të mirë të natës derisa duan të pushojnë, kështu ata ndalojnë, dhe një nga ata distancohet pak nga ata pak dhe fillon të falet derisa ai i zgjon ata në kohë kur ata duhet të vazhdonjë udhëtimin e tyre dhe një njeri i cili ka një fqinj që e shqetëson atë por ai e duron atë derisa ata të ndahen ose nga vdekja ose nëse ndonjëri prej tyre të lëviz".[I transmetuar nga Ahmedi në el-Musnad, 20377, Sahih el-Xhami, 3074]

Allahu e ka begatur atë me pranueshmërinë nga tërë bota. Një nga ata që janë aktiv në davet tha që ai shkoi në një udhëtim në një nga kombet e Afrikës qendrore: "ne u takuam me një plakë e cila pyeti: "Nga jeni ju?" Ne i thamë se ishim saudit dhe ajo tha: "Dërgoji selam Shejh Ibn Bazit". Disa njerëz të varfër të Nepalit të cilët erdhën të kërkonin punë në Arabinë Suadite i pyetën disa nga ata që bënin kontratat rreth Shejh Ibn Bazit.

Ai ishte një dijetarë i madh i cili i dha rëndësi prioriteteve kur i mësonte njerëzit,

në përputhje me thënjen që njerëzve duhet t'ju tregohet rreth çështjeve të mëdha përpara se çështjeve të vogla.

Ai do të ndalej përgjigjurit të pyetjeve kur dëgjohej muezini (personi i cili thërret Ezanin) Nëse ai shkurtonte dose harronte diçka, ai do të korrigjonte.. Ai do ta ndërpriste bisedën për të recituar dhikrin (përkujtuar Allahun) për dalje nga xhamija.

Ai ishte gjithmonë i drejtë me dy gratë e tij dhe do ta falte sunnetin e Akshamit në shtëpinë e gruas në shtëpinë e së cilës kalonte natën. Numri i herave që ai ndërmjetësonte për njerëzit është i pallogaritshëm. Kështu vepronte duke i zbatuar fjalët e Profetit salallahu alejhi ua selam: "Ndrëmjetsoni dhe ju do të shpërbleheni". Ai ndërmjetsoi për pleqtë dhe të rinjtë dhe punëtorët. Sa studentë u pranuan në universitete, sa njerëz të varfër ju dha bamirësi dhe sa punëtorëve ju bë e aftë të sillnin gartë e tyre në Mbretërinë e Arabisë Saudite për shkak të ndërhyrjes së tij.

Ai përpiquej të ndërmjetësonte midis grave dhe burrave dhe midis çdo njeriu që gjednej në ngatërresë.

Ai ishte shumë i durueshëm, tolerant dhe i këndshëm. Një ditë kur ai ishte gjykatës në el-Dalam, një burrë erdhi duke e sharë dhe fyer Shejhun me fjalë të ndyra, por Shejhu heshti dhe nuk ju përgjigj. Pastaj Shejh Abdul Aziz Ibn Bazi udhëtoi për të shkuar në haxh dhe ai burri vdiq. Kur ata e nxorën jashtë për faljen e namazit të xhenazes, Imami i xhamisë refuzoi të falej për të. Ai e dinte incidentin dhe tha: "Unë nuk do të falem për dikënd që fyer një dijetarë. Ju vazhdoni dhe faluni për të". Kur Shejhu u kthye nga Haxhi dhe dikush i kishte thënë që njeriu që e kishte sharë kishte vdekur dhe çfarë kishte ndodhur (me imamin), ai bëri dua për të dhe e kritikoi Imamin (që nuk ishte fa-

lur për të). Ai i kërkoi atyre që ta shpënin tek varri i njeriut, ku ai bëri dua për të dhe fali namaz për të. Pak ditë më vonë përpara se të vdiste, unë i thashë atij: "O Shejh, Unë dua të kërkoi të më falësh mua për shkak se mund të ketë disa gabime që unë kam bërë ose kam thënë në lidhje me ty, ose kur unë e kam keqkuptuar diçka që ti ke thënë dhe unë mund ta kem përcjellur keq diçka që ju mund të keni thënë". Ai më ka thënë: "Unë të fal, unë të fal, Allahu të faltë". Ai ishte shumë bujar për të dhënë. Unë e kam parë atë të jap abajan (veshje tradicionale arabe) e tij dikujt që e kërkoi. Ai kurrë nuk do të ulej vetëm. Ai gjithmonë ka patur shumë mysafir dhe ai nuk do të hante derisa të tjerët të uleshinme të në tavolinë. Kur ai u sëmurë ai na tha ne një herë kur ushqimi ishte gati: "Ju lutem shkoni përpara dhe hani dhe më falni mua".

Ai punoi deri në frymën e fundit dhe mësimet e tija vazhduan derisa ai u sëmurë. Mësimi i tij pas mëngjezit të enjteve zgjati më tepër sesa tre orë.

Ai punoi për pesëdhjetë e tetë vjetë dhe kurrë nuk mori pushime. Ai kurrë nuk fjeti më shumë sesa katër ose pesë orë në një ditë. Ai ishte i titulluar të tërhiqej në pension me një pagë të plotë njëzet vjet më parë por ai vazhdoi t'i shërbejë islamit dhe për tu përpjekur në mbrojtje të fesë. Pasi ai u sëmurë, kurdo që ndiente dhimbje të fortë, pasi e merrte veten i thonte shkruesve dhe mbështetëse të tij: "Vazhdoni dhe lexoni për mua ato Çfarë keni". Kështu ata do t'i lexonin letrat, mesazhet, kërkesat e divorcit dhe ankesat e kundërshtarëve dhe ndërmjetsimin etj... që do t'i ndihmonin njerëzit dhe vendin.

Mbrëmë, të mërkurën, ai ishte i ulur me familjen dhe fëmijët e tij deri në dymbë-

dhjetë, kur ai shkoi në shtrat. Në orën 2 të natës dhimbja u keqsua dhe shpirti i tij u nis për tu takuar me Krijesin e tij në mëngjezin e të enjtes 27 muharrem 1420 hixhri, në qytetin e Taifit, në zonën perëndimore të Mbretërisë së Arabisë Saudite.

Shejhu, Allahu e mëshiroftë, kishte filluar të vuante nga dhimbja dhe infeksioni në ezopang në agjërimin e fundit të Ramazanit. Ai ka qenë disa herë i shtruar në spital por ai kurrë nuk u ankonte dhe murmuronte. Kur dhimbja ishte shumë e rëndë, mund vetëm të shihej në një ndryshim të fytyrës së tij dhe e vetmja që që bënte ishte vendosja e dorës mbi vendin ku i dhimbte. Vdekja e tij është një fatkeqësi e madhe dhe njerëzit e Teuhidit janë goditur me lajme të hidhura dhe të dhimbshme, por e gjitha që ne duhet të bëjmë është të pranojmë me durim përcaktimin e Allahut dhe të themi atë që e kënaq Zotin tonë:

Ai do t'i mungojë plakave, të cilat qanin shumë për të. Shumë gra u sëmurën kur ata dëgjuan lajmet. Ai do të mundohet nga fqinjët, të cilët ai i zgjonte për të falur mëngjezin çdo ditë me të tingujt e shkopit të tij që binte mbi dyert e tyre kur ai shkonte për tu falur, për t'i dhënë atyre për të kuptuar se ishte koha për falje. Ai dotë mungohet në qoshet e xhamive, në mihrabe dhe minbare. Ai do t'i mungojë tokës të cilën ecte për të shkurat për tu falur apo për të dhënë mësim, por ajo do të dëshmojë në favor të tij, inshallah kur toka do të flasë për të gjitha gjërat, e mira dhe e keqe, që janë bërë në të.

"Atë ditë, ajo (toka) i rrëfen tregimet e veta, ngase Zoti yt e ka urdhëruar atë". [ez-Zelzele 99:4-5]

Dy lloje armiqsh të Allahut do të gëzohen nga lajmet e vdekjes së tij, hipokritët të cilët duan të heqin islamin nga zemrat

e njerëzve dhe ndjekësit e turbulluar të bidatit dhe dëshirave.

Fetvatë e tij zbuluan planet e tyre të këqija dhe më anë të tij Allahu asgjësoi shumë të këqija. Ata ishin të irrituar nga ai dhe shpresuan për vdekjen e tij dhe disa prej tyre madje edhe thanë: "Gratë do të jenë të afta të bëjnë këtë dhe këtë kur Shejhu të vdesë dhe ne do të bëjmë pushim nga fetvatë e tij". Shejhu ka vdekur dhe ata ende janë të pashpresë. Allahu i bëftë ata që të mos arrijnë asgjë nga dëshirat e tyre.

Dhe tani çfarë....?

Humbja jonë është e madhe dhe dhimbja jonë është e gjithanshme, por ne mund të gjejmë ngushëllime në të mëposhtmet:

- Së pari, vdekja e Profetit, salallahu alejhi ua salam. Aishah ka thënë: "I dërguari i Allahut hapi një derë në shtëpinë e tij ose lëvizi perden dhe i pa njerëzit që falëshin prapa Ebu Bekrit. Ai falenderoj Allahun duke shpresuar që Allahu do t'i kompensojë ata për humbjen e tyre të tij me diçka si ajo që po shihte. Ai i tha: "O njerëz, kur ndonjëri nga njerëzit ose besimtarët të goditet me një fatkeqësi. Le ta ngushëllojë veten me mendimin që kjo është fatkeqësi (vdekja ime) është më e madhe se çfarëdo që është duke kalura. Pas vdekjes time, asnjë individ i Ummetit tim nuk do të goditet me një fatkeqësi më të madhe sesa humbja ime". [I trasmetuar nga Ibn Maxhah, 1588, Sahih el-Xhami, 789]

- Së dyti, ne e dimë që islami nuk varet nga askush. Allahu është i mëshirshëm dhe Ai do të sjellë nga ky Ummet dikënd që do ta udhëzojë atë dhe do ta udhëheq në rrugën e dijes, drejtësisë dhe trashëgimisë

së Profetit salallahu alejhi ua salam.

- Së treti, studentët e Shejhut, dijetarët dhe kërkuesit e dijes të cilët ai i ka lënë prapa.

- Së katërti, "Fëmija e tij të pavdekshëm", librat, fetvatë, tezat dhe ligjërata e regjistruara. Dija e lënë prapa nga një dijetarë është "fëmija i tij i pavdekshëm".

- Së pesti, ëndërrat që janë parë rreth tij, të cilat janë një shenjë e mirë për të dhe një nga pjesët e Profetisë, siç Profeti salallahu alejhi ua salam ka thënë. Tani sapo më tregoi një grua se kishte parë një ëndërr, netën që shejhu kishte vdekur, që ajo kishte parë një dritë që ngrihej lart nga toka dhe ngrihej në qiell. Kur ajo u zgjua në mëngjes, ajo kishte dëgjuar se Shejhu kishte vdekur.

Ne nuk duhet të harrojmë detyrat tona drejtë Shejhut tani, të cilat janë, për t'i kërkuar Allahu ta mëshirojë, për të bërë dua për të, për të përhapur mësimet e tij, për të përhapur lajmet e virtyteve dhe karakterin e tij dhe për të ndjekur metodologjinë e tij, të cilat janë të derivuara nga Kur'ani dhe Sunneti.

O Allah, fale Abdul Aziz Ibn Bazin, ki mëshirë për të, bëja varrin e tij të gjërë dhe mbuloje atë me dritë. Ngrije statusin e tij midis të udhëzuarve dhe sipër shumë nga krijesat e Tuaja në ditë Gjykimit. Na fal ne dhe atë, O Zot i të gjitha botërare. Ngrije atë në një vend nderi në ditën e gjykimit. O Allah, këtë musibet zëvendsoe për muslimanët me mirësi, sepse Ti je dëgjuesi më i mirë i cili përgjigjet lutjeve dhe Ti je më afër se askush.

Kjo biografi është shkruar nga Nxënësi i Shejh Ibn Bazit, Shejh Muhammed Salih el-Munaxhid të enjten në mesditë më 27 Muharrem 1420 hixhri.

Shejh Muhammed Salih el-Munexhid

Marrë nga islaam.net

Përktheu: Ammar Ardit Kraja

Redaktoi: Talha Kurtishi

Tema: Haxhxi

Pyetja: Qka mendoni ne lidhje me Shqiptaret te cilet shkojne ne haxh e me pare nuk kan e falur asnje namaz?

Përgjigja: E falënderojmë All-llahun, kurse paqa dhe bekimi qofshin mbi Muhammedin alejhisselam.

Sa i përket haxhxiut i cili shkon në haxh, kurse më parë nuk ka falur namazin, mbetemi me shpresë se haxhxi do të ndikojë që të pendohet nga ky mëkat i madh, siç është lënia e namazit dhe në të ardhmen do të bëhet i rregullt në faljen e namazit.

Sepse Haxhxi i shlyen mëkatet që i bën njeriu më parë, e me këtë mund tia fal edhe mëkatet e mosfaljes.

I lutemi All-llahu ti udhëzojë muslimanët tanë dhe të jenë të kujdesshëm ndaj namazit.

All-llahu e di më së miri.

Bekir Halimi,
28.02.2001

Porosi haxhilerëve

Këto porosi dhe këshilla ua ofroj vëllezërve të mi haxhilerë para se të nisen në haxh:

Një: Haxhiu duhet të ketë frikë All-llahun, të kujdeset me sa ka mundësi që mos të bjer në gjëra që i ka ndaluar All-llahu, sepse All-llahu, subhanehu ve teala, ka thënë:

"Haxhi është në muajt e caktuar e kush bën (ia fillon të zbatojë) haxhin në këta muajt, nuk duhet afruar gruas, nuk bën të merr nëpër këmbë dispozitat e sheriatit, as nuk duhet shkaktuar grindje...". (El-Bekare: 197).

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

"Ai që kryen haxhin dhe nuk fol fjalë të ndyta dhe nuk bën mëkate, kthehet nga haxhi me mëkate të falura si atë ditë që e ka lindur nëna". Nëse haxhi vepron kështu haxhi i tij do të jetë i pranuar, kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

"Haxhi i pranuar nuk ka shpërblim tjetër përpos hyrjes në xhennet". (Buhariu dhe Muslimi).

Andaj duhet kujdesur nga disa gjëra me të cilat janë sprovuar disa nga injoranca ose devijimi i tyre:

Bërja shirk All-llahut. Kemi parë shumë njerëz që bëjnë shirk siç është kërkimi i ndihmës nga dikush tjetër përpos All-llahut, kërkimi i ndihmës nga të vdekurit, qofshin ata pejgamber ose njerëz të devotshëm, drejtimi i lutjeve atyreve përpos All-llahut, betimi me ta, në shenjë madhërimi të tyre, e me këtë e asgjësojnë haxhin e tyre, sepse All-llahu, subhanehu ve teala, ka thënë:

"...Nëse i bën shok (All-llahut), veprat tua janë të asgjësuar dhe ti do të jeshë prej të humburve". (Ez-Zumer: 65).

b) Stolisja e disave duke i ruajtur mjekrat, sepse kjo është nga fisku dhe në te ka katër kundërshtime, siç e kemi sqaruar në librin bazë.

c) Veshja e unazës së arit, sepse është reptësisht e ndaluar, sidomos ajo që sot quhet unaza e martesës, sepse në këtë vepër ka përgjajësim me të krishterët.

Dy: Secili që dëshiron të bëjë haxh dhe që nuk ka marrë me vete kurbanin e haxhit (hedjin)[i] le ta bëjë nijet për haxh temetu', sepse kështu i ka urdhëruar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, shokët e tij në fund dhe sepse është hidhëruar me shokët e tij që nuk kanë nxituar ta zbatojnë urdhërin e tij, për ta shndërruar haxhin në umre, duke thënë:

"Ka hyrë umreja në haxh deri në ditën e Kijametit".

Kur i thanë disa sahabe: ky haxh temetu' vlen vetëm për këtë vit ose përgjithmonë?

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i gërshetoi gishtat e tha:

"Kështu ka hyrë Umreja në Haxh deri në ditën e Kijametit. Pëgjithmonë, pëgjithmonë". (Shiko: "Sahihu Ebu Davudi", nr. 1568 dhe 1571).

Për këtë qëllim Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka urdhëruar zonjën Fatime dhe gratë e tija, radijall-llahu anhone xhemian, që të çveshen nga ihrami pas

umres së haxhit. Andaj Ibën Abasi, radijall-lahu anhu, thoshte:

"Ai që ban tafaf Qaben është liruar nga Ihrami, ky është sunneti i Pejgamberit tuaj, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, edhe nëse nuk ju përshtatet". [ii]

Andaj secili që nuk ka marrë me vete kurbanin e haxhit ta bën nijetin për umre në muajt e haxhit, kurse ai që bën nijet për ifrad ose kiran, e pastaj i vjen urdhëri i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, për shndërim të haxhit në umre, duhet të nxitojë në këtë gjë edhe nëse ka arritur në Mekë dhe ka bërë tavafin mes Safasë dhe Mervas. Ky duhet të lirohet nga ihrami, kurse në ditën e tetë, ditën e tervijes, e ban nijet për haxh.

"O ju që besuat, përgjigjuni (thirrjes së) All-llahut dhe të të dërguarit kur ai (i dërguari) ju fton për atë që ju jep jetë, (për fenë e drejtë) dhe ta dini se All-llahu ndërhyt ndërmjet njeriut dhe zemrës së tij, dhe se ju do të tuboheni te Ai". (El-Enfal: 24). [iii]

Tre: Ke kujdes dhe ruju e mos e le bujtjen në Mina natën e arafatit, sepse është obligim, e ka vepruar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe ka urdhëruar duke thënë:

"Merrme nga unë haxhin tuaj".

Buj në Muzdelife derisa të agojë mëngjesi, e nëse të ikë bujtja, mos të ikë namazi në atë vend, sepse është obligim, madje është rukën i haxhit, sipas mendimit më të saktë të dijetarëve, përpos grave dhe të dobtive, atyreve u lejohet të ikin pas gjysmës së natës, sikurse do ta sqarojmë më vonë (brenda librit).

Katër: Ruju sa të kesh mundësi që mos të kalosh para atij që falet në Mesxhidul-Haram, e mos të flasim për xhamiat tjera, sepse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

"Po ta dinte ai që kalon para namazliut

se çfarë mëkati bën, do të ishte më mirë për te të qëndron dyzet se sa të kalon para tij".

Ky tekst është i përgjithshëm dhe e kaplon secilin kalimtar dhe secilin namazli, kurse nuk ka asnjë hadith të vërtetë që bën përjashtime për kalimtarin në Mesxhidul-Haram. Duhet të falesh sikur në xhamiat tjera drejt sutres, për shkak të haditheve që flasin për këtë dhe ka disa gjurmë të sahabeve që flasin enkas për këtë çështje, ato janë në bazën e librit.

Pesë: Dijetarët dhe njerëzit me vlerë çdo herë që takohen me haxhilerët duhet tua mësojnë rregullat e haxhit sipas Kur'anit dhe Sunnetit dhe kjo nuk duhet ti angazhojë ata nga thirrja në tevhid që është baza e Islamit, për te janë dërguar pejgamberët dhe kanë zbritur librat. Shumë prej atyreve që i kemi takuar dhe që konsiderohen si dijetarë i kemi gjetur se kanë injorancë të madhe mbi realitetin e tevhidit dhe cilësive të All-llahut, ashtu sikurse janë në neglizhencë të plotë për domosdoshmërinë e kthimit të muslimanëve, pa marrë parasysh dallimin e medhhebeve të tyre dhe sasinë e partive të tyre, në unifikimin e fjalës dhe bashkimit e rradhëve në bazë të Kur'anit dhe Sunnetit, qoftë ajo në akide, dispozita, raportet shoqërore (muamelat), moral, politikë, ekonomi, dhe çështjet tjera të jetës. Ata duhet ta kujtojnë se secili zë që ngritet dhe secili përmirësim që nuk ngritet në këtë bazë të fuqishme dhe rrugë të drejtë do tu sjell muslimanëve përçarje dhe dobësi, poshtërsi dhe nënçmim. Realiteti është dëshmitari më i madh në këtë drejtim. All-llahu na ndihmoftë.

S'prish punë të debatohet në mënyrë të mirë, kur të ketë nevojë, sepse polemika e ndaluar në haxh është polemika me të kotë, i cili edhe pas haxhit është i ndaluar, sikurse

puna e fiskut, i cili gjithashtu ndalohej në haxh. Kjo polemikë dallon nga ajo që është përmendur në Kur'an:

"Ti (Muhammed) thirr për në rrugën e Zotit tënd me urtësi e këshillë të mirë dhe polemizo me ata (kundërshtarët) me atë mënyrë që është më e mira. ...". (En-Nahl: 125).

Mirëpo sërish thirrësi duhet të kujdeset që nëse i bëhet e qartë se nuk ka dobi nga debatimi me kundërshtarin për shkak të fanatizmit të tij për medhhebin ose mendimin

e tij dhe nëse vazhdon në debatimin me të ndoshta rezulton gjëra që nuk lejohen, atëherë ma mirë është që të lihet polemika me të për shkak të asaj që ka thënë Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

"Unë i garantoj shtëpi në mes të xhenetit atij që e le polemikën edhe nëse është e vërteta me të". (Hasen, shiko: "Sahihul-Xhamius-Sagiri", vëllimi i dytë, nr. 1477).

Marrë nga hyrja e librit "Menasikul-Haxhi" të Imam Albanit, rahimehull-llah.

[i] Siç veprojnë shumica e haxhilerëve sot, rrallë janë ata që marrin me vete kurbanin e haxhit (hedjin) nga vendi vet, siç ka bërë Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, andaj që e ban këtë nuk duhet mohuar atij, mirëpo ai që nuk ka marrë me vete hedjin dhe ban një haxh kiran ose ifrad, ai ka kundërshtuar veprën dhe urdhërin e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, edhe nëse insistojnë njerëzit në këtë gjë, siç ka thënë Ibën Abasi, radijall-llahu anhu. Transmeton Muslimi (4/58) dhe Ahmedi (1/278, 342).

[ii] Bazë në këtë thënie ka thënien e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

"All-llahu në haxhin tuaj ka shtyrë edhe umren. Andaj kur të vini ai që ban tafaf rreth qabes dhe mes safasë dhe mervas është i lirë nga ihrami përpos atij që ka kurbanin e haxhit me vete". ("sahih Ebu Davudi", nr. 1573 dhe 1580).

[iii] Kjo nuk është në kundërshtim me atë që transmetohet nga Ibën Omeri dhe tjerët se haxhi ifrad është më i mirë, për shkak të asaj që e kam përmendur në librin bazë. Pastaj pashë se edhe Shejhul-Islam Ibën Tejmij e komenton këtë duke thënë se ka patur për qëllim veçimin e umres gjatë një udhëtimi dhe haxhit gjatë udhëtimit tjetër. Referoju atij në vëllimin e 26 të "Mexhmuul-Fetava" sepse është i rëndësishëm.

Muhammed Nasiruddin Albani,
Përktheu: Bekir Halimi
17.12.2004

18. Falja e gabimeve

Transmeton Ebu Hurejra, radijall-llahu anhu, se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: "Asnjë lëmoshë nuk e pakëson pasurinë, ai që i falë gabimet Allahu ia shton krenarinë kurse ai që për hir të Allahut bëhet modest Allahu e ngrit". (Transetion Muslimi) Allahu, subhanehu ve teala, thotë:

"Le t'ua falin (gabimin) dhe mos t'ua zënë për të madhe. A nuk dëshironi që All-llahu t'u falë. All-llahu falë dhe mëshiron shumë." (Nur - 22) dhe:

"Ti (Muhammed) merre të lehtë, urdhëro për të mirë dhe hiq prej të padijshmëve." (A'raf – 199)

Dijetarët rreth hadithit të lartëpërmendur kanë dhënë dy mendime:

-Mendimi i parë: nga hadithi mirret kuptimi i parë që na bie në sy e ai është: çdokush që njihet me falje të gabimeve bëhet prijës i njerëzve, i madh në zemrat e tyre dhe me këtë i shtohet krenaria dhe nderi.

-Mendimi i dytë: ai i cili posedon ato cilësi shpërblimin dhe krenarinë e gjenë në Ahiret.

Dje se kënaqësia e flajes së gabimeve është më e mirë se kënaqësia e hakmarrjes sepse kënaqësinë e të parës e pason përfundimi i lavdëruar kurse të dytën pikëllimi i keqardhjes.

Omeri, radijall-llahu anhu, ka thënë: falja më e mirë është kur ka mundësi për hakmarrje kurse synimi më i mirë kur ka aftësi për të kryer veprën.

Seid ibën Musejebi, rahimehull-llah, ka thënë: të gaboje gjykatësi e të falë gabimin është më mirë se të gaboje e të dënoje veprën.

Transmetohet se Lukmani i ka thënë birit të tij: ka gënijer ai i cili thotë se e keqja e shuan të keqen, nëse kjo është e vërtetë le të provojë zjarrin me zjarr, pastaj le të shikojë a e shuan njërin me tjetrin! E vërteta është se e mira e shuan të keqen sikur që uji e shuan zjarrin.

Transmetohet se një njeri i ka thënë halifes Mensur kur ai fitoi luftën në Sham banorët e të cilit luftuan kundër tij: o udhëheqës i besimtarëve! Hakmarrja është drejtësi kurse falja vlerë e lartë, e ne lusim Allahun që udhëheqësi ynë të zgjedhë për vete gradën më të lartë e të mos zgjedh gradën më të keqe.

Në një fjalë të urtë qëndron: përparësi më të madhe për falje ka ai që ka më tepër mundësi për hakmarrje kurse mendje më të mangët ka ai që i bën padrejtësi më të dobët.

Halifja Me'mun ka thënë: dëshirova që kriminelët të dënohen mendimin tim rreth faljes që t'ju rehatohen zemrat.

Ia sollën Me'munit një njeri i cili kishte bërë gabim dhe i tha: a je ti ai i cili ka bërë këtë e këtë? Ai u përgjigj: po, unë jam o prijës i besimtarëve! Unë jam ai i cili e dëmtova veteveten duke u mbështetur në zemërgjësinë (faljen) tënde. Me'muni pas këtyre fjalëve ia falë gabimin.

Zoti ynë! Sikur të mos ishte dëshira yte për të falur nuk do të ekzistonin ata që të kundërshtojnë me mëkate, dhe sikur të mos ishte falja yte nuk do të hynte askush në Xhennet, na dhuro faljen dhe bujarinë tënde, o Dhurues i Madh!

Ahmed Muadh Hakkij

Përktheu: Agim Bekiri

(pjesë nga libri: katërdhjet hadithe mbi moralin)